

Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn

Contents

Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn	2
1. Q.1 - Chương 1: Bánh Bao Tái Xuất	3
2. Q.1 - Chương 2: Chỉ Khi Em Cường Đại Mới Không Bị Người Bắt Nạt	4
3. Q.1 - Chương 3: Thiên Sứ Cũng Là Lưu Manh	5
4. Q.1 - Chương 4: Lưu Manh Xuất Hành	6
5. Q.1 - Chương 5: Thật Ra Thế Giới Này Rất Sạch Sẽ	7
6. Q.1 - Chương 6: 1: Không Phải Móng Heo.	8
7. Q.1 - Chương 7: Quyển 1 - Chương 2: Sụp Chín Cái Giường	9
8. Q.1 - Chương 8: 3: Không Cần Phải Béo Như Vây Chứ.	11
9. Q.1 - Chương 9: 4: Cô Không Muốn Ăn	12
10. Q.1 - Chương 10: 5: Lời Giải Đáp Khiến Cô Thất Vọng	13
11. Q.1 - Chương 11: 6: Tình Thân Chân Thực	14
12. Q.1 - Chương 12: 7: Cô Không Ăn	16
13. Q.1 - Chương 13: 8: Cô Có Khỏe Không?	17
14. Q.1 - Chương 14: 9: Một Lần Cuối	18
15. Q.1 - Chương 15: 10: Bắt Đầu Giảm Cân	19
16. Q.1 - Chương 16: 11: Người Trông Coi	20
17. Q.1 - Chương 17: 12: Cô Không Muốn Làm Heo Nữa	21
18. Q.1 - Chương 18: 13: Cảnh Cáo	23
19. Q.1 - Chương 19: Giải Thích Của Cô	24
20. Q.1 - Chương 20: 15: Kẹt	25
21. Q.1 - Chương 21: 16: Viêm Ca Ca	26
22. Q.1 - Chương 22: 17: Mặt Trắng Bệch	27
23. Q.1 - Chương 22: 17: Mặt Trắng Bệch	27
24. Q.1 - Chương 23: 18: Dư Châu Thay Đổi	28
25. Q.1 - Chương 24: 19: Không Công Bằng	29
26. Q.1 - Chương 25: 20: Các Người Có Thể Sao.	30
27. Q.1 - Chương 26: 21: Bạn Bè	31
28. Q.1 - Chương 27: 22: Nói Thật Hay Đại Mạo Hiểm	32
29. Q.1 - Chương 28: 23: Hồ Ly	33
30. Q.1 - Chương 29: Chương 24	35
31. Q.1 - Chương 29: 24: Cô Đã Đến Đây	35
32. Q.1 - Chương 30: Chương 25	36
33. Q.1 - Chương 30: 25: Cô Muốn Biết Rõ	36
34. Q.1 - Chương 31: Chương 26	37
35. Q.1 - Chương 31: 26: Mùi Vị Quả Cầu Lam	37
36. Q.1 - Chương 32: Chương 27	38
37. Q.1 - Chương 32: 27: Cô Không Phải Kẻ Ngốc	38
38. Q.1 - Chương 33: Chương 28: Em Gái Cực Phẩm	39
39. Q.1 - Chương 33: Chương 28: Em Gái Cực Phẩm	40
40. Q.1 - Chương 34: Chương 29	41
41. Q.1 - Chương 34: 29: Quên	41

42. Q.1 - Chương 35: Chương 30	42
43. Q.1 - Chương 35: 30: Không Đi	42
44. Q.1 - Chương 36: Chương 31	42
45. Q.1 - Chương 36: 31: vũ Hội Nhảm Chán	42
46. Q.1 - Chương 37: Chương 32	43
47. Q.1 - Chương 37: 32: Rất Xứng Đòi	43
48. Q.1 - Chương 38: Chương 33	44
49. Q.1 - Chương 38: 33: Giẫm Chân Không Đau	44
50. Q.1 - Chương 39: Chương 34	45
51. Q.1 - Chương 39: 34: Cô Đang Làm Cái Gì Vậy?	45
52. Q.1 - Chương 40: Chương 35	46
53. Q.1 - Chương 40: 35: Vết Thương	46
54. Q.1 - Chương 41: Chương 36	47
55. Q.1 - Chương 41: 36: Gầy	47
56. Q.1 - Chương 42: Chương 37	48
57. Q.1 - Chương 42: 37: Tỉnh Thiên Phù	48
58. Q.1 - Chương 43: Chương 38	49
59. Q.1 - Chương 43: 38: Tiểu Mộc Chết	49
60. Q.1 - Chương 44: Chương 39	50
61. Q.1 - Chương 44: 39: Đè Chết	50
62. Q.1 - Chương 45: Chương 40	51
63. Q.1 - Chương 45: 40: Ngăn Cản Đường Đi Của Cô	51
64. Q.1 - Chương 46: Chương 41	52
65. Q.1 - Chương 46: 41: Bước Qua	52
66. Q.1 - Chương 47: Chương 42	53
67. Q.1 - Chương 47: 42: Người Đẹp Và Quái Vật.	53
68. Q.1 - Chương 48: Chương 43	54
69. Q.1 - Chương 48: 43: Kính Nguyệt Sâm	54
70. Q.1 - Chương 49: Chương 44	55
71. Q.1 - Chương 49: 44: Nỗi Khổ Riêng	55

Nữ Lưu Manh Sống Lại Ngoài Ý Muốn

Giới thiệu

Cô gái chính là côn đồ nổi danh gây cảm phấn cho cả thành thị, cô lừa ăn, lừa uống, lừa cả chính mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-luu-manh-song-lai-ngoai-y-muon>

1. Q.1 - Chương 1: Bánh Bao Tái Xuất

Một chiếc bánh bao trắng như tuyết rơi xuống mặt đất, được một người hung hăng giẫm một cước, sau đó một đôi tay nhỏ bé vô cùng bắn thủi nhanh chóng nhật lên. Rồi một bóng đen nho nhỏ rất nhanh chạy vào ven đường.

Nắm chặt chiếc bánh bao trong tay, lộ ra khuôn mặt không rõ nam nữ chỉ có đôi mắt là đặc biệt trong trẻo. Đôi mắt hắc bạch phân minh, lông mi nhẹ nhàng chớp, như muốn rũ xuống tầng bụi mỏng ở trên, đó vẫn chỉ là một đứa trẻ còn rất nhỏ khoảng sáu hay bảy tuổi là cùng. Khi những đứa trẻ khác làm nũng với cha mẹ mình thì nó đang ở trên đường ăn xin, đứa nhỏ bé như vậy cái gì cũng không biết, chỉ đơn thuần muốn xin cơm, bởi vì, nó muốn sống.

Nuốt một ngụm nước miếng, mặc dù bánh bao đã bị người dẫm qua nhưng đối với một người đã đói bụng vài ngày mà nói đây chính là vật cứu mạng. Khi phải chịu đói quá lâu, ý thức đã không còn phân biệt được cái gì sạch sẽ hay không sạch sẽ nữa.

Nó dáo dác liếc nhìn bốn phía, tựa như đang sợ cái gì, sau đó thật cẩn thận đặt bánh bao lên miệng, cắn một cái.

“Nhìn xem! Nó đang ăn cái gì kia!” Không biết ai kêu lên một tiếng, sau đó là âm thanh nối tiếp truyền đến, hướng thẳng đến nó câu kéo, một đoàn lớn bé trẻ con ăn mặc rách rưới chạy đến, cả lớn nhỏ cộng vào phải đến mười người.

Tên ăn mày sợ hãi lui về phía sau một bước, vùi đầu nhỏ vào trong thân mình.

“Giao thứ đó ra đây!” Cầm đầu là một đứa bé trai đầu trọc, chừng mười mấy tuổi, xem ra trong đám trẻ nhỏ, nó là lớn tuổi nhất, cũng rất có bộ dáng thủ lĩnh, đi theo sau hẳn là đám trẻ nhỏ tầm gần tuổi nhau.

Thế giới này, ngay cả ăn mày cũng phân ra thứ bậc mạnh yếu cao thấp.

Đứa bé ăn mày lắc đầu, cầm thật chặt chiếc bánh bao giấu sau lưng, tuy tuổi nó còn nhỏ nhưng biết rõ nếu không ăn cái gì, nó nhất định sẽ bị đói chết.

“Không giao ra, tốt, đánh nó.” Đầu trọc cười lạnh nói, hàm răng cười nhếch lên khiến cho cơ mặt cũng co lại theo, cũng có thể giữ ra một tầng bụi đất, không biết đã mấy ngày nó không rửa mặt rồi.

Đứa bé ăn mày co rúm người lại, dường như việc này đã tập thành thói quen từ lâu, nó xiết chặt tay bảo vệ đầu mình, mong muốn làm vậy sẽ giảm đau đớn đi một chút.

Bởi vì, thật sự rất đau, rất đau.

Hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nó co thân thể mình thành khối nhỏ nhất, một tay vẫn nắm thật chặt, che chở cho đầu.

Từng nắm đấm hạ xuống, nó gắt gao cắn chặt môi mình, mặc cho quyền cước của bọn chúng đánh lên người lên mặt mình.

“Các người đang làm gì vậy?” Đột nhiên, một âm thanh cực kỳ dễ nghe truyền đến, ở cái địa phương này giống như tiếng suối trong cực kỳ sạch sẽ phát ra, đám trẻ con kia vừa nghe nhanh chóng chạy đi, ngay cả tên đầu trọc cũng chỉ hung hăng trợn mắt nhìn tiểu khát cái toàn thân phát run, nhỏ xuống một bãi nước bọt, khẽ lầm bầm một câu, sẽ tìm mày tính sổ sau, rồi cũng nhanh chóng chạy đi theo những đứa khác.

Đứa bé ăn mày khẽ vùng trộm mở hai mắt ra, nhưng thân thể của nó theo bản năng chợt phát run, y phục trên người vốn rách rưới lại bị xé toang không ít, trên khuôn mặt đã có vài vết xước chảy máu.

“Thật đáng thương, đau không?” Một đoàn bóng râm đến trước mặt nó thì dừng lại, nó ngạc nhiên ngẩng đầu, hai mắt lại chưa kịp thích ứng với ánh sáng cảm thấy hơi đau xót một chút.

Người này đẹp quá, đây là cảm giác đầu tiên của nó, cho tới bây giờ nó cũng chưa từng gặp người nào đẹp hơn. Đây là một bé trai, không phải là một thanh niên mới đúng, con mắt ôn nhu dường như có thể nhỏ ra nước, hơn nữa còn là màu xanh da trời, gương mặt vô cùng tuấn mỹ lộ ra dưới ánh mặt trời, màu tóc cũng rất đặc biệt là màu vàng nhạt, còn có ngón tay thon dài, trắng bóc mềm mại.

“Vật nhỏ, đau không?” Người nọ vươn tay, không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, lực tay nhẹ nhàng làm nó có xúc động muốn rơi lệ.

“Không đau!” Âm thanh thật nhỏ, nó lắc đầu, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp người nào đối tốt với nó như vậy.

“A, nhóc con thật xinh đẹp.” Đột nhiên thiếu niên bật cười, con ngươi hắt lại ánh mặt trời trong trẻo như nước suối thật sạch sẽ, sợi tóc bay bay trên khuôn mặt, nó tựa như ngửi được một mùi hương đặc biệt dễ chịu, làm cho nó muốn đến gần rồi lại sợ hãi khi đến gần.

2. Q.1 - Chương 2: Chỉ Khi Em Cường Đại Mới Không Bị Người Bắt Nạt

Bàn tay thiếu niên buông xuống môn trôn khuôn mặt nho nhỏ của đứa bé, đúng là một đứa bé đáng thương.

“Cái này cho em!” Thiếu niên đột nhiên nghĩ tới điều gì, tháo chiếc vòng màu bạc trên cổ xuống, phía dưới vòng cổ là viên đá quý hình giọt nước màu xanh da trời, tựa như màu mắt của thiếu niên vậy.

Thiếu niên đeo vòng cổ dường như vẫn còn độ ấm cơ thể lên cổ hải tử, lúc này mới thỏa mãn nâng cầm lên.

“Thiếu gia, cái này của người là...” Người bên cạnh vừa muốn nói, lại bị thiếu niên khoát khoát tay đành ngưng lại, nhưng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng trên cổ hải tử kia. Nơi khóe mắt rõ ràng co rút một cái.

“Nhớ kỹ, chỉ khi em cường đại rồi mới không bị người khác bắt nạt.” Thiếu niên nói xong, đứng dậy, sợi tóc như tơ nhẹ nhàng buông lỏng để lộ ra hai bên tai cũng là vòng tai đá quý hình giọt nước như vậy. Toát lên khí chất quý tộc ưu nhã.

“Thiếu gia, chúng ta nên đi rồi.” Người đàn ông bên cạnh thiếu niên lại mở miệng, thỉnh thoảng thúc giục mà thiếu niên chỉ nhàn nhạt gật đầu, góc áo bạc sắc theo tà gió phát bay, tạo thành một đường vòng cung mỹ lệ trên không trung. Sau đó từ từ biến mất.

“Vật nhỏ, hẹn gặp lại.” Thiếu niên quay đầu lại, tuy còn trẻ tuổi nhưng vẫn lộ ra khí chất tôn quý từ nhỏ, chỉ có điều lại vô cùng âm áp.

Mà đứa bé chỉ nắm chặt vòng cổ trong tay, đầu viên đá nhọn đâm vào tay nó nhói đau tựa như cảm giác của trái tim, cho đến khi mặt xanh đỏ biến mất, nó mới cúi đầu, nhìn bánh bao trong tay, vậy mà, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, từ từ choáng ngợp như mở ra một thế giới mới với đứa nhỏ.

“Nhóc ăn mỳ kia giao ra đây!” Lại là âm thanh chán ghét kia, nhưng lần này nó cũng không nói một câu, chỉ cắn một ngụm nhỏ bánh bao.

“Giao đồ người kia cho mỳ ra đây!” Đứa bé vừa ác ý nhếch mép vừa nói, theo như nó quan sát, người kia chắc chắn là kẻ có tiền, thứ gì hắn cho cũng nhất định rất đáng tiền.

Đứa bé ăn mỳ chỉ dùng sức nắm chặt tay mình, bờ môi nho nhỏ mím chặt lại.

“Không đưa thì đánh cho ta.” Lại là loại âm điệu này, chỉ là khi nó vừa muốn vươn tay đứa nhỏ kia liền ngẩng đầu lên nhìn nó, con ngươi trong trẻo chăm chú nhìn dõi theo nắm tay nó, sau đó lần đầu tiên chủ động lại gần.

“Á, nó cắn tay tao, tay của tao, tay tao, cứu mạng...” Từ phía thành bé mề rặng kia truyền đến tiếng thét thảm thiết, bên cạnh chim nhỏ bị dọa cho kinh sợ tung cánh bay tán loạn.

Thật thâm hiểm, giống hệt tiếng mỗ lợn, nó không ngừng giáng quyền xuống người đứa bé gầy hơn rất nhiều so với mình, nhưng đứa bé đó vẫn cương quyết bám trụ, ánh mắt nhìn chăm chăm nó như dã thú.

Chỉ khi em cường đại mới không bị người khác bắt nạt, nó nhớ kỹ.

Tiếng kêu thảm không ngừng vang lên thật lâu thật lâu trên địa phương này.

Một con phố có tên, tựa kêu là, tỉnh Thiên Phù.

“Lão đại, bọn nó không nộp phí bảo kê.” Một người đàn ông rằng ố vàng đi theo sau lưng một người chỉ vào đôi cha con đang bán đồ ăn, người cha già cẩn thận che chắn đứa con gái trong ngực, không ngừng phát run, run rẩy ngã xuống đất xem ra là thân thể không chống đỡ nổi.

“Chúng tôi thật sự không có, buôn bán có lời sẽ lập tức nộp cho ngài.” Ông lão cầu xin tha, cẩn thận dò xét người được xưng tụng là đệ nhất ác nhân của tỉnh Thiên Phù.

“Phi, người nói đi nói lại mấy lần đều là không có, người không giao nộp muốn chúng ta ăn không khí mà sống à.” Người đàn ông rằng ố khinh bỉ nhổ xuống, rồi nịnh nọt nhìn người trước mặt.

“Lão đại. Bọn họ...”

“Thu cái gì!” Đó là một âm thanh hết sức tinh tế, nghe qua có vài phần nhỏ nhẹ, ông lão ngẩng đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt không rõ nam nữ, trên mặt có ý cười đầy châm chọc: “Không giao nộp thì thu đồ.”

“Bọn khốn nạn các người!” Một bé gái đột nhiên đứng lên, muốn nhào tới trước nói chuyện, kết quả người đàn ông rằng ố còn chưa động thủ, một bàn tay thon dài quét qua, bé con liền ngã trên mặt đất, khóc to oa oa.

3. Q.1 - Chương 3: Thiên Sứ Cũng Là Lưu Manh

Sau đó chính là những hành động cướp bóc, toàn bộ chén bát trước mặt ông lão đều bị đập vỡ.

Mà cha con ông đứng bên cạnh giận không dám nói gì, bởi vì bọn chúng chính là lưu manh nổi danh nhất tỉnh Thiên Phù, mà kẻ cầm đầu kia chính là một tên khốn nạn, hẳn cũng chưa bao giờ thừa nhận mình là người tốt. Cho nên hẳn chính là một kẻ triệt để xấu xa.

Hai cha con chỉ biết gắt gao che chở nhau trong lòng, vừa rồi bọn họ cũng không giữ lại được chút gì, khuya đêm nay không biết sẽ ăn cái gì đây.

Người con gái nước mắt chảy dài, bàn tay nhỏ nắm chặt lại, bé căm ghét tên xấu xa kia, thật sự rất căm hận.

Ban đêm, bé gái nhỏ chống cằm ngồi ngoài cửa, nghe mẹ nói, chỉ cần cầu nguyện với những vì sao thì ước mơ sẽ trở thành sự thật.

“Những vì sao ơi những vì sao, hy vọng người có thể ban cho con thật nhiều tiền, như vậy có thể mua được nhiều quần áo mới xinh đẹp.” Ước mơ của hài tử đều thật đơn thuần, chỉ tiếc những vì sao lại không nghe được.

Tiếng bước chân đều đặn rơi xuống phá vỡ sự im lặng đêm tối, bé gái nhỏ đứng lên, nhìn bóng dáng ngày càng rõ ràng hơn, bé chớp chớp mắt không khỏi lùi về sau hai bước, gương mặt này, bé nhớ được.

Bé ngẩng đầu, nhìn người cao lớn trước mặt lại đứng yên không nhúc nhích nổi.

Mà người kia đến trước mặt bé ngồi diện./dan!le}quydon xỏm xuống, mặt đối mặt với bé: “Những vì sao không thực hiện ước mơ của nhóc đâu, chỉ khi nhóc trở nên mạnh mẽ mới có được mọi thứ.” Tiếng nói trong veo, không chứa chút tạp chất, thập phần dễ nghe, hiển nhiên là tiếng nói của cô gái trẻ tuổi.

Bé gái khó hiểu mở to hai mắt, hoàn toàn không hiểu ý của cô.

Ánh trăng nhạt trong rơi xuống trên người, cô gái trước mặt có một đôi mắt trong veo lạnh lùng, dưới ánh trăng làn da trắng nõn khác thường, khóe môi tự nhiên cong lên, bé gái nhỏ cứ như vậy nhìn chằm chằm mặt cô, đột nhiên cô gái bật cười.

“Thiên sứ tỷ tỷ!”

Yêu thích của hài tử luôn luôn thẳng thừng, cư xử với thiện ác cũng hoàn toàn trực tiếp.

Cô gái khẽ nhếch lông mày: “Nhóc không hận ta đẩy người, cướp đồ của nhóc hôm nay sao?” Đúng là một tiểu hài tử ngây thơ đáng yêu, như là.....Mắt cô như mờ đi, hình như rất giống cô trước kia. Nhưng mà, so với cô con bé hạnh phúc hơn nhiều lắm.

“Ta hiểu nha.” Bé gái nhìn thẳng cô, ban ngày là thiếu nữ mang vẻ mặt độc ác nhưng bây giờ lại khiến cho nó cảm thấy giống như thiên sứ thật trong sáng.

“Nếu như tỷ tỷ không đẩy ta, thì ca ca xấu xa kia sẽ đánh ta, cho nên tỷ tỷ vốn là giúp ta.” Khuôn mặt nhỏ lộ ra nụ cười, hiện lên má lúm đồng tiền nhỏ xinh hai bên.

Thiếu nữ đứng dậy, vỗ vỗ nhẹ đầu cô nhóc, sau đó lấy từ trong túi ra một vật gì đó, đặt trong tay bé gái nhỏ. Cô nhóc dùng hai tay cầm lấy, nghiêng đầu khó hiểu nhìn thiếu nữ.

“Đây là cái gì?” Cô nhóc hỏi nhưng thiếu nữ chỉ kéo mũ che đầu của mình lên, giống như quỷ mị ẩn mình trong bóng đêm, cuối cùng chậm rãi biến mất phía góc đường.

“Tiểu Vi bé nhỏ, về nhà mau.” Cô nhóc nhìn về bóng tối phía trước, nghe được tiếng mẹ gọi đành quay người trở về.

“Tiểu Vi, trong tay con cầm cái gì vậy?” Mẹ cô bé khó hiểu nhìn vật trong tay con gái, ngạc nhiên hỏi.

“Cái này ạ, thiên sứ tỷ tỷ cho.” Cô nhỏ đưa gói to cho mẹ mình, mà mẹ bé mở ra xem xét, con mắt đột nhiên mở to, bên trong là một chồng tiền đồng.

Thiếu nữ ẩn trong bóng đèn nhưng đột nhiên lại quay đầu, khóe môi cô cong cong, ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao sáng không chớp mắt.

Chuyện xưa trong cổ tích đều không tồn tại. Cho nên, cái cô có thể dựa vào cho tới bây giờ chỉ có chính bản thân mình.

Bây giờ cô là nữ lưu manh nổi danh nhất ở Thiên Phù tỉnh, nữ ác bá, cô lừa ăn, gạt uống, gạt chính bản thân mình, hiện tại, cô cũng đã rất mạnh cho nên đã không còn người nào dám bắt nạt cô nữa.

Trở về chỗ ở của chính mình, một bàn tay to đột nhiên với ra ngoài, ngăn cản thiếu nữ trên đường nhưng ngay cả mí mắt cô cũng không buồn nháy, trực tiếp gạt bàn tay kia ra đi vào, chỗ cô ở, kỳ thật chỉ là một gian kho hàng, đối với cô mà nói, chỉ là nơi có thể ở lại thôi, đường cái cũng từng ngủ qua huống chi là trên mặt đất lại có một nóc nhà, tối thiểu không phải màn trời không che đây.

4. Q.1 - Chương 4: Lưu Manh Xuất Hành

“Người đi ra ngoài làm gì?” Đó là âm thanh của một tên con trai, hắt chạy theo ra ngoài, miệng ngoác ra, có thể nhìn rõ hàm răng bị mẻ của hắn.

“Không phải chuyện của người.” Người con gái xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn: “Chuyện của ta không nhọc người trông coi.” Thiếu nữ nói xong, trực tiếp đi qua người hắn, đến bên cạnh tấm ván gỗ cũng là giường của cô, mà người con trai chỉ trầm mặc nhìn, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn vết sẹo hình dấu răng còn hắn rõ ràng trên cánh tay.

Sau đó hơi thần thờ thở dài.

Thiếu nữ thấy người con trai đi rồi, trực tiếp ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, tháo một chiếc vòng trang sức từ cổ xuống, hình giọt nước màu xanh da trời, nắm chặt trong lòng bàn tay, đặc biệt chăm chú nhìn.

“Đại ca ca, bây giờ ta đã rất mạnh rồi.” Cô thì thào tự nói, sau đó ngả đầu xuống ngủ. Trong mộng lại là đôi mắt ôn nhu kia, một đêm này thật hiếm khi cô gặp mộng đẹp như vậy.

Trên không trời trong nắng ấm, gió nhẹ nhàng thổi, một đứa bé từ xa chạy tới, trong miệng còn ca hát.

“Ta đi trên đường nhặt được mười đồng tiền, giao nó cho chú cảnh sát, chú cảnh sát cầm tiền, xoa đầu ta khen ngợi, ta ghét bỏ nói rằng, tay chú thật bẩn.”

Nơi này là tỉnh Thiên Phù, một nơi không ai trong coi cả. Cho dù như vậy, nhưng đây lại là một địa phương tập trung dân cư đông đúc.

Nếu không phải có dân thường sinh sống, chắc chắn đây sẽ là một khu phố điên cuồng vô cùng.

“Nữ lưu manh đến đây, nữ ác ma đến rồi, nữ nhân khốn nạn đó tới, mọi người chạy mau” Không rõ là ai hô to một tiếng, sau đó mọi người đều vội vã chạy trốn, có người còn trực tiếp cầm miếng vải lên che mặt lại.

“Có cần khoa trương như vậy không?” Một người con gái quần đỏ tóc hồng hà hơi thổi khô móng tay mới được làm, nhìn toàn người đông đúc trước mặt đột nhiên không còn ai.

“Tiểu Mộc, sức quyến rũ của ngươi đúng là lớn, để ngươi đứng ở ngã tư đường là thích hợp nhất, còn có thể thay thế đèn xanh đèn đỏ.”

Cô gái gọi Tiểu Mộc thản nhiên híp mắt lại, đầu ngẩng cao, khoe môi khê nhếch mang theo một phần tà khí trong nụ cười: “Phải không? Nếu thật như vậy, thì ta chắc chắn sẽ biến ngươi thành cột đèn đỏ đầu tiên.” Cô ôm hai tay trước ngực, mặt tràn lạnh khí, tuyệt đối không phải loại tốt lành, rõ ràng tuổi còn trẻ mà ánh mắt trong veo lại lộ ra vẻ từng trải đời, tựa như mọi biến cố lớn cuộc đời đều đã trải qua.

Người con gái tóc hồng không khỏi rụt cổ lại, đúng là ác ma.

Trên đường không một bóng người, đúng lúc này không rõ từ hướng nào truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

“Ha, thì ra còn có cá lọt lưới, chúng ta đi thu phí bảo kê mau.” Tiểu Mộc khê nhú lông mày, không có ý tốt nhìn chăm chăm vào cô nhóc khóc không ngừng kia, chính là trong chớp mắt lại hơi chần chờ một chút.

“Tiểu Mộc, ngươi thật sự rất tàn ác.” Nữ tử tóc hồng vỗ mông ngựa thiếu nữ, cô thích chính là loại người như vậy, phụ nữ như vậy giữa đường lớn là đại tỷ, hành động tàn nhẫn ngay cả đàn ông cũng không bì nổi, đánh nhau như không muốn sống nữa hoàn toàn là bộ dạng liều mạng, bây giờ còn trở thành nữ lưu manh lợi hại nhất, cho dù mới chỉ là một thiếu nữ thôi cũng đủ làm cho người ta kính phục.

“Cám ơn.” Tiểu Mộc lơ đãng nói, đối với loại lời nói không biết là ca ngợi hay châm chọc này mà nói....không chút phật lòng, cô xấu xa, cô tà ác, dù sao cô vốn cũng là một nữ lưu manh.

5. Q.1 - Chương 5: Thật Ra Thế Giới Đây Rất Sạch Sẽ

Hai người tiến bước về phía cô nhóc vẫn khóc lớn không ngừng, cho đến khi bóng trùm lên cả người cô bé, cô bé mới xoa xoa cặp mắt của mình, nhìn thẳng chăm chăm vào Tiểu Mộc. Còn ngừng khóc ngay lập tức.

“Tiểu Mộc, sức quyến rũ của ngươi cũng lớn thật, già trẻ đều ăn.” Bọn họ đang đứng dắc ý giữa đường thì kết kết một tiếng, một chiếc xe tải không rõ từ hướng nào chạy tới, hai người đều giật mình nhanh chóng né đi/endan'le/quy.,don sang bên cạnh, chỉ còn cô gái nhỏ vẫn khóc lớn không ngừng vẫn ở giữa đường.

“Tiểu Vi...” Âm thanh hoảng hốt của một người phụ nữ trẻ tuổi vang lên.

“Tiểu Mộc, chạy mau.” Lại là một tiếng kêu khác.

Trước mắt cô xe tải đang vùn vụt lao tới, theo bản năng, cô kéo, đẩy bé gái sang bên cạnh.

Phịch một tiếng, sau đó là một mảnh huyết sắc chói mắt.

Người phụ nữ trẻ vội vàng chạy lại, che hai mắt bé gái, mà người bên cạnh tựa như vẫn bị một màn vừa rồi làm cho kính sợ.

Một thiếu nữ trẻ tuổi cứ như vậy nằm trên mặt đất, bên môi vẫn trào tơ máu ra, dần dần nhiễm đỏ quần áo của cô, thiếu nữ vươn tay cố vươn tay cầm chặt lấy quần áo của mình, ý thức như dừng lại, hình ảnh cuối cùng là cô nhóc ngồi trên mặt đất kia, nước mắt bé chảy dài.

Nhớ kỹ, chỉ khi em cường đại mới không bị người ta khi dễ.

Là ai, là ai nói chuyện bên tai cô suốt như vậy, rốt cuộc là ai...

“Thật tốt quá, đứa con gái kia rốt cuộc đã chết, những ngày bình yên của chúng ta đến rồi.”

“Đúng vậy, chết thật là tốt, loại người này vốn không nên tồn tại trên đời, không biết là do ai dạy dỗ ra loại con gái như vậy, cô ta sớm nên chết đi.”

Bên tai cô truyền đến ngày càng nhiều âm thanh mắng mỏ tức giận, thiếu nữ khẽ giương môi cười nhạt, nhờ vậy gương mặt cũng thấy tươi tắn hơn, không biết thời gian đã qua bao lâu.

Cô dùng sức nắm chặt tay, trước mắt là một mảnh huyết sắc mờ lung.

Dần dần, cô khép lại đôi mắt...Cũng là vĩnh viễn.

“Thiên sứ tỷ tỷ...” Bé gái nhỏ được che kín hai mắt, chỉ có nước mắt vẫn rơi không ngừng qua kẽ tay chảy xuống.

Cô không thoải mái khẽ lật người, phát hiện dưới giường truyền đến một âm thanh chi đình, lại trở mình một cái, sau đó lại là một loạt âm thanh kia, tựa như giường sắp sập.

Giường của cô không chắc chắn như vậy sao, lại trở mình cái nữa, giường bắt đầu lung lay, sau đó phịch một tiếng, cô trực tiếp ngã oạch trên đất, thiếu nữ hoảng hốt bật dậy, vẫn không nhìn rõ mình đang ngồi trên đồng phế tích nào, khi đã nhìn rõ thì trên mặt cũng hiện ba vạch đen. Quả nhiên là, giường sụp.

Cô nhìn chằm chằm đồng đồ đặc trước mặt mình, di, đây là cái gì? Cô khó hiểu nghiêng đầu, đối với tình huống hiện tại vẫn là không hiểu cho lắm.

Không hiểu, không rõ, còn Thủy Thủy, cô dùng sức dụi mắt hai cái, cây củ cải, hay là móng heo, từ bụng phát ra bản giao hưởng âm thanh, cô đói rồi, lại dụi mắt, thiếu nữ cũng không lo lắng nhiều, coi cái kia như móng heo mà dùng sức cắn xuống.

Sau đó, đột nhiên, mặt của cô trắng bệch, sau đó là xanh, cuối cùng biến thành đỏ, cuối cùng cô cũng vội vàng nhả cái vật thể kia ra.

6. Q.1 - Chương 6: 1: Không Phải Móng Heo.

Cô bị ai nhìn vật thể trắng trắng kia, bị chính mình xem thành móng heo nên trên bề mặt vật thể để lại hai dấu răng thật sâu. Cô chuyển động một chút, cái móng heo kia cứ nhiên lại nhúc nhích, thậm chí còn có cảm giác đau muốn chết.

Không thể nào, béo mập, đây là...cánh tay của cô sao, chỉ là, sao cánh tay cô lại biến thành dạng này, thiếu nữ xoa nhẹ đầu mình, mới phát hiện đầu thật đau, trên đầu vẫn còn quần băng vải. Dùng sức giật băng vải xuống, cô cầm chặt một chút, sau đó rất nhanh thả lỏng.

Luôn có cảm xúc kì quái không rõ, hình như cô đã quên đi việc gì thì phải.

Ngồi trên đồng lộn xộn, đương nhiên là bị cô làm sập giường, chắc chắn cái giường này không bền rồi, chính mình mới chỉ lật người vài cái mà. Có điều khi cô nhìn thoáng qua bốn phía, hồng nhạt, hồng phấn, không thể nào, đây là màu sắc cô buồn nôn nhất.

Vừa sợ vừa hãi nhìn tay của mình, phì phì, mập mập, trắng trắng.

Mập mập...

Cô đột nhiên nghĩ đến gì đó, sờ lên mặt của mình, trên mặt là một đồng thịt nhấc nhỏ thiếu nữ đã phát sinh điều gì, sau đó là bắp đùi của mình, là một cái chân đầy thịt.

Khóe miệng của cô run rẩy một cái, chậm rãi đứng lên, cúi đầu xuống, nhìn lại chính mình, sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt đột nhiên tối đen, sâu không thấy đáy.

Người con gái lung lay lắc lư đi ra ngoài, dưới chân dẫm lên những mảnh gỗ vụn tan xác từ chiếc giường, cô muốn đi đến chỗ chiếc gương lớn cách không xa đằng kia, đứng trước gương, nhìn hình dáng bây giờ thiếu nữ như đại ra, khóe mắt thỉnh thoảng co lại, cô nhéo nhéo mặt mình, quả nhiên là rất đau.

Trong gương một thiếu nữ đang nhéo mặt chính mình, thịt béo mềm mềm trên mặt như muốn chảy xuống, hai mắt bị thịt núc ních chen làm cho chỉ lộ ra hai khe nhỏ, hai môi mím chặt lại với nhau, sắc mặt đỏ hồng như uống rượu. Thiếu nữ lại nhéo nhẹ thịt trên mặt, chỉ cần sờ nhẹ cũng có thể kéo dài ra, chỗ thịt này không biết phải tốn bao lâu mới có thể được như vậy. Thật sự là làm khó thân thể này.

Phía dưới bằng phẳng vững chắc như tường, đúng vậy, chính là tường, thân cao chưa tới 1m6, nhưng mà, cái cân nặng này, có lẽ phải đến hơn trăm cân rồi, thân thể lung lay như sắp đổ, cảm giác các bộ phận cũng đầy đủ, vẫn rất tốt. Nói nhảm, cũng không phải là người máy, chỉ là cường tráng một chút thôi, kỳ thật không chỉ là một chút, là rất cường. Cũng rất trắng.

Người khác là mặt tròn như chậu bạc, mà giờ phút này sắc mặt cô như mặt chậu.

Mà trên cái mặt kia ...cũng đau đớn thông báo cho cô biết một sự thật.

Cô đã chết rồi, chết trong vụ xe tải kia, nhập vào trên người một người con gái mập. Hơn nữa còn là mập như heo.

Thở dài một hơi, cô ngồi trên một chiếc ghế dài, nhưng mà cũng thật cẩn thận, cô sợ thân thể này lại đè sụp cái ghế như cái giường kia.

Nâng cánh tay béo phì kia lên, còn có thể nhìn ra dấu răng mờ mờ trên mặt, chính là cánh tay bị cô xem thành móng heo, nhưng mà, lúc này nhìn sao cũng vẫn thấy giống móng heo.

Nhìn thoáng qua bốn phía, cô thấy mình thật kỳ quái, nếu như người khác rơi vào trường hợp này, sẽ phản ứng thế nào, hét lên, sợ hãi hay lại bất tỉnh, đáng tiếc, năng lực thừa nhận của bản thân cô lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Có lẽ là cô quá cường đại biến thái mới phải.

Đang đang đang, từng tiếng bước chân mất trật tự vang lên, sau đó là phịch một tiếng, xem chừng cửa ngoài cũng bị phá vỡ rồi, động đất ư, hai mắt nâng lên nhìn không rõ tình huống trước mắt, nhìn chằm chằm đám người chạy vào.

“Châu Châu, bảo bối của mẹ.” Một âm thanh kinh động quỷ thần khiếp đảm truyền đến, sau đó cô bị một người phụ nữ siết chặt.

Châu Châu hay là Trư Trư, lớn lên đã giống trư, đến tên cũng vậy à, cô đã trêu chọc ai hử, mà cho đến bây giờ vẫn không hiểu rõ tại sao mình lại nhập vào trong thân thể nữ nhân mập này.

“Bảo bối của mẹ a, con bị ngã làm sao rồi hử?” Người phụ nữ nhìn rất đẹp, hơn nữa trông còn rất trẻ, tuyệt đối không giống mẹ của thân thể này, có thể thấy được bảo dưỡng vô cùng tốt.

7. Q.1 - Chương 7: Quyển 1 - Chương 2: Sụp Chín Cái Giường

Bà dùng sức không ngừng xoa nắn khuôn mặt heo này cũng chính là mặt cô hiện tại, muốn xoa đến biến dạng khuôn mặt này đi.

Sau đó mấy người đứng cạnh không nhìn được nhìn đến cái giường đã sụp.

“Dư Châu, thêm cả lần này con đã phá chín cái giường lúc ngủ rồi.” Người đàn ông sắc mặt nặng nề, ông dùng sức hít sâu một hơi, dùng mắt liếc nhìn thiếu niên cao lớn tuấn mỹ đứng bên cạnh, thiếu niên cười khổ một tiếng, đành phải tiến lên.

“Mẹ, không cần ôm nữa, Châu Châu không có chuyện gì, nó sắp bị mẹ ghìm ngạt thở rồi kìa.” Kỳ thật cậu muốn nói, nếu có chuyện cũng chính là cái giường kia, cô em gái này của cậu, toàn thân cao thấp đều là thịt, ngã xuống cũng không đau đâu. Có lẽ cũng đau một chút đi, nhưng hiển nhiên cái giường mới là thứ bị hủy, câu này cậu cũng không dám nói ra. Mẹ cậu biết sẽ nổi điên mất.

“Á, đúng vậy.” Người phụ nữ vội vàng thả con gái bị ôm chặt ngạt thở mặt mũi đỏ bừng, lại chăm chú nhìn mặt con gái, thật sự đáng yêu mà, càng xem càng đáng yêu, đúng là con gái bảo bối của bà.

Tiểu Mộc, không đúng, hiện tại hẳn phải gọi là Dư Châu rồi, Dư Châu, tên này làm cô nhớ đến một một vở kịch, trong đó một con tinh tinh lại bị kêu thành cá kình bé nhỏ, cho nên nghe cái tên này thật giống cá kình, chỉ có điều, người ta là cá kình nam, mà cô là nữ.

Cô ngẩng đầu, nhìn những người đứng trước mắt, lần đầu tiên chăm chú quan sát bọn họ, người phụ nữ, là mẹ của thân thể này, rất xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh, mắt phượng nhỏ dài, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhưng hai người này là mẹ con thật sao? Vì sao, mẹ gầy như vậy mà con gái lại...mập đến thế.

Còn có một người đàn ông trung niên, bên cạnh là một thiếu niên trẻ tuổi giống nhau đến năm phần, người đàn ông mặt mày uy nghiêm, xem xét có vẻ là chủ nhà đứng đầu, là người quen ra lệnh, nằng cho 55 điểm, không kém, chính giữa.

Mà thiếu niên phong thuần tuấn lẫm liệt đứng bên cạnh, tuổi còn rất trẻ, chắc chắn là cha con, song hẳn có một đôi mắt hoa đào dài, lông mày khê động, trên mặt luôn thoáng nét u sầu, thật biết cách khiến lòng người chua xót, cô nghĩ chỉ cần hắn ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó khê mỉm cười, chắc chắn sẽ có một đồng con gái tự nguyện quỳ dưới chân hắn, khấn cầu yêu thương.

Cô cho 65 điểm, hơn một chút, bởi vì hắn trẻ tuổi hơn, cũng chiếm được cảm tình hơn.

“Được rồi, Nhu nhi, trước tiên cần tìm chỗ khác cho con gái, hơn nữa nó nên đi nghỉ ngơi, trên đầu vẫn còn vết thương đấy.” Hơn nửa ngày, thân là người đứng đầu gia đình, cần tỉnh táo trước, ông nhìn vợ mình không ngừng khóc, còn có con gái đang ngồi trên ghế salon không dậy nổi, vỗ vỗ trán mình, trời ạ, ông sắp điên rồi.

Người phụ nữ nghe chồng nói xong, không ngừng gật đầu, mà Dư Châu cũng nhìn người gọi là mẹ cô này, con mắt hạ xuống, thoát nhìn đây đúng là một người mẹ dễ mau nước mắt.

“Bảo bối, hôm nay đành để con ngủ thân ngủ trong phòng khách vậy, ngày mai mẹ sẽ cho người mua mấy cái giường về dự bị sẵn nhé.” Rồi bà lại siết chặt ôm Dư Châu vào lòng.

Dư Châu dùng sức hít thở, từ đầu đến cuối đều trầm mặc, cô không phải kẻ ngu, sẽ không nói cho họ bây giờ tôi không phải con gái các người, tôi cũng không phải Cá Kình, tôi là xuyên qua, cô dám cam đoan nếu như bây giờ mình nói ra, những người này tuyệt đối sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ.

Hiện nay cô phiền não cũng không phải mấy chuyện này mà là hình dáng thân thể này, đi một bước cũng nặng nề khó nhọc muốn chết, đến lúc đó, không biết có phải do tự mình hành hạ mình đến chết không.

Cô thật khó khăn mới biết mình không chết, cho dù đang ở trong thân thể của ai cũng vậy, chỉ cần còn sống là tốt rồi, nếu như không còn sống vậy cái gì cũng không có được.

“Mẹ.” Cô gọi một tiếng, người phụ nữ xưng hô với cô chính là vậy, hẳn không sai chứ, đây là âm thanh đầu tiên khi cô tỉnh lại, cảm giác còn lại trên thân thể này không nhiều, tuổi hẳn cũng không lớn, không biết có đến trường không. Thân thể như vậy, có thể di động sao?

“Làm sao vậy bảo bối?” Cô phát hiện người mẹ này thỉnh thoảng lại xoa mặt mình một cái, chỉ sợ cô có gì không thoải mái.

“Mẹ, mặt của con không phải bột mì, không cần xoa nắn như vậy.” Cô kéo tay người phụ nữ xuống, hai mắt nhắm lại đáng thương, khuôn mặt lớn như chậu rửa mặt này hai mắt lại nhỏ tịt, cho dù cô dùng sức trợn to hai mắt cũng không to ra được bao nhiêu.

Xem ra, cô đã xuyên vào một đứa con gái vừa xấu vừa mập rồi.

“Được được, mẹ không xoa, mẹ dẫn con đi nghỉ nhé, con gái đáng thương của mẹ, nhìn xem bị ngã thành ra thế này.” Không biết bà lại nói những gì, Dư Châu trầm mặc cúi đầu, theo như cô để ý, không rõ sao cô lại xuyên qua đến đây, sau đó, nhìn lại mảnh vụn giường, không biết, có phải vì vậy không.

Ngủ phá hư đến chín cái giường, quả nhiên là lợn biến thành mả.

8. Q.1 - Chương 8: 3: Không Cần Phải Béo Như Vậy Chứ.

Lung lay nghiêng ngả người bước đi, cô cảm thấy như toàn bộ thịt thừa đều dồn xuống đôi chân này rồi, đến bước đi cũng cực kỳ khó khăn, đứa con gái này làm thế nào có thể sống cho đến tận bây giờ vậy. Cô thật sự rất hoài nghi cô ta ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ, cho nên mới ngủ sập được đến chín cái giường.

Ngoài ý muốn, cô lại cảm nhận được một tầm ánh nhìn chăm chăm không dời, ngẩng đầu, cô nhận thấy ánh mắt của người con trai trẻ tuổi kia lộ rõ vẻ chăm chọc nhàn nhạt, chớp mắt hai cái, cô nhìn lầm rồi chẳng, có điều lại đúng như vậy, ánh mắt kia thực sự là ánh mắt chế nhạo chăm chọc cô, anh ta không phải anh trai của thân thể này à, sao lại dùng ánh mắt như vậy.

Người nhà này thật kỳ lạ, cô gắng sức di chuyển chân mập, lén lút đánh giá bốn phía một chút, mâu quang đột nhiên lóe lên. Cô phát hiện được một điều.

Hóa ra, là gia đình có nhiều tiền.

Thảo nào có thể ăn đến béo như vậy, thì ra là vậy.

Tự cười giễu, cô chú ý đến ánh mắt dò xét của người thiếu niên kia, không phải anh ta phát hiện ra cái gì chứ, may mắn, người đó cũng chỉ nhìn cô trong giây lát, sau đó quay mặt đi, dường như việc phải đến xem cô làm hấn rất khó chịu.

Cô có thể xác định bản thân không được hoan nghênh, người đàn ông trung niên kia thì nhả hai đầu lông mày lại, không chừng có thể kẹp chết được một con ruồi.

“Cha, con về trước đây.” Người thanh niên nhìn lại chiếc giường đã ngủ mả phanh thây của cô, trong mắt có vài phần bất đắc dĩ.

“Con vất vả rồi, Dịch.” Người đàn ông vỗ nhẹ bả vai con trai, thở dài một hơi, con gái cũng là con ông, chỉ là, đứa con này làm ông đau đầu, hao tâm tổn lực hơn nhiều.

“Không sao ạ, con không mệt, bên trường học con sẽ giải quyết tốt.” Khóe môi hai bên Dư Dịch giật giật xuống, rồi đi rất nhanh, có điều, lúc này mặt anh ta đã hoàn toàn âm trầm.

Cô em gái này của cậu, đến khi nào mới để cậu bớt lo đi một chút đây.

Bước đi nhanh trở về phòng mình, cậu dựa vào tường, lấy điện thoại ra, nhanh chóng ấn số, tùy ý đặt di động bên tai, ánh đèn ngủ ấm áp hắt trên vai cậu cũng không xua tan đi được chút u ám hằn sâu trên mặt.

“Diêm, là tôi.”

“Ừm, tôi nghe.” Từ trong điện thoại truyền đến thanh âm vô cùng uể oải, tựa hồ vừa mới bị dựng dậy, cậu dừng một chút mới nói tiếp: “Viêm, thật xin lỗi, lần này lại mang đến phiền phức cho cậu.”

Bên kia điện thoại người con trai rất lâu vẫn trầm mặc không nói.

“Tôi có phiền phức gì chứ, người phiền phức là Sâm kia, bây giờ cậu ta cực kỳ tức giận, em gái cậu tốt nhất thời gian này đừng đến trường, nếu không tôi sợ bọn Sâm điên lên sẽ giết người mất, con người cầu toàn như cậu ta không thiếu sự ngoan độc đâu.”

“Diêm, nó là em gái tôi.” Sắc mặt Dư Dịch trầm xuống, quả thật Dư Châu đã làm cậu thất vọng, nhưng cho dù như vậy con bé vẫn là em gái của cậu. Đối với một số việc, khi ứng phó với người ngoài, cậu vẫn lựa chọn bao che khuyết điểm.

“Tôi biết.” Âm thanh bên kia truyền đến cũng mệt mỏi rất nhiều: “Tôi biết cô ta là em gái cậu, có điều, từ nay về sau đừng để cô ta tới làm phiền tôi nữa.” Bên kia ngay lập tức cúp điện thoại, sắc mặt Dư Dịch cũng theo đó mà tối sầm lại.

Dám cúp điện thoại của cậu, tên Diêm này. Đúng là quá kiêu ngạo rồi. Có điều nhớ đến chín cái giường bị Dư Châu làm sập, huyết thái dương của cậu lại co rút mãnh liệt. Tại sao em gái người khác đều đáng yêu như vậy đến lượt em gái cậu lại thế này. Quên đi, không nghĩ, cho dù không muốn, em gái cậu vẫn mãi là Dư Châu.

Đỡ thân mình siêu trọng lên bậc cửa sổ, đột nhiên cô cảm nhận được hơi nóng nhẹ nhàng trước ngực, cổ nút cổ áo ra, kéo trang sức đang đeo ra, hạt nước màu lam quen thuộc hiện ra trong tay cô.

Dư Châu cũng có vật này sao? Cô khó hiểu nhìn chằm chằm nó, cảm giác hoa tai trong tay cũng hạ nhiệt đi, trở lại lạnh buốt như ngày thường.

Xoa nhẹ trán, cảm giác trên tay lúc này vẫn là một cục thịt, thật sự khiến cho cô có xung động muốn ngửa mặt lên trời thét lớn. Cho dù không cho cô xuyên qua vào một người con gái thật tốt cũng không cần phải béo như vậy chứ.

9. Q.1 - Chương 9: 4: Cô Không Muốn Ăn

Siết chặt tay, cô vẫn không có cảm giác đây là thân thể của mình.

Cô quyết định, mình phải giảm béo, tuyệt đối phải giảm béo.

Buổi sáng, cô vừa mở mắt, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy nhà của cô – kho hàng kia, chỉ là thật đáng tiếc, phản chiếu trong mắt cô vẫn là một đồng hồ đồng hồ, màu sắc làm cô sồn gai ốc. Dường như người con gái này trước đây rất thích màu hồng nhạt, thật sự làm cô có loại xúc động khóc không ra nước mắt.

Dừng sức ngồi dậy, cô có thể cảm nhận được đồng hồ thừa dưới cằm lắc lư.

Đi xuống giường, cô di chuyển thân thể, tựa như một ngọn núi lớn đang di động, khiến cô áp lực nhất chính là lực hút khổng lồ từ mặt đất với thân thể này.

Cô ngã sấp xuống, thật không thể quen nổi thân thể này, đúng là chưa bao giờ ngã sấp như vậy, sau đó cô tiếp tục nhào người về phía trước trên mặt đất, không biết là do thịt trên người dày hay do thảm lát dày, dù sao bản thân cũng không có cảm giác đau đớn, có điều một tiếng ngã phịch kia quả thật đánh động kinh người.

“Phì.” Cô nhổ một sợi lông ra, không biết là của con vật nào hay từ thảm nữa, dù sao cũng thật bẩn.

Chỉ là cô vừa định đứng dậy thì cửa ngoài bị một lực mạnh mẽ đá văng ra, chú ý là đá, mà không phải đẩy ra.

“Châu Châu, con gái ngoan, sao con lại quỳ trên mặt đất vậy?” Bên tai lại truyền đến âm thanh làm đau hết cả tai, ầm ĩ khiến cô muốn ngất đi, trước kia cô mất mẹ, hôm qua lại mới nhận thức được một bà mẹ.

Dư Châu cúi đầu, dùng sức đứng dậy, lưng lay như sắp ngã tiếp, cô liếc nhìn bình hoa bên cạnh, trên đầu túa ra một trận mồ hôi lạnh, dùng lực đâm mạnh vào, cả bình hoa đều nứt ra, lực phá hoại của thân thể này, cũng đủ đáng sợ đấy.

“Châu Châu, con ngã có đau không?” Một bàn tay nhỏ không ngừng xoa nắn mặt cô, cô nhin đau trợn mắt: “Mẹ, mẹ nên nhìn xem sàn nhà có bị con ngã vỡ không thì hơn.” Hiếm khi cô nói được một câu đùa lạnh như vậy.

Mà đôi tay đang xoa nắn mặt cô cũng dừng lại, bà nghiêng đầu khó hiểu nhìn cô con gái đầu vẫn quần bằng dây trăn kia, nhưng cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt nhỏ híp lại càng nhỏ hơn, cũng không có rơi

xuống giọt nước mắt nào, càng không kêu đau, chỉ là tự mình đứng lên, phủi phủi bụi trên quần áo của mình.

Chuyện này càng làm cho những người đứng sau thấy kì quái, Dư Châu không khóc như vậy thật khác lạ, nếu là bình thường cô ngã đau ở đâu tuyệt đối sẽ khóc kinh thiên động địa như thiếu mất tay chân vậy, lần này lại không giống như vậy, cô không khóc, thậm chí một giọt cũng không chảy.

Cha con nhà họ Dư nhìn nhau, đều thấy được trong mắt người đối diện nghi hoặc nồng đậm.

“Châu Châu, con đừng khóc, mẹ làm đồ ăn ngon cho con rồi, một lát nữa là có thể ăn.” Mẹ cô nhẹ nhàng dỗ dành, lại bắt đầu xoa nắn khuôn mặt mập mạp này. Bà còn cho rằng Châu Châu ngã đến choáng váng rồi, đều do nó, bà nén giận trừng mắt nhìn Dư Dịch đứng bên cạnh, mà Dư Dịch cúi đầu bóp trán, mẹ cậu mặc dù tên là Hứa Nhu nhưng lại rất dễ kết thù với cậu, như vậy thật sự làm cho cậu có cảm giác, cậu là nhặt được đúng không, thật quá trọng nữ khinh nam rồi.

Khóc? Dư Châu nhếch môi cười, không ai kịp để ý, trong mắt cô vừa lướt qua tia đùa cợt, còn có nỗi đau xót nhàn nhạt không mấy ai đoán được. Thật ra, khi còn rất nhỏ cô cũng không biết cảm giác khóc là như thế nào. Cô làm sao có thể khóc được, hiện tại cô chỉ có xúc động muốn giết người thôi.

Dư Châu, vì cái gì cô lại mập như vậy!

Vì cái gì, vì cái gì hả?

Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, lông mi cũng nhắm chặt che nốt đôi mắt híp vốn đã nhỏ, dù sao, nhìn rõ mình cũng không phải là một chuyện tốt. Thậm chí là xấu muốn chết.

Ngồi trên chiếc ghế siêu lớn được làm riêng theo yêu cầu của cô, thực ra, vẫn còn nửa cái móng của cô lộ ra bên ngoài, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi xuống thôi, ba người nhà kia ngồi gọn một chỗ, chỉ có mình cô độc bá một khu, thật sự là diện tích của cô cũng vô cùng lớn rồi.

Dư Châu nhìn một đồng đồ ăn trước mặt, có bánh ngọt, có đồ uống, đùi gà, sữa, còn có vài đĩa thức ăn lớn, toàn bộ đều được đặt trước mặt cô. Nói thật cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy chứ đừng nói ai đó có thể ăn hết nhiều đồ thế này, đúng là quá đáng sợ mà.

Cái con bé Dư Châu này, thật sự là.

Những đồ này, đều muốn ăn vào bụng sao, cô ta thật sự nghĩ mình là heo hả?

“Châu Châu, con sao vậy, sao lại không ăn, con cứ từ từ ăn, một lát nữa mẹ lại làm tiếp cho con thêm một phần, không sao đâu, ăn đi.” Hứa Nhu lại quan tâm con gái, chỉ sợ cô bị đói.

10. Q.1 - Chương 10: 5: Lời Giải Đáp Khiến Cô Thất Vọng

“Mẹ.” Dư Châu mở miệng, nhìn thẳng đối diện với Hứa Nhu, hai người đàn ông còn lại cũng buông đũa trong tay xuống, bọn họ đã quen với động tác ăn cơm như dã thú vồ mồi của Dư Châu, có điều lần này đợi thật lâu cũng không thấy có động tác nào như vậy, tựa như thói quen đã hình thành nay mất đi đột nhiên thấy không quen.

“Làm sao vậy, Châu Châu?” Hứa Nhu vẻ mặt ôn hòa nhìn con gái. Tuy vậy, con gái hôm nay làm bà cảm thấy thật lạ, có lẽ tại con bé mới tỉnh dậy sau thời gian ngủ mê dài như vậy, bà tự an ủi mình.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết.” Dư Châu thần nhiên rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc trong mắt.

“Làm sao vậy, mẹ ở đây.” Âm thanh Hứa Nhu phát ra càng thêm ôn nhu, làm cho người chồng như Dư Phẩm Thành bên cạnh vẻ mặt tối đen, đến tận bây giờ cũng chưa thấy bà ấy dịu dàng với ông như vậy lần nào.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết, mẹ thích con vật nào vậy?” Dư Châu nhìn Hứa Nhu, thần sắc nghiêm túc, tựa hồ làm cho người khác nhìn xuyên được qua thân thể này là một linh hồn rất kiên cường.

Dư Dịch lắc nhẹ đầu, sau đó xoa hai mắt của mình, cậu đang nhìn thấy cái gì vậy, sao có thể nhìn ra trên người em gái của mình loại khí chất riêng vậy, em gái cậu, cậu vẫn chưa hiểu rõ sao?

Mà Hứa Nhu thật không ngờ con gái lại hỏi như vậy, cô suy đoán, khẽ nâng cằm lên, nụ cười cũng lan đến tận khóe mắt: “Châu Châu, sao con có thể quên vậy, mẹ thích nhất chính là heo.”

“Con xem bọn nó, thật đáng yêu, lỗi tai...”

Không đợi bà nói xong, phịch một tiếng, thân mình sùng sùng như núi vậy mà té trên mặt đất, cô vô lực mở to hai mắt, quả nhiên, chính là...

Ông trời ơi, cô có thể không trở thành heo được không?

“Ha ha. Đột nhiên, trong nhà yên tĩnh lại truyền đến một tràng cười đáng sợ, Dư Dịch ôm bụng cười bò trên mặt đất, mà Dư Phẩm Thành tiếp tục bảo trì lạnh lùng, chỉ có điều nếu nhìn kỹ khóe miệng của ông cũng co rúm lại, lại không thể cười ra như mọi người, bây giờ ông đang phải nhẫn vô cùng khổ sở đó, thật sự rất vất vả.

Dư Châu bật ngồi dậy, tức tối nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông kia, lại quay sang nhìn Hứa Nhu vẫn đang không hiểu chuyện gì, chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài, cô muốn giảm béo, tuyệt đối phải giảm.

Lắc la lắc lư bước đi, cô cảm thấy mình giống như dien=dan/le.,quy'don con lật đật dị thường, chính là to hơn lật đật bình thường một chút. Dựa vào tường cố gắng hít thở, cô còn không dám dựa hết sức lực của mình lên tường, chỉ sợ lại giống như cái giường của cô, bị đè sập.

“Châu Châu.” Sau lưng có tiếng gọi cô, nửa ngày sau cô mới kịp phản ứng thì ra cậu ta đang gọi mình, chẳng qua cô vẫn chưa quen mình đã đổi tên.

Trư Trư, Cá Kinh, tại sao lại đặt cho cô cái tên như con tinh tinh vậy.

Quay đầu lại, cô có thể cảm nhận đồng thệ thừa đáng sợ trên mặt đang lay động, đều chen chúc nhau dồn lại giữa mặt, thật là thảm thương không muốn nhìn, từ trước đến nay cô đều chưa từng được làm Bàn Gia (người mập), nhưng cuộc sống của Bàn Gia mà như này thì thật đáng thương quá.

Cô mím chặt môi lại, nhìn thiếu niên ưu nhã tuấn mỹ tựa như ánh dương di chuyển, không biết khi nào đã đứng trước mặt cô, mà cô quả thực cũng không biết phải gọi thiếu niên này như thế nào.

Bởi vì, cô cũng không bỏ qua tia thất vọng, chán ghét lóe qua ánh mắt người con trai này, nữ lưu manh nổi danh nhất Thiên Phù tỉnh còn chưa có thói quen đi lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta, mà ai biết, cái mông của hắn ta có thói hay không chứ.

Cho dù cô xuyên qua vào thân thể em gái cậu ta cũng vậy, có một anh trai như vậy, thật đúng là bị kích cho Dư Châu mà. Đương nhiên, bây giờ là cô.

Một người xa lạ, cô cũng không cần phải tìm cách lấy lòng.

11. Q.1 - Chương 11: 6: Tình Thân Chân Thực

“Sao vậy, cả ngày hôm nay đều không nói chuyện với anh thế?” Dư Dịch vươn tay, theo thói quen muốn vuốt tóc Dư Châu, thật ra, muốn nói đến ưu điểm trên người Dư Châu chắc chỉ có ưu điểm này, mái tóc cô giống mẹ, mềm mại nhẹ nhàng từng sợi tóc nâu nhạt óng mượt, cực kỳ xinh đẹp, miễn là, miễn là cô không béo thì tốt rồi, ít nhất cũng có chỗ đáng yêu.

“Anh.” Dư Châu lạnh lùng liếc qua cậu ta, anh trai thế này, có còn không bằng không có còn hơn. Từ đầu tới chân cậu ta đều thể hiện sự cười nhạo cô em gái này, loại người không có nhân nghĩa như vậy, cô không có hứng thú.

“Châu Châu, anh biết em đang giận anh.” Dư Dịch tựa vào tường giống Dư Châu, hai chân thon dài gác lên nhau, bọn họ đứng cạnh một chỗ, thật giống như người đẹp và con cóc ghẻ, đương nhiên người đẹp là Dư Dịch, mà Dư Châu chỉ có thể uất ức chính mình trở thành con vật kia.

“Châu Châu, em phải nhớ, bất kể hiện tại anh như thế nào cũng đều là muốn tốt cho em, bởi vì em chính là em gái của anh.” Dư Dịch thở dài một tiếng, tựa đầu vào tường. Cậu không thể lựa chọn cha mẹ mình, đương nhiên cũng không thể lựa chọn em gái mình.

Mặc kệ là yêu mến hay ghét bỏ, cũng vẫn là em gái cậu.

“Kính Nguyệt Sâm không phải người em có thể gần gũi, còn có Tư Viêm lại càng không phải, Châu Châu, nghe lời anh, sau này đừng cố lại gần bọn họ nữa, cách bọn họ xa một chút.”

Cậu xoa người nhẹ nhàng xoa mái tóc Dư Châu, lần đầu tiên trong mắt hiện lên một loại yêu thương, là yêu mến chỉ có ở người thân với nhau. Dư Châu thấy sững sốt đến thất thần, cho tới nay cô cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác này, trước kia, cô chỉ biết cố gắng để chính mình làm sao trở nên mạnh mẽ. Mà bây giờ, cô lại có cảm giác yếu đuối cảm động.

Cút đi cái cảm động! Dư Châu trừng mắt nhìn Dư Dịch.

Con mắt vốn tròn híp lại thành một đường thẳng, cổ cho giống mấy phần hung ác.

“Lại cái kính rồi, Tiểu Trư.” Cậu gọi nữ danh hồi nhỏ của Dư Châu. Trước kia em gái rất đáng yêu, thân hình tròn xoe, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, quả thực vô cùng đáng yêu, cũng được rất nhiều người yêu quý, tiếc là càng lớn lại càng, ai, thật xin lỗi cha mẹ, có lẽ toàn bộ dinh dưỡng đều được cô tích góp lại hết, cho nên bây giờ mới như vậy chẳng.

Tiểu Trư, tuyệt đối không phải gọi Tiểu Châu, trên mặt Dư Châu nhanh chóng xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Không được gọi em là Tiểu Trư!” Có lẽ thân thể này vẫn còn xót lại chút kí ức, cô đối với người thanh niên này, có một loại cảm giác như là, người thân, chính là cảm giác người một nhà.

Cho nên, cậu ta không làm cho cô tức giận thật sự được.

“Được rồi, không phải Tiểu Trư, phải gọi là Đại Trư rồi.” Dư Dịch thấy cô nói chuyện, cảm thấy yên tâm, ngón tay nhẹ nhàng xoa bằng vải trên trán Dư Châu, lại khe khẽ thở dài, Sâm à, cậu ta đúng là hận quá rồi, đánh cho em gái cậu vỡ đầu choáng váng, hiện tại cả người lúc nào cũng ngơ ngác ngốc nghếch, mặc dù, con bé vốn cũng không phản ứng nhanh nhẹn gì, có lẽ mấy ngày nữa sẽ ổn thôi, Bác sĩ đã nói qua, đầu của cô không có vấn đề gì, cậu cũng không hy vọng em gái mình có thể trở nên thông minh, không bị đánh cho đần độn là tốt rồi.dien,dan/ .

Mà Dư Châu nhìn Dư Dịch hết thở dài lại lắc đầu, chậm rãi đứng thẳng người lên, đi thẳng ra ngoài cửa, cô muốn đi lại trên đường nhiều một chút, nếu muốn giảm béo cần phải vận động nhiều hơn, cho nên cô muốn từ từ thực hiện, mấy chục cân thịt này, tăng lên thì dễ chứ giảm xuống mới khó.

Dư Dịch vẫn đang trầm tư suy nghĩ, tới tận nửa ngày sau, cậu cúi đầu mới nhận ra bên cạnh đã không còn ai.

Đứa em gái này khi nào thì đi lại nhanh như vậy. Nụ cười trên khóe môi cậu khẽ nhếch lên, cô em gái này hôm nay có cảm giác thú vị hơn nhiều.

Cậu đứng thẳng lên, thời gian dựa vào tường quá lâu khiến cổ cậu thật mỏi. Ngày mai còn phải đến trường nữa, xoa trán vuốt mi tâm, Châu Châu thì tốt rồi có mẹ chiều chuộng lên tận trời. Cậu mới là người phải lo lắng đây.

Chỗ trường học, ngày mai, cậu muốn.....

Nghĩ đến, đầu cậu lại đau muốn chết.

Sâm còn chưa nguôi giận, người này giận dỗi cũng quá lâu rồi, không phải Châu Châu chỉ nói lỡ một câu thôi sao, thời gian dài như vậy vẫn chưa nguôi giận sao?

Chả lẽ cậu ta không biết, giận dữ càng lâu càng dễ bị chứng xơ cứng động mạch, dễ biến chứng thành bệnh người già sao, cho dù tuổi cậu ta còn trẻ.

Dư Châu ôm bụng mình, hung hăng nhìn chằm chằm mấy chiếc bánh ngọt đựng trong tủ kia, có phải thân thể này đều tự động chảy nước miếng với đồ ăn không vậy, sao có thể háu ăn tới dạng này, quả thực là làm người không có tiền đồ mà. Chính cô cũng tự thấy không đói bụng, thời điểm lúc trước phải chịu đói cũng không như vậy, đói đến toàn thân đều đau nhức, hận không thể chết để quên đi cảm giác đói.

12. Q.1 - Chương 12: 7: Cô Không Ăn

“Châu Châu, ăn một cái đi, đây là đầu bếp tự tay làm riêng cho con đó, vị trà xanh cực ngon nhé!” Một bên là Hứa Nhu không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ bánh ngọt, bên cạnh là bộ dạng tái xanh của Dư Châu. Cô xoay người đi, cố nhịn cảm giác đói từ bụng truyền đến, nếu bây giờ không nhịn được thì chắc chắn cô sẽ là heo mập cả đời, như vậy cô thà chịu chết còn hơn.

“Châu Châu, sao con lại không ăn, đều nguội cả rồi này.” Hứa Nhu đặt một chiếc trước mặt Dư Châu, mà cô còn thoáng nuốt nước bọt, tại sao đến bây giờ mới biết đồ ăn có thể ngon như vậy, ngón tay cô khẽ nhúc nhích, dường như là động tác bản năng, bàn tay nắm chặt lại duỗi ra, lại kìm nén nắm lại, vừa quyết định đưa tay lên cầm thì dừng phải đĩa đựng làm bánh ngọt rơi xuống đất.

“Á, mẹ xin lỗi, Châu Châu bảo bối, để mẹ cắt miếng khác cho con.”

Khóe miệng Dư Châu bắt đầu run rẩy, mắt mở to, đông đờ thân thể béo đến đáng sợ về gian phòng của mình, cũng là gian phòng khi cô mới xuyên qua tới, gọi mẹ cũng đã thành thói quen. Trên mặt đất là khối bánh ngọt cô đơn đáng thương, Hứa Nhu ngăn người ra không hiểu, để lại bóng dài ngốc trệ trên mặt đất.

Lần đầu tiên Châu Châu của bà không ăn bánh ngọt, mắt bà bị hoa rồi sao, thân mình run lên cảm giác như muốn ngất đi.

“Ôn Nhu, mình làm sao vậy?” Dư Phẩm Thành nhanh chóng đỡ lấy Hứa Nhu đang lung lay sắp ngã, lo lắng hỏi, sắc mặt bà ấy sao lại kém như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không hay không.

“Chồng à.” Khuôn mặt Hứa Nhu lã chã, ngón tay dính bơ túm lấy tay áo Dư Phẩm Thành, một tay đầy bơ cứ như vậy bôi toàn bộ lên quần áo sạch sẽ, mà Dư Phẩm Thành chỉ thoáng nhíu lông mày, lại quay sang vỗ nhẹ lên lưng bà: “Sao vậy, có phải Châu Châu sợ bánh ngọt không đủ ăn, vậy sai đầu bếp làm thêm cho con là được.” Ông rất muốn kiên trì bắt con gái giảm cân, chính là đã nuôi thành tính thích ăn cho con gái rồi, cho nên bất kể ông nói như thế nào đều không có tác dụng.

Con gái của ông ngoại trừ ăn ra cũng chính là ăn, cũng đã béo thành hình dáng như bây giờ, chỉ có điều dù béo hay gầy cũng là con gái ông, ông cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Không phải đâu, chồng à.” Hứa Nhu lại tiếp tục lau tay lên quần áo Dư Phẩm Thành, bôi toàn bộ bơ dính trên tay sang quần áo, bà túm chặt caravat Dư Phẩm Thành, thiếu chút nữa siết chặt cổ làm ông tắc thở.

“Chồng ơi, không phải, không phải đâu.” Hứa Nhu không ngừng lắc đầu: “Châu Châu của tôi không ăn bánh ngọt nữa, con bé mà lại không ăn.”

Nghe Hứa Nhu nói xong, Dư Phẩm Thành cũng hoàn toàn sững sờ, ông nhìn người mình đã dính đầy bơ, vừa rồi ông không nghe nhầm chứ, Châu Châu không ăn bánh ngọt.

Phần lớn thời gian ông đều nghiêm mặt không cười, nghe vậy đột nhiên môi giương lên, thật tốt quá, cuối cùng không ăn nữa rồi, nếu lại tăng cân tiếp, ông cũng không biết phải ngăn lại thế nào.

“Chồng, làm sao bây giờ, bảo bối không ăn, sẽ bị đói chết đấy.” Hứa Nhu lại tiếp tục âm thầm lau toàn bộ nước mắt nước mũi lên quần áo Dư Phẩm Thành, bà khóc, ông lại cười.

Người khóc người cười, hai người biểu lộ quá khác biệt, đứng cạnh nhau trông vô cùng quái dị.

Dư Dịch vẫn đứng cạnh cuối cùng xoay người, thở dài, quả thực cảm thấy xúc động muốn rơi lệ.

Tại sao cậu có thể sướng sướng như mẹ với em gái vậy chứ.

Cúi đầu, cậu quay trở lại phòng mình, cũng không bật đèn lên, cầm y phục lên chuẩn xác. Chủ Nhật là quá khứ đã qua, vậy nên, đã đến lúc phải đi học.

Để mặc cho bọn họ náo loạn đi.

Cậu đi ra ngoài, lại bắt gặp Dư Châu đang nhìn chăm chăm vào cậu. Dư Châu cũng chỉ lặng lẽ theo dõi cậu, sau đó để lại nhìn cánh cửa phía sau lưng cậu.

Có lẽ nhờ đoạn đối thoại không lâu trước đó, lúc đầu Dư Châu phản cảm với Dư Dịch thì bây giờ đã miễn cưỡng tiếp nhận, vì vậy, trong suy nghĩ của cô Dư Dịch cũng đủ đạt tiêu chuẩn.

13. Q.1 - Chương 13: 8: Cô Có Khỏe Không?

“Làm sao vậy, Châu Châu, mặt anh có gì sao?” Thấy Dư Châu nhìn mình không nháy mắt, mắt cô lại không phải mất hạnh nhân hay mất bồ đào, lại càng không phải mất mật đào, nhiều nhất là lộ ra đôi mắt nhỏ nghi hoặc, có lẽ do cô quá mập, béo đến độ con mắt đều bị mỡ chiếm chỗ. Cậu thật sự không hiểu, ánh mắt của em gái cậu bây giờ đang muốn biểu lộ gì.

Dư Châu lắc lư thân mình đi tới chỗ Dư Dịch, sau đó cậu lại nghe được cô lẩm bầm bầm, sau đó dừng lại giống như xem xét một việc gì đó, cuối cùng đưa ra kết luận.

“Em còn tưởng bên trong giấu bảo vật gì chứ, hóa ra là phòng của anh, lộn xộn hết ồ chuột, hay là anh thích giồng chuột vậy, đúng là kì tài mà.”

“Dư Châu!” Một tiếng khóc gào thét thanh truyền đến, thậm chí cả khu nhà cũng như rung lên hạ xuống, Dư Châu ngẩng đầu, chớp mắt hai cái, cô còn tưởng là động đất nữa.

Lớn giọng như vậy làm gì? Cô chỉ béo cũng không phải nghênh ngang.

Cô buồn chán đi về hướng âm thanh, đã đi rất lâu, ngôi nhà này sao lại rộng như vậy, còn phải đi tới khi nào hử, mà chính cô không nhận ra là do bây giờ cô đang đi với tốc độ rất chậm, tốc độ này so với ốc sên cũng không thấy nhanh hơn. Vốn ra khỏi chỗ này cũng gần nửa giờ nhưng lấy tốc độ này của Dư Châu có lẽ mất tầm một ngày thôi.

Đi đến trước một cửa sổ lớn, cô vươn ngón tay béo múp mập mạp của mình chạm lên thủy tinh, cả mặt cũng dán lên theo, thật là mát mẻ, bên ngoài có ánh mặt trời thật là tốt, cũng có lúc cô nhớ về những người kia, không biết giờ họ thế nào rồi, không biết, bọn họ có đau lòng chút nào không?

Chợt cô nở nụ cười, ngón tay lau nhanh dòng nước mắt đang chảy xuống, cô, chẳng qua chỉ là một nữ lưu manh mà thôi. Trên đời này, làm gì có ai sẽ nhớ thương hay đau lòng vì cô chứ.die/n.dan- ,.

Tiếp tục di động thân thể mập mạp, cô vẫn đang nỗ lực di chuyển ra khỏi phòng, không rõ thân thể này đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô cũng chỉ có thể tiếp nhận, sau đó tìm cách làm giải quyết được thoải mái hơn.

Bên ngoài, ánh dương xuyên qua ô cửa hắt vào nơi cô vừa đứng, là ánh sáng ấm áp lòng người, êm dịu lại mang xuyên qua ô cửa nên mang bảy sắc cầu vồng.

Trung học Tuyệt Sát, là nơi hội tụ các thiên tài quý tộc cao trung về âm nhạc và hội họa, trong lớp học cũng được phân chia rất rõ ràng, có ban quý tộc, ban phổ thông. Muốn vào ban quý tộc nếu không phải thân phận, địa vị cao quý thì chính là có tài năng đặc biệt.

Đối với ban phổ thông mà nói sự xuất hiện của ban quý tộc chính là thần thoại, là nơi bọn họ không thể đến gần.

Trong phòng học rộng rãi sáng ngời, lúc này lại chỉ có bốn người đang ngồi, bốn người đều là thanh niên trẻ tuổi đều đẹp trai tuấn mỹ theo nét riêng.

“Dịch, em gái cậu đã khỏe chưa?” Người không thích mặc đồng phục Tả Tư Viêm một bên tựa vào tường hỏi, bây giờ phòng học này là của bọn họ, không được sự cho phép, không ai được phép vào, vì vậy bọn họ muốn ngồi ở đây bao lâu thì ngồi, tất nhiên nói ra cái gì cũng được. Miệng nói nhưng cậu ta lại liếc mắt sang chú ý một thiếu niên vẫn trầm mặc đọc sách bên cạnh, thiếu niên kia cũng chỉ nhàn nhạt liếc cậu một cái, khóe môi vốn trầm mặc cũng mím chặt lại. Có điều cực kỳ giống như bầu trời chuyển thành màu xanh thẫm, chính là hiện lên sự khinh thường nhàn nhạt.

“Khá tốt, vết thương trên đầu không nặng lắm, mấy ngày nữa có thể đến trường.” Dư Dịch dùng ngón tay gõ từng nhịp trên mặt bàn, âm thanh rất nhỏ tựa như âm thanh trái tim cậu đang đập, rõ ràng trùng xuống.

Gia Dật nhàm chán ghé mặt lên bàn, cậu đối bụng.

Dư Dịch phiền não xoa hai huyệt thái dương, đôi mắt hoa đào cũng lóe lên tia sáng kiên định, sau đó nhìn thiếu niên một mực không nói gì kia.

“Sâm, coi như nể mặt tôi, bỏ qua hết được không, con bé cũng không cố ý.” Dư Dịch thành khẩn xin thiếu niên trầm mặc kia, cũng tại cô em gái kia của cậu, không thì sao cậu phải cầu xin anh em tốt của mình chứ? Nếu không, còn có thể làm sao, chẳng lẽ ngồi nhìn bọn họ biến em gái mình thành cầu mà đá sao? Cậu còn chưa nhẫn tâm được như vậy.

Mối quan hệ huyết thống không dễ thay đổi được.

14. Q.1 - Chương 14: 9: Một Lần Cuối

Kính Nguyệt Sâm nhàn nhạt ngược mắt, lông mi chớp nhẹ như đang nhớ lại điều gì. Đợi thật lâu sau, cậu ta mới quay ra nhìn Dư Dịch.

“Dịch, đây là lần cuối.” Âm thanh của cậu thập phần dễ nghe, nhưng cũng lạnh nhạt đến cực điểm.

Nếu đứa con gái béo kia không phải em gái bạn thân của cậu, chắc chắn đã bị cậu băm thành tám mảnh rồi ném trong nhà cầu lâu rồi, đứa con gái chết tiết kia. Cậu thật sự thật sự rất muốn bóp chết con bé đó.

Lúc này, Tả Tư Viêm lại cười rộ lên.

Dư Dịch nhìn Tả Tư Viêm đang cười ngặt nghẽo trên đất, thật sự không hiểu cậu ta lại bị làm sao.

“Các cậu không biết tôi đang cười cái gì hả?” Tả Tư Viêm cuối cùng cũng ngừng cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Kính Nguyệt Sâm: “Tôi đang nhớ lại câu nói Cá Kinh nói không lâu trước kia.”

Cậu ta còn chưa nói ra ánh mắt Kính Nguyệt Sâm đã âm trầm như muốn giết người, đổi lại, Tả Tư Viêm cười càng thêm tươi.

“Ha ha, Dịch, cậu còn nhớ em gái cậu nói gì không? Hiện tại tôi mới cảm thấy, cô ấy đúng là thiên tài mà, có thể hình dung chuẩn xác như vậy.”

Kính Nguyệt Sâm nhìn cậu ta càng lạnh lùng hơn, Tả Tư Viêm lại cụp mi lại trốn tránh.

Mặt Dư Dịch đã chảy đầy hắc tuyến, em gái cậu nói ra mấy lời kia, nếu đổi lại là cậu, có lẽ cậu cũng muốn cho người đó nhảy lầu.

“Ha ha, em gái thiên tài kia nói.”

Cậu ta càng cười vui vẻ, bắt chước lại bộ dáng Dư Châu lúc đó, hai tay làm dáng mơ mộng chống dưới cằm, chớp chớp đôi mắt híp nói: “Anh biết không, anh lớn lên cái kia thật sự, lúc cười lên cũng cái kia thật sự. Phụt ha ha.” Đương nhiên, những lời này là cậu giữ lại chút mặt mũi cho Kính Nguyệt Sâm, tự động đổi hai chữ thành cái kia.

Mà chuỗi tiếng cười kia thành công làm mặt Kính Nguyệt Sâm đen kịt.

Khóe miệng Dư Dịch cũng co quắp lại, giống như thật sự không nhận được cười nữa.

Chỉ có khuôn mặt Kính Nguyệt Sâm là biến hóa đủ màu sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ.

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

“Vào đi.” Dư Dịch điều chỉnh lại tâm tình, nhìn lướt qua Kính Nguyệt Sâm mặt mũi âm trầm lại không giấu được thở dài, lần này em gái cậu thực sự đã mắc phải tội chết, có lẽ ngày mai nên chuyển trường cho cô mới đúng, chỉ có điều với tính cách của Dư Châu sợ rằng sẽ gặp phải khó khăn. Cậu cúi đầu, ngón tay không ngừng vẽ vòng vô định trên mặt bàn, ngừng lại, tại sao lại có nhiều phiền não như vậy chứ, thật sự làm người khác khó chịu.

Cậu vẫn chưa tới 20 tuổi, tại sao lại phải suy nghĩ nhiều như vậy, không biết có phải giống như sách vẫn nói là bệnh già trước tuổi không.

“Sâm gia, Dịch học trưởng, Viêm học trưởng, Gia Dật học trưởng.” Đó là âm thanh vô cùng dịu dàng, trẻ trung, mềm mại, thướt tha như hoa anh đào rung rinh trước gió.

15. Q.1 - Chương 15: 10: Bắt Đầu Giảm Cân

“Tiểu Âm, em đến rồi.” Dư Dịch khẽ nở nụ cười, Tả Tư Viêm cười theo, Kính Nguyệt Sâm mặt đen đặc cũng bình tĩnh lại rất nhiều.

Còn Gia Dật vẫn gục trên mặt bàn, chỉ cần cậu ta đối, cái gì cũng không có tinh lực quan tâm.

Nếu trên đời này còn có nữ sinh có thể hợp với tính tình bọn họ thì không thể nghi ngờ chính là nữ sinh này, Thẩm Vũ Âm, gia thế bình thường, nhưng lại có thể vượt lên trên tất cả học sinh dẫn đầu ban quý tộc.

“Chào mọi người.” Thẩm Vũ Âm khẽ cúi đầu chào, bên môi luôn nở nụ cười vui vẻ tươi tắn, có thể vào học ban quý tộc, đương nhiên cô có phẩm chất độc đáo đặc biệt riêng, học tập, tướng mạo, còn có đáng người, đều là trong vạn người mới có một người, có điều cô cũng không phải tiểu thư chân chính như những người khác trong ban quý tộc, có gia thế vượt trội.

“Chúng ta đi trước, không quấy rầy hai người.” Dư Dịch đứng lên, vẫy tay với Tả Tư Viêm, còn không ngừng nháy mắt với cậu ta, không phải tên này nghiện xem chuyện vui chứ, trong này đã đủ sáng, không cần cái bóng đèn khác làm tăng độ nóng lên đầu.

Tả Tư Viêm không để ý ôm hai tay trước ngực, môi khẽ nhếch.

Cậu đứng lên, không chờ Dư Dịch đi cùng, bước đi nhanh hơn. Đương nhiên, còn túm cổ áo kéo Gia Dật ra cùng. Vừa túm vừa nâng cậu ta ra ngoài.

Kính Nguyệt Sâm hơi nâng tầm mắt lên, nhìn bóng lưng Tả Tư Viêm đang vội vã rời đi, trên mặt đất truyền đến từng tiếng giậm chân mạnh, cho đến khi cửa đóng lại, ngăn cách tất cả hai bên.

Lúc này, phòng học lớn như vậy chỉ còn hai người họ.

Thẩm Vũ Âm yên lặng ngồi xuống cạnh, hiển nhiên có chút hồi hộp, Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, trên môi nở một nụ cười hoàn mỹ, khuôn mặt vốn lạnh nhạt thoáng chốc cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Ánh lam lóa qua bên tai cậu, tóc gió khẽ bay bay, hoa tai hình giọt nước màu lam cũng khẽ rung đưa theo nhịp.

Dư Dịch tựa người trên lan can, đứng bên cạnh là Tả Tư Viêm, bình thường cậu ta luôn tùy tiện, bây giờ lại mang bộ mặt như có tâm sự nặng nề.

Còn Gia Dật đã sớm chạy tới chỗ ăn uống, tên kia mà đói bụng không ăn gì vào thì cái gì cũng không làm.

Dư Dịch xoay người, hiện tại trên người cậu đã diện/.dan;le'quydon phải chịu nhiều sức ép lắm rồi, chỉ chuyện của mấy người bọn cậu đã đủ đau đầu lắm rồi bây giờ còn thêm cả chuyện em gái cậu nữa, thật biết cách làm đau cậu đau muốn nổ mả.

Xoa bóp trán mình, đôi mắt hoa đào chợt lóe lên, không biết bây giờ Châu Châu đang làm gì? Đúng là một cô em gái khiến người ta đau đầu.

Trong căn hộ của Dư gia, lúc này, tại hoa viên của nhà, Hứa Nhu đang ngạc nhiên há hốc mồm nhìn người thỉnh thoảng lại sượt qua trước mặt mình.

“Châu Châu, dừng lại đi con, đừng chạy nữa, nhìn con mệt rồi kìa.”

Dư Châu lắc lư thân thể của mình, thịt đùi chen chúc cọ xát nhau, cô dùng sức lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, nửa giờ rồi, phải kiên trì thêm nửa giờ nữa mới được, nếu không, giảm cũng không phải là mỡ, nếu giờ dừng lại thì sẽ không đạt được gì, lại tiếp tục phì ra.

Cô bây giờ chỉ cần nghe thấy cái chữ béo thôi, là lại có một loại xúc động sôi trào lên, càng ngày càng béo là muốn lấy mạng cô lần nữa phải không?

Cô chính là một nữ lưu manh, không phải là Bàn Tử, đây chính là một sự vũ nhục xúc phạm nặng nề với cô.

Mà Hứa Nhu đứng bên cạnh không ngừng đi lại, có điều cũng không thể làm gì lại không nhịn được lo lắng, nửa giờ trước, Dư Châu đưa ra một quyển sách, trên đó viết những tác hại khi mập mạp khiến bà càng thêm kinh hãi, bây giờ, ngay lúc này nhìn Dư Châu vận động như không muốn sống nữa, nói thật, bà rất muốn đi ngăn cản, có điều chỉ cần nghĩ đến nội dung trên quyển sách kia, ngay cả dũng khí để mở miệng bà cũng không có.

Bà cũng không cảm thấy con gái béo có gì xấu, chỉ là nhiều thịt hơn một chút thôi mà, bộ dáng rất tốt mà, mềm mềm, như vậy trông mới khỏe mạnh chứ, có điều, bây giờ không phải là, ai...

Bà thấy tiếc con gái quá đi, sau này không mập thì không néo được nữa.

16. Q.1 - Chương 16: 11: Người Trông Coi

Bà lau nước mắt, quay vào nhà, con gái không cần bà nữa, bà đúng là một người mẹ thất bại mà.

Dư Châu nhìn thấy có chút bất đắc dĩ, đôi lúc thở phì phò, cô nhìn vẻ mặt tủi thân của Hứa Nhu liền đoán được bà đang nghĩ gì, có điều, bây giờ cô không có tâm tình đi dỗ dành bà được, cô muốn giảm cân thân thể béo phì này trước rồi nói sau, cũng không phải vì muốn theo đuổi xinh đẹp, cô chỉ hi vọng mình không cần đi một cước lại nghỉ một bước, còn có thể bị ngã xuống bất cứ lúc nào, ở đây khá tốt, đều là đất bằng nhưng bên ngoài tất nhiên không được vậy, cô không muốn vì béo mà không thể di chuyển.

Nửa giờ lại qua, cô mệt chết đi được, toàn thân trê dưới đều là mồ hôi, không biết lần này có giảm được chút mỡ nào không.

Tựa vào trên cây, mồ hôi trên trán cô không ngừng chảy xuống, sau đó nhờ gió thổi khô rất nhanh, cô quạt tay lau đi chút mồ hôi, lại kéo vòng cổ hình giọt nước kia ra nhìn.

“Người đi theo ta xuyên qua phải không?” Hai mắt bị thịt chèn ép thành bé lại, chỉ hở ra một khe nhỏ, bên trong sáng mắt nhu hòa, sạch sẽ trong trẻo làm người ta nghĩ đến Thiên Sứ.

Có vẻ, nếu cô là Thiên Sứ, chắc cũng đã rớt trên mặt đất rồi, mới có thể biến thành cái bộ dáng này, thật sự có thể hình dung bằng bốn chữ vô cùng thâm thúy.

Cô cất kỹ lại vòng cổ, nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi tắm rửa một thân đầy thịt này, có lẽ thân thể này đã ngủ mê rất lâu nhưng vẫn giữ lại một số thói quen tiềm thức, nếu không cô không có được những thói quen này, có lẽ, sẽ bị thế giới này vứt bỏ mất.

Mà cô tuyệt đối sẽ không làm loại người đó.

Nâng từng bước chân nặng như chì bước đi, cô đi về gian phòng của mình, có chút chán nản nhìn gian phòng công chúa kiểu phương Tây được trang hoàng toàn bộ là màu hồng, khóe mắt khẽ hạ xuống, quên đi, tính cách Dư Châu cũng không thể đột nhiên thay đổi, có điều, cô đã thay đổi rồi, có lẽ, không phải thay đổi, mà do thân thể này bây giờ đã là một người khác. Một người đã không còn thân thể, chỉ còn lại tên. Cô là Tiểu Mộc, nữ lưu manh ghê ghớm nhất Thiên Phù tỉnh, nữ ác bá.

Khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt tự giễu, cô kéo cửa phòng tắm ra, phòng tắm siêu lớn, cái này là đặt riêng cho thân thể của cô mà làm, tuy rất béo nhưng không thể nghi ngờ, thân thể này được cưng chiều như một công chúa, một cô công chúa chân chính.

Công chúa béo cũng vẫn là công chúa, công chúa, con gái hoàng đế, được đặc ân đãi ngộ ra sao, bây giờ cô đã cảm nhận được.

Nước ấm không thể rửa sạch phía dưới, cô cúi đầu, thở dài một hơi, thân thể này, quả nhiên là lợn, không biết khi nào có thể gầy xuống, dường như đây là một công trình vô cùng to lớn.

Tắm rửa xong, cô cảm thấy thân thể mình thoải mái dễ chịu hơn nhiều, nguyên nhân có lẽ do đã chảy rất nhiều mồ hôi, nhưng mà phần bắp chân cô đang đau gần chết đây, Dư Châu đúng là chưa bao giờ vận động nhiều, cho nên thân thể này ngoại trừ ăn ra chính là ngủ, sao có thể không mập được chứ? Phải biết rằng, thân thể như giờ phải gấp ba lần so với thân thể cô trước kia.

Trong phòng khách Dư gia, một mình Dư Châu ngồi trên chiếc sofa cực đại, còn ba người khác, cha mẹ cô, anh trai cô thì ngồi ở bên còn lại.

Xem đi, cùng là sofa, vì cái gì ba người kia có thể ngồi cùng một chỗ còn cô chỉ có thể đơn độc ngồi một mình.

Cho nên, đãi ngộ ở nhà này, không phải người bình thường có thể đến hưởng thụ.

Thân thể khỏe nhúc nhích, đầu cô như muốn tròng xuống, bởi vì cô lại nghe thấy âm thanh kèn kẹt có chút quen thuộc từ sofa truyền đến, sẽ không phải là, mọi người chợt chăm chú nhìn sang cô, có thể không cần phải là.

Cô không muốn bị mất mặt trước mặt mọi người nữa đâu, cô vội vàng nhanh chóng nhảy dựng lên.

“Châu Châu, em không cần lo lắng, sofa rất chắc chắn, sẽ không bị sụp đâu.” Dư Dịch như đã nhìn thấu, đôi mắt hoa đào híp lại, ý cười lan ra cả trong mắt.

Sao đến bây giờ cậu mới biết, em gái cậu có thiên phú khôi hài như vậy.

Trên mặt Dư Châu chảy xuống ba đường hắc tuyến.

Cô vừa cẩn thận dè dặt đặt mông thân thể béo này xuống vừa yếu ớt dò xét động tĩnh, quả nhiên, sofa phát ra tiếng kèn kẹt nhưn cũng không có dấu vết sẽ sụp.

17. Q.1 - Chương 17: 12: Cô Không Muốn Làm Heo Nữa

Cô hung dữ trợn mắt nhìn Dư Dịch, tên này còn nhìn cô cười nháy mắt hai cái, trong nháy mắt, hoa đào bay loạn, có điều, Dư Châu cũng nhanh chóng nhứ chặt lông mày phòng hộ, hoa đào bay tới đâu diệt tới đó, cánh hoa rất nhanh tà tà rơi đất.

Thật không phải, đối với con trai đào hoa cô không có hứng thú, hơn nữa người này còn là anh trai ruột của cô, cô cũng chưa tới **tình trạng đó, huống hồ người thanh niên thích ở ổ chuột này, cô càng không có cảm giác gì.

Dư Dịch cười khan vài tiếng, cậu nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Dư Châu một cách khó hiểu, vừa nãy cậu nhìn nhầm rồi sao, dường như thấy được trong mắt Dư Châu khi nãy một loại thái độ coi thường.

Không thể nào, chắc chắn là nhìn nhầm rồi, đôi mắt của em gái cậu, so với trước kia cảm thấy hữu thần hơn rất nhiều, cậu nhìn lại, Dư Châu đang cố gắng dùng sức dồn thị lên hai vùng mắt, khiến hai mắt vốn đã nhỏ nay thành một đường sợi chỉ.

Nhìn đi, xem đi, xem anh có thể nhìn ra cái gì.

“Châu Châu, bác sĩ nói con đã khỏe lại, từ mai có thể đi học rồi con rất vui đúng không?” Phòng khách vốn yên tĩnh, lúc này vang lên âm thanh vui vẻ của Hứa Nhu.

Dư Châu có chút sững sốt, Dư Dịch cũng bất ngờ theo.

Muốn đi học.

Muốn đi học?

Tại sao phải đến trường? Dư Châu nắm chặt bàn tay lại, ông trời ơi, sao lại để cô đến trường, cô đã bao giờ tiếp xúc với việc học hành, làm sao bắt chước được thân thể này đây.

Dư Dịch cũng tiếp tục vỗ trán mình, bắt đầu từ ngày mai sao.

“Châu Châu, có phải biết sắp được đi học nên vui mừng không, con yên tâm, mẹ sẽ chuẩn bị cho con trở thành tiểu công chúa xinh đẹp nhất.” Hứa Nhu một bên tự nói, Dư Châu lại lặng lẽ đứng lên, dùng tốc độ không thể tin nổi chạy ra ngoài.

Đến trường, đến trường, tình huống này là gì đây, cô lớn như vậy, cũng chưa từng được đi học, đóng chặt cửa phòng, cùng lúc đó, trên mắt cô cũng đã rưng rưng. Thật ra cô rất muốn được đến trường, càng hâm mộ được đến trường. Không biết đây là loại cảm xúc gì. Chờ mong cũng là chua xót.

Cô lau nước mắt, đứng lên, thỉnh thoảng xoay lắc vùng đã không thể phân biệt được đâu là eo của mình nữa, cô muốn hóa bị phần thành động lực, nhanh chóng giảm béo rồi tính sau.

Lúc này, cánh cửa khẽ mở ra một khe nhỏ, Dư Dịch nhìn động tác lắc lư thân thể của Dư Châu, cậu ngạc nhiên mắt chớp chớp, không hiểu em gái đang làm gì.

Có điều việc đến trường ngày mai phải tìm cơ hội nói chuyện với em ấy một lát mới được.

Cái chức anh trai cậu đang làm này cũng cực quá đi.

Lắc đầu, cậu quay trở lại phòng mình, có điều, lúc này đèn đã được bật lên, không ở đèn là do cậu đã quen thuộc, chỉ là theo thói quen lần tìm mà thôi.

Bây giờ, nhìn căn phòng được ánh đèn chiếu sáng, ít nhiều càng nhìn càng thấy giống, động chuột thật.

Cái gì, vậy cậu là chuột sao? Đã có ai gặp con chuột nào đẹp trai như cậu chưa? Châu Châu lại dám dă kích cậu.

Buổi sáng, Dư Dịch ngồi trên xe, thỉnh thoảng ngắm nhìn vẻ ngoài của mình, nán lại lúc này tuyệt đối sẽ gặp vẻ ngoài dă kích của Dư Châu, mẹ cậu ở nhiều lĩnh vực thật sự là thiên tài.

Dư Châu cũng đang nhìn chằm chằm vào đồng phục trên người mình, đây là quần áo làm theo yêu cầu, màu trắng tinh khôi, mũi kim vô cùng khéo léo, trên ngực là phù hiệu hình mây màu trắng bạc, viết một chữ, Tuyệt. Cái loại vẻ đẹp tự nhiên mà cao quý này, trang phục này, thật sự là quá tốt, có điều cũng phải xem nó đang mặc trên người ai.

Nếu khoác quần áo lên một con heo, có đẹp đến mấy cũng sẽ hỏng. Cho nên, cô chắc chắn trang phục này sẽ bị cô làm hỏng. Còn có cái gì mà bít tất chân, dài lại cong cong, cái này có thể vừa chân sao?

Vốn đã đủ xấu rồi, mặc như vậy lại càng xấu hơn.

Thật là xấu muốn chết, mặc ra cho người khác trêu chọc mà. Giống như chân của cô, thật xấu cô còn chưa muốn cho người khác xem.

Cho nên, cô cố vấy ra, cũng lấy con bướm Hứa Nhu cài trên đầu cô xuống, một con heo lại còn thất nơ bướm, ngại người khác không chú ý thấy mình sao? Cô không để ý đến vẻ mặt há mồm trợn mắt của Hứa Nhu, đi thẳng ra ngoài.

Từ nay về sau, cuộc đời của Dư Châu cũng là của cô, vậy nên, cô muốn quay trở về chính mình ngày xưa.

Mà việc đầu tiên cô muốn làm, chính là.

Tuyệt đối không muốn làm heo nĩa.

Dư Dịch nhìn chăm chú vào thân thể mập mạp đang đến gần kia, đúng là dễ làm người khác chú ý, bởi vì thân thể to lớn, chiếm chỗ cũng nhiều hơn. Có điều, hôm nay đã thay đổi một chút, trông thuận mắt hơn rất nhiều.

18. Q.1 - Chương 18: 13: Cảnh Cáo

Không có những trang sức vương vít rối loạn, không có nơ con bướm, không váy khiến cho em gái trở nên bình thường hơn rất nhiều, đương nhiên so với bình thường thì bây giờ trông ổn nhất, ít nhất sẽ không làm mọi người chú ý đến con bé nhiều nhất, nếu không, cái con bé nhận được cũng chỉ là những giễu cợt trên chộc. Tuy nhiên đây cũng không phải điều quan trọng nhất, bởi vì cô em gái này của cậu hiển nhiên không hiểu hàm ý của những điều đó.

Con bé luôn có những suy nghĩ kỳ quái, luôn tin tưởng mình đẹp, đẹp đến mức miếu. Thực ra, cô cũng không biết những người khác gọi mình thế nào sau lưng, công chúa bị thịt.

Đúng vậy, em gái của cậu là công chúa, mặc dù bị người khác gọi thêm bị thịt, cậu làm anh trai. Có khi, cậu thực sự muốn quăng em gái mình xuống sông thả trôi, không phải vì ngại cô làm mất mặt, mà bởi vì, em gái cậu thật quá ngốc nghếch, cô như vậy, thực ra, làm cho cậu rất đau lòng.

Mỗi lần nhìn cô bị người chế nhạo, bị người khác biến thành đồ ngốc mà chơi đùa, cậu thực sự không có cách nào giữ được bình tĩnh.

Dư Châu cố gắng ngồi vào trong xe, hoàn hảo, cô có thể ngồi được trong xe, bằng không cả thân hình thịt này sẽ bị nhồi nhét thành bộ dáng gì, mà trong nháy mắt sau khi cô ngồi vào, cảm thấy như toàn bộ sức nặng đều dồn ở chỗ ngồi sau xe, lái xe lau mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, thể trọng nhị tiểu thư nhà hắn vẫn làm cho người ta cảm thấy áp lực như vậy.

“Hôm nay em rất đáng yêu.” Nhéo nhéo mà mập mạp của Dư Châu, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác ...rất mềm mại, tựa như loại lụa thượng đẳng nhất, vô cùng nhẫn nại, trách không được mẹ luôn thích nhéo mặt em gái, thì ra cảm giác là thế này, hình như cậu cũng có chút thích rồi, cho nên, Châu Châu mập mạp, nếu quan sát kỹ cũng sẽ có vài phần đáng yêu.

Hai mắt Dư Châu lạnh xuống, quay đầu đi: “Anh đừng có trêu chọc em nữa được không?” Cô cắn răng nói, mặt của cô cũng không phải bột mì, không phải để cho người ta nhéo. Hơn nữa, cậu ta lại là con trai, bên trong tâm hồn cô lại không phải em gái Dư Châu, cho nên, cậu ta làm vậy chính là trêu chọc cô.

“À.” Dư Dịch không ngờ cô nói như vậy, nhìn em gái ghét bỏ không chút che giấu, cậu lại thoáng cảm thấy con bé có điều gì đó rất lạ, xa lạ đến khó hiểu, tay cậu ngừng giữa chừng như vậy đến nửa ngày, mới ngưng ngừng bỏ xuống: “Thật là, em là em gái anh, trước kia chúng ta cũng thường chơi đùa với nhau mà. Vả lại, anh so với em đẹp trai hơn, em hẳn phải cảm thấy rất vinh hạnh mới phải chứ!”

Hoa đào trong nháy mắt lại tung bay, bang bang, hoa lớn hoa bé bay đi, suýt chút nữa muốn đè chết cô mà.

Mà Dư Châu hết cách không biết làm sao, quả nhiên là quan hệ máu mủ không thể thay thế mà, vốn cho anh trai cô 60 điểm, giờ chỉ cho 59 điểm. Đúng là khởi đầu kém cỏi.

Cô ghét con trai đào hoa, đương nhiên càng ghét những kẻ quá tử tử bản thân, mà hiếm hoi Dư Dịch lại chiếm cả hai, cho nên đã ba lần bị loại.

“Châu Châu, Sâm đã bỏ qua cho em, cậu ta thích Tiểu Âm, em hẳn cũng biết, mặc dù nhà Kính Nguyệt và nhà họ Dư quan hệ rất tốt, nếu còn gây ra việc gì nữa, có lẽ cả cha và anh đều không thể bảo vệ em nữa.”

Cậu dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, không đùa bỡn như trước kia.

Dư Châu tựa thân thể vĩ đại của mình vào ghế mềm, một người chiếm cả một ghế phía sau rộng lớn, hiển nhiên đây là đặc biệt chuẩn bị cho riêng cô. Sâm theo lời Dư Dịch vừa nói hẳn là Kính Nguyệt Sâm, có điều, anh trai cũng có thể yên tâm, cô bây giờ có thể nói gì với người con trai kia chứ? Vốn không quen, còn nói cái gì, coi như bọn họ muốn cô nói, thật đáng tiếc, cô còn muốn dành thời gian và tinh lực cho việc giảm cân.

“Châu Châu, có nghe hay không, từ nay về sau không được nói cái gì trước mặt Sâm nữa, cái mạng nhỏ của em sẽ bị mất lúc nào không hay đấy.” Ngữ khí Dư Dịch lại trầm thêm, có điều, Dư Châu cũng chỉ nhàn nhạt khép mắt lại.

19. Q.1 - Chương 19: Giải Thích Của Cô

“Em hiểu rồi.” Đối với chuyện của bọn họ cô cũng không có bao nhiêu hứng thú, hiện nay Dư Châu cũng không còn là Dư Châu của quá khứ nữa, cô cũng không muốn làm một người hao sắc suốt ngày đuổi theo người ta, Dư Châu trước kia chính là kiểu người này, đáng tiếc, cô mới lười để ý.

Chẳng qua cô cũng rất kinh ngạc, Dư Châu chính là dùng một câu thôi, lại có thể khiến cho một người con trai không để ý đến sĩ diện và phong độ dùng bóng đập đầu cô, thậm chí cứ như vậy khiến cho Dư Châu mất đi, dù gì cũng chỉ là một câu nói có nặng nề đi nữa,...cũng sẽ không thể quan trọng bằng một mạng người, vì vậy, người con trai kia với cô bây giờ mà nói chỉ có thể biểu đạt bằng một chữ.

Cút.

“Anh, em quên mất mình nói gì khiến cho cậu ta điên lên như vậy rồi.” Dư Châu khẽ mở mắt, nhìn đôi mắt quá mức xinh đẹp của Dư Dịch, con mắt dài thật đẹp, so với con gái còn đẹp hơn. Đúng là ông anh trai được lợi mà.

Khóe mắt Dư Dịch co rút: “Châu Châu, em lại quên.” Cô làm sao có thể quên câu nói kia, câu nói đã làm cả trường chê cười, bất kể là ban quý tộc hay ban dân thường. Người nào cũng biết, em gái cậu đã nói một câu kinh thiên động địa, quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

“Dạ.” Dư Châu gượng mở to hai mắt, không nhanh không chậm trả lời: “Có lẽ bị thương ở đây, nên bây giờ có một số việc không nhớ ra.” Cô chỉ vào đầu của mình, thương tổn ở đầu, cái cổ này lấy thật hay mà.

Dư Dịch cũng chỉ sững sốt một chút, bác sĩ đã nói, bị thương ở đầu có thể lưu lại di chứng, có điều, thật không ngờ là như vậy.

Dư Dịch hít một hơi thật sâu, dường như muốn chuẩn bị cho cái gì tăng lên, mà Dư Châu cũng chuẩn bị thật kỹ càng, hy vọng đáp án đừng khiến cô thất vọng, nếu không đầu Dư Châu chịu một cú đập như vậy không phải bất công sao, thật sự là không đáng.

Lúc đó em, đứng trước mặt mọi người thổ lộ nỗi lòng với Kính Nguyệt Sâm. Âm thanh Dư Dịch nhẹ nhàng đi ra, có điều rất nhẹ, nhỏ.

A, thổ lộ, rất bình thường. Nam nữ bình đẳng. Dư Châu hạ khóe môi, không chút phản ứng. Nghĩ lại, nếu được người như Dư Châu tỏ tình sẽ rất dọa người thì phải.

“Trước mặt toàn bộ mọi người trong lớp, em đi tới trước mặt Kính Nguyệt Sâm, nói một câu.”

“À, một câu gì?” Cô rất tò mò.

Thanh âm của Dư Dịch lại dứt quãng: “Em nói, Sâm học trưởng, anh lớn lên thật lẳng lơ đưa tình, lúc anh cười lên thật sự quá đậm đáng.”

Phịch một tiếng, lái xe phía trước dường như không nhận nổi nữa, bả vai run run, mà mặt Dư Dịch đã hóa đen, nhìn Dư Châu đầy dọa dẫm.

Dư Châu nhắm hai mắt lại, không có người kịp để ý, khóe mắt cô cũng co rút, Dư Châu, cô thật là thiên tài mà, cú đập cầu xanh đỏ quả nhiên đủ giá trị.

Cuối cùng cũng tới trường học, ngồi ở trong xe, hai tay Dư Châu đặt trước đầu gối, nhìn học sinh lần lượt từ cổng đi vào trường, có người mặc đồng phục màu trắng như cô, còn lại đa số học sinh mặc đồng phục màu đen.

Hóa ra ở trong học viện tư nhân Tuyệt Sát này phân biệt như vậy, cô có chút hiểu được, đây là trường học quý tộc, hơn nữa còn phân chia ra quý tộc và phổ thông, ban phổ thông đều muốn chen chân vào ban quý tộc, cô nhìn lại quần áo trên người, đúng là chiếm được tiện nghi lớn mà.

Từ nay về sau, cô cũng là một học sinh rồi, một học sinh trung học.

Đúng vậy, cô là lưu manh, có điều cũng không phải cô không biết chữ, có một tên ăn mày đã từng dạy cô rất nhiều, có lẽ, cô không phải rất thông minh nhưng cô lại rất cố gắng, bản thân cô cũng không biết mình đang ở trình độ nào. Có điều, cô sẽ nắm bắt thật tốt cơ hội này, bởi vì, trường học, nơi mà cô luôn mong ước được đến.

20. Q.1 - Chương 20: 15: Kẹt

Xe của bọn họ dừng lại, Dư Dịch xuống xe, sau đó một nhóm lớn các nữ sinh chạy tới trước mặt cậu.

“Dư học trưởng, đây là đồ ăn tự tay em làm, xin nhận lấy.”

“Dư học trưởng, đây là của em.”

“Của em, của em là tốt nhất, bên trong là tâm ý của em.”

Không chỉ là tâm huyết, khả năng nhiều còn có nước miếng nữa.

Một đồng đồ lớn nhỏ nhanh chóng được đưa đầy tay của Dư Dịch.

A, thì ra, anh trai được hoan nghênh như vậy, mà Dư Dịch đáp lại ôn nhu cười, đôi mắt hoa đào dịu dàng như muốn nhỏ ra nước. Khiến cho đồng nữ sinh bên cạnh mặt đỏ bừng lên.

Thật là, Dư Châu nhàm chán liếc nhìn, rõ ràng đã cười đến muốn co rút miệng còn cố cười, bán rẻ tiếng cười.

Cửa xe mở ra lần nữa, sau đó là một cái chân voi, to cực đại, sau nữa là một thân thể to béo không tưởng từ từ lách dần ra khỏi xe.

Chen, cô chen, dùng sức chen ra, nhưng dường như cả người đang bị kẹt lại tại cửa xe. Trên mặt cô mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ra được cũng không nên ở chỗ này chứ, cô không muốn mất mặt như vậy đâu.

Một đôi tay vươn tới, dùng lực một chút, kéo cô từ trong xe ra ngoài. Dư Châu thở hổn hển, sau đó liếc nhìn đồng nữ sinh bên cạnh nhòm ngó.

Nhìn cái gì hả, ruồi bọ bay đầy mặt sao, kinh ngạc cái gì, chưa nhìn thấy người béo bao giờ hả? Chưa thấy Bàn Tử bị kẹt trên xe bao giờ sao?

Về phần người đưa tay giúp đỡ, hồi lâu, cô mới nhớ tới.

Đến tận khi một người cao ráo đứng chặn trước tầm mắt cô, đó là một thanh niên còn rất trẻ, có lẽ cùng độ tuổi với anh trai cô, trên người mặc đồng phục bạch sắc quý tộc, cà vạt đen thắt nghiêm chỉnh, tóc đen theo hình lượn sóng khê bay bay, dưới ánh mắt trời như nhuộm màu vàng nhạt, đôi mắt hổ phách khê neho lại tựa như mang theo một loại tà khí, anh ta cười như mặt trời tỏa nắng, có điều, đối với đôi mắt nụ cười đó, cô nhìn không ra ý tốt ở đâu, dường như, cười là cười nhạo cô.

“Sao vậy, Tiểu Trư, không cảm ơn anh đã cứu em hả?” Anh ta nhìn Dư Châu đầy ngụ ý, đương nhiên, chính là xem đồng thịt béo thừa của cô.

Dư Châu hơi nhếch khóe môi, liếc xéo người con trai đột nhiên xuất hiện này, thật xin lỗi, cô chỉ cho 10 điểm.

“Cảm ơn!” Nhàm chán liếc mắt nhìn, hẳn ta cũng không phải cần câu cảm ơn này, nếu muốn nói cô mập, không cần quanh co lòng vòng vậy, con trai như thế chỉ khiến cô có cảm giác.

Dối trá, nhàm chán, ngu xuẩn, tự cho mình là đúng.

Mà người con trai hiển nhiên bị thái độ ôn hòa này của cô làm giật mình, cậu nheo hai mắt, đánh giá Dư Châu trước mặt này, vẫn là từ dáng vẻ trước, đủ béo, đủ mập, đủ xấu, thịt trên mặt luôn chen chúc như muốn trề xuống cùng một chỗ, giống hệt như một cái bánh bao.

Dư Châu chân to eo thô không sai, chỉ có điều, sao lại cảm thấy không giống trước.

21. Q.1 - Chương 21: 16: Viêm Ca Ca

Cô hẳn là nên túm chặt ông ẹo gọi cậu một tiếng Viêm ca ca, hoặc dựa thân thể mập mập không chút suy nghĩ cọ cọ lên người cậu mới phải, dù thế nào cũng không nên là lạnh nhạt nhẽo như vậy, nhạt đến độ dường như trong mắt của cô, là không khí, không khí còn thoáng qua, ở trong mắt của cô bây giờ, cậu dường như không tồn tại mới đúng.

Trở nên tàng hình rồi.

“Châu Châu, làm sao vậy, Viêm ca ca đắc tội em sao, đúng là vụ cầu lam kia, Viêm ca ca không ngăn lại là Viêm ca ca không đúng, thế nên em giận sao?” Hai tay Tả Tư Viêm đặt trong túi áo, âm thanh lạnh nhạt xin lỗi, có điều, trong mắt cậu ta lại có sự khinh thường thoáng qua, mà cái thoáng qua này lại để Dư Châu bắt gặp được.

Hắn ước gì quả cầu lam kia đập chết cô, hai mắt Dư Châu lạnh xuống, có điều dùng động tác cúi đầu hoàn mỹ che đi tâm mắt lạnh.

Đám nữ sinh bên cạnh thì mở to mắt ngạc nhiên, tựa hồ không thể tin được, trong lòng bọn họ sự tồn tại của Tả Tư Viêm như một vị thần, lại xin lỗi Cá Kinh công chúa, đúng vậy chính là Cá Kinh công chúa, chính là Cá Kinh Slam Dunk kia, được Hanamichi vinh danh là lão đại Cá Kinh, nhưng lại có thể là công chúa, tuyệt đối không phải khen tặng mà là châm chọc.

Dư Châu nhàn nhạt hạ mi, kỳ thật lông mi của cô rất dài, so với cặp mắt hoa đào kia của Dư Dịch còn dài hơn rất nhiều.

Chỉ có điều, là vì quá mập, mập đến che khuất mắt, cho nên dù lông mi có dài đặt ở trong mắt cô cũng thật là lãng phí rồi.

Cô đi đến trước Tả Tư Viêm, mà khóe miệng Tả Tư Viêm cũng khẽ hiện lên nụ cười toan tính không tốt, Dư Dịch bị cả đám nữ sinh bao quanh, cậu liếc nhìn cảnh cáo Tả Tư Viêm.

Tả Tư Viêm cũng chỉ khẽ nhún vai đáp trả cậu, yên tâm, cậu cũng chỉ là chào hỏi thật tốt Tiểu Trư công chúa thôi mà, dù sao, cũng phải để cô gây chuyện cười mấy ngày cho cậu chứ, vậy nên cậu sẽ không làm gì cô, thiếu cô trường học rất nhàm chán, có điều nếu cô đã trở lại, cuộc sống của bọn cậu có thể phong phú hơn một chút.

“Tiểu Trư, làm sao vậy, có nhớ Viêm ca ca không?”

Tả Tư Viêm cười càng thêm ôn nhu, đám nữ sinh bên cạnh xem nhìn đã muốn hai mắt thành hình trái tim, bên miệng còn có chất lỏng khả nghi đang chảy.

Có điều Dư Châu lại nhìn thấy sự lạnh nhạt trong mắt hắn, đúng là một người nghĩ một đằng nói một nẻo.

22. Q.1 - Chương 22: 17: Mặt Trắng Bệch

Đi tới cạnh Tả Tư Viêm, mới phát hiện, anh ta thật sự rất cao, cô cũng chỉ mới cao đến đầu vai, mà cô còn ngoắc ngoắc ngón tay với Tả Tư Viêm, Tả Tư Viêm buồn cười cúi đầu, miễn cưỡng phối hợp với chiều cao của cô, mà chiều dài cùng chiều rộng của cô dường như có tỉ lệ bằng nhau, người khác xấu thế nào cũng thành dài rộng còn cô chính là lập phương.

“Anh biết không?” Dư Châu ghé đầu gần bên tai anh ta, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe được.

Cái gì, Tả Tư Viêm nhăn nheo, có điều, khóe miệng đang cười càng ngày càng tà ác.

“Anh biết không?” Lại là một câu hỏi biết không? Âm thanh Dư Châu tựa như một cơn gió lạnh, làm hơi ẩm phả vào tai cậu cũng như lạnh xuống.

“Anh không cần phải cười như vậy, bởi vì, anh cười, thực sự.” Cô ngừng lại sau đó khóe môi cong lên “Anh cười thực sự vô cùng ghê tởm, ghê tởm đến mức làm tôi buồn nôn. Vừa nhìn đã thấy thật giả dối, đúng là đồ con trai ngu ngốc, tôi khinh. Ngoại trừ đùa cợt một đứa con gái, anh còn có thể làm chuyện gì nữa?”

Cô nói xong, không để ý vẻ tươi cười đột nhiên cứng đờ trên môi anh ta, khi anh ta còn chưa kịp phản ứng đã ngoan độc nâng đôi chân heo của mình lên mạnh mẽ hạ xuống chân anh ta. Nếu nói thân hình này có gì đặc ý nhất, vậy chính là điều này rồi, cân nặng của cô, cũng chính là khí lực, một cước đạp xuống này, đôi chân cao quý của Tả Tư Viêm, tuyệt đối sẽ sưng vài ngày.

Giẫm xong, Dư Châu ngẩng cao đầu, lại nhìn thấy mấy miếng bánh ngọt vốn trên tay anh trai mình giờ đang rơi trên mặt đất, thật đúng là lãng phí mà anh trai.

Đây là tâm ý của người ta nha.

Tả Tư Viêm chết lặng nhìn xuống chân mình, trên trán mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra, lạnh lẽo rơi xuống, ướt tóc mai của cậu, môi cậu mím chặt căng lại, chân của cậu giờ không còn chút cảm giác gì nữa rồi. Không phải đau, mà là rất đau, cực kỳ đau, nhưng khiến cho cậu nói không ra lời vẫn là Dư Châu, người cho đến bây giờ vẫn đang cười nhìn cậu.

Lại, nói cậu cái gì, cười rất ghê tởm, tuy cậu rất ít khi cười chân thành nhưng mà, nhưng cũng chưa từng có một người nào dám nói cậu như vậy, huống chi lại là cô nhóc này. Dư Châu, Dư Châu. Cái người bị cho là đồ con gái ngu xuẩn.

Cái đầu tê tái từ chân truyền lên nói cho cậu biết bản thân mình không phải đang mơ, vừa rồi cậu thực sự bị Cá Kinh khinh bỉ, hơn nữa cô còn giẫm chân cậu, hay phải nói là ngoan độc không chút lưu tình đạp xuống.

23. Q.1 - Chương 22: 17: Mặt Trắng Bệch

Đi tới cạnh Tả Tư Viêm, mới phát hiện, anh ta thật sự rất cao, cô cũng chỉ mới cao đến đầu vai, mà cô còn ngoắc ngoắc ngón tay với Tả Tư Viêm, Tả Tư Viêm buồn cười cúi đầu, miễn cưỡng phối hợp với chiều cao của cô, mà chiều dài cùng chiều rộng của cô dường như có tỉ lệ bằng nhau, người khác xấu thế nào cũng thành dài rộng còn cô chính là lập phương.

“Anh biết không?” Dư Châu ghé đầu gần bên tai anh ta, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe được.

Cái gì, Tả Tư Viêm nhăn nheo, có điều, khóe miệng đang cười càng ngày càng tà ác.

“Anh biết không?” Lại là một câu hỏi biết không? Âm thanh Dư Châu tựa như một cơn gió lạnh, làm hơi ẩm phả vào tai cậu cũng như lạnh xuống.

“Anh không cần phải cười như vậy, bởi vì, anh cười, thực sự.” Cô ngừng lại sau đó khước môi cong lên “Anh cười thực sự vô cùng ghê tởm, ghê tởm đến mức làm tôi buồn nôn. Vừa nhìn đã thấy thật giả dối, đúng là đồ con trai ngu ngốc, tôi khinh. Ngoại trừ đùa cợt một đứa con gái, anh còn có thể làm chuyện gì nữa?”

Cô nói xong, không để ý vẻ tươi cười đột nhiên cứng đờ trên môi anh ta, khi anh ta còn chưa kịp phản ứng đã ngoan độc nâng đôi chân heo của mình lên mạnh mẽ hạ xuống chân anh ta. Nếu nói thân hình này có gì đặc ý nhất, vậy chính là điều này rồi, cân nặng của cô, cũng chính là khí lực, một cước đạp xuống này, đôi chân cao quý của Tả Tư Viêm, tuyệt đối sẽ sưng vài ngày.

Giẫm xong, Dư Châu ngẩng cao đầu, lại nhìn thấy mấy miếng bánh ngọt vốn trên tay anh trai mình giờ đang rơi trên mặt đất, thật đúng là lãng phí mà anh trai.

Đây là tâm ý của người ta nha.

Tả Tư Viêm chết lặng nhìn xuống chân mình, trên trán mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra, lạnh lẽo rơi xuống, ướt tóc mai của cậu, môi cậu mím chặt căng lại, chân của cậu giờ không còn chút cảm giác gì nữa rồi. Không phải đau, mà là rất đau, cực kỳ đau, nhưng khiến cho cậu nói không ra lời vẫn là Dư Châu, người cho đến bây giờ vẫn đang cười nhìn cậu.

Lại, nói cậu cái gì, cười rất ghê tởm, tuy cậu rất ít khi cười chân thành nhưng mà, nhưng cũng chưa từng có một người nào dám nói cậu như vậy, huống chi lại là cô nhóc này. Dư Châu, Dư Châu. Cái người bị cho là đồ con gái ngu xuẩn.

Cái đau tê tái từ chân truyền lên nói cho cậu biết bản thân mình không phải đang mơ, vừa rồi cậu thực sự bị Cá Kinh khinh bỉ, hơn nữa cô còn giẫm chân cậu, hay phải nói là ngoan độc không chút lưu tình đạp xuống.

24. Q.1 - Chương 23: 18: Dư Châu Thay Đổi

“Châu Châu.” Dư Dịch đẩy đồng nữ sinh sang hai bên, chân giẫm lên mấy khối bánh ngọt bị rơi kia, cũng giẫm nát tâm mấy nữ sinh kia, hiện giờ cậu cũng không rảnh đi dỗ dành người khác, em gái quan trọng, vì vậy hình tượng vương tử luôn ôn nhu cười cũng toàn bộ bị phá hỏng.

Nói đùa gì vậy, em gái đương nhiên quan trọng hơn mặt mũi, cậu cũng lười diễn kịch.

“Châu Châu, em thế nào rồi?” Dư Dịch vội vàng đặt tay áp lên trán cô, bàn tay thật ấm áp đặt lên đầu hiện lên một mặt ấm áp nhàn nhạt, thậm chí, Dư Châu thấy ở trong mắt anh trai, không chút nào che giấu sự quan tâm.

Người anh trai này, có lẽ vẫn luôn rất yêu Dư Châu, chỉ là Dư Châu đã khiến cho anh ấy quá thất vọng rồi.

“Không có chuyện gì, em không phát sốt.” Tuy rất mập nhưng âm thanh của cô lại thập phần dễ nghe, cuối cùng cũng có thể tìm thêm một điều tương đối được trên người Dư Châu.

Cô kéo tay anh xuống, quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về mặt đang cực kì bị đả kích của Tả Tư Viêm.

“Anh, người như vậy về sau tốt nhất anh không nên ở cùng một chỗ.” Khước môi Dư Châu hơi cong lên hàm ý rất rõ ràng, trên mặt ít đi một phần ngốc nghếch, dường như do nụ cười kia kéo xuống, lại tăng thêm sự khéo léo linh động không nói lên lời.

Dư Dịch vẫn ngờ ngác nhìn Dư Châu, hôm nay em ấy uống lộn thuốc sao, trước kia không phải em ấy luôn yêu quý quán quýt lấy Tả Tư Viêm sao? Luôn Viêm ca ca này Viêm ca ca nọ, thậm chí còn không nhìn thấy người anh trai này bên cạnh ấy chứ. Nhưng là, hiện tại là sao, sao lại như vậy, cô vừa giẫm cậu ta, còn nói cậu không nên gần gũi cậu ta.

“Bởi vì, bệnh ngu ngốc sẽ lây.” Một câu, tuyệt đối khiến Dư Dịch, Tả Tư Viêm cùng đồng nữ sinh bên cạnh thoáng cái cảm thấy như gặp phải quỷ nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cúi đầu xuống, nhìn đồng phục bạch sắc trên người, đồng phục quý tộc. Có điều, cũng chỉ là như vậy.

“Anh, chúng ta đi thôi, em muốn lên lớp.”

Lần đầu tiên cô khoác tay Dư Dịch, ánh mắt thản nhiên không dấu vết quét qua ánh mắt ghen tỵ của những nữ sinh khác, nhìn thật kỹ đi, hảo hảo ghen ghét đi, ai bảo các cô không phải Dư Châu, ai bảo các cô không phải em gái anh ấy, cho nên, coi như béo, coi như xấu thì sao, quyền lợi này cũng chỉ có thể là quyền lợi của cô.

Cô lại quay đầu một chút, nhìn Tả Tư Viêm vẫn ngu ngơ đứng sững tại chỗ, tầm mắt chuyển từ khuôn mặt xuống chân anh ta, có lẽ là sưng rồi!

Cô cong khoe môi lên, Tả Tư Viêm tinh mắt nhìn thấy nụ cười của cô, ánh mắt như muốn nói cậu thật ngu ngốc.

Thái dương Tả Tư Viêm giật liên hồi, cậu nhẫn nhìn trừng mắt nhìn Dư Châu, hận không thể nhìn đến đục được lỗ trên lưng cô, cô cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Khẽ nhắc chân mình lên, cậu nhứ chặt lông mày lại, có điều lại một mực không hừ ra tiếng.

Bàn Tử chết tiệt, thật sự đau chết cậu.

Con người màu hổ phách lóe lên, cậu ngừng đầu, nhìn người như hình vuông phía trước.

Dư Châu, thay đổi.

25. Q.1 - Chương 24: 19: Không Công Bằng

Có điều, thay đổi ở đâu, bây giờ cậu còn chưa đoán ra, nhưng Dư Châu vừa nãy quả thực không giống với Dư Châu trước kia, tuy nhiên, vẫn làm cho người khác ghét như vậy.

Dịch à, sao cậu lại đáng thương như vậy chứ, lại có một người em gái như vậy, cô nhóc ấy đúng là đã hủy cậu mà. Có điều, thù lần này, cậu cũng không bỏ qua đơn giản như vậy đâu, cậu, Tả Tư Viêm, từ trước đến nay đều là người có thù tất báo, cậu mang thù đến chết, cho nên, Bàn Tử nhỏ, chờ, một cước gây thù này, cậu tuyệt đối không quên.

Bất chấp hình tượng vẫn duy trì phong độ bấy lâu, trước mắt mọi người, cậu chỉ có thể cà nhắc bước nhanh chân, đi lại như một con thỏ thiếu chân, lần này, mặt mũi của cậu đều theo cái chân bị ném đi rồi.

Tai họa lần này đúng là đáng xấu hổ, lại còn do Bàn Tử kia gây ra.

Dư Châu đi khỏi tầm mắt của mọi người, đột nhiên dừng lại, sau đó thả tay đang khoác tay Dư Dịch ra, cả người dường như phủ lên một tầng khoảng cách, cô rất không muốn thừa nhận. Vừa rồi hoàn toàn là lợi dụng Dư Dịch, dù sao anh trai cô cũng không mất tí thịt nào, hơn nữa, vừa rồi không phải cô cũng thuận tiện cứu luôn Dư Dịch sao, nếu không đám con gái kia chắc chắn sẽ bắt anh ấy ăn hết đồng đồ ăn đó.

“Châu Châu, vừa rồi em nói gì cùng Viêm vậy, sao sắc mặt cậu ta lại khó coi như vậy?” Nói khó coi đúng là quá nhẹ nhàng rồi, khuôn mặt vừa nãy của Tả Tư Viêm, dùng từ đáng sợ cũng không ngoa.

Không có gì, Dư Châu cong môi cười, vẻ mặt Dư Dịch lộ rõ vẻ không tin tưởng.

“Em nói anh ta lớn lên thật đẹp trai!” Cô tùy tiện nói một câu, sau đó xem xét bốn phía ngôi trường này, trường học, thật sự là trường học, trường học từ trước đến nay chỉ ở trong giấc mơ của cô, thì ra, trường học có quang cảnh như vậy, quả thật không sai, ngoại trừ một số người làm cho người ta ghét, ví dụ như Tả Tư Viêm, đương nhiên còn tên đám dùng trái bóng xanh lam đập đầu Dư Châu, làm cho cô xuyên vào

thân thể mập mạp đầy xấu hổ này, tên chết tiệt gì nhỉ, Kính Nguyệt Sâm, hẳn là vậy, có điều, đáng tiếc, cô không phải Dư Châu, cũng không háo sắc, hiện giờ chỉ hứng thú với đồng thịt thừa làm sao giảm trên người.

Không thể tin đã trải qua hai kiếp, lại càng không tin được mình xuyên thành Bàn tử, bây giờ cô còn có thể bình tĩnh ngắm phong cảnh, thoát trông, năng lực tiếp nhận của cô thật đúng là quá biến thái rồi.

“Châu Châu, phòng học gần đây, lát nữa tự mình đi lên, anh còn có chút việc, nhớ không được nói lung tung, nếu nhìn thấy Sâm, tốt nhất em nên trốn đi, mặc dù cậu ta đã đáp ứng anh không truy cứu chuyện lúc trước nhưng anh vẫn rất lo lắng.” Dư Dịch lải nhải không ngừng như một bà lão.

Dư Châu im lặng nghe, không khỏi giật giật khóe mắt, cô ngay cả Kính Nguyệt Sâm tròn méo thể nào cũng không biết, nói thể nào cũng vô dụng thôi.

Dư Dịch dường như cũng đang đến giai đoạn tuổi già thì phải, sao có thể dài dòng như vậy chứ. Phải biết rằng, trái cây ép chín sớm là trái không ngon, cô bây giờ chính là ví dụ điển hình đấy.

Dư Dịch đi khỏi, Dư Châu khoác cặp trên vai, cặp sách thật nhỏ, bên trong cũng chỉ có mấy cuốn, quả nhiên, là một thiên kim bao cở rộng tuếch, có điều, cô cũng không hơn gì.

Cô nhàm chán liếc mắt nhìn, nơi kẻ có tiền đến trường quả nhiên khác biệt không biết cây mấy khối gạch dưới đất này đi bán có thể bán được nhiều tiền không.

Nhìn xem, là loại gạch đá rất đáng tiền thì phải.

“Xem, cá Kinh kia, hôm nay cô ta tới đó, nghe nói bị Sâm học trưởng dùng quả cầu đập đầu cho ngu đi.”

Không phải ngốc, là mất đi. Cô cười lạnh.

“Ai, thật là, nhìn dáng người nó xem, thật đúng là đáng sợ, gấp hai lần tứ mất, không biết buổi tối ngủ trên giường có thể làm sập giường không?”

Thật có lỗi, cô đã làm sập chín cái. Cô nhàm chán đứng tựa vào gốc cây, dựa vào nó, cái cây này đủ chắc chắn rồi.

“Người như vậy mà cũng có thể là công chúa sao, còn là công chúa của Dư gia, thật là không công bằng mà.”

Trên đời này vốn làm gì có chuyện công bằng, là do số mệnh các người không tốt thôi. Cô xuyên qua mới là công chúa, đáng tiếc, đáng người có hơi mập tẹo. Không đúng, phải là quá mập mới đúng. Nhưng vừa béo vừa mập vừa xấu thì sao, cô là công chúa, coi như giống cá Kinh cũng vẫn là công chúa cá Kinh.

26. Q.1 - Chương 25: 20: Các Người Có Thể Sao.

Vì vậy, cô có thể dùng bộ đồng phục bạch sắc nổi bật này chen chúc bên trong là đồng thịt thừa, mà các người, có thể sao?

Cười lạnh một tiếng, nữ lưu manh nổi tiếng nhất Thiên Phù tỉnh, nếu ngay cả một điểm nhẫn nại như vậy cũng không có, như mấy mấy chục năm nay cô làm sao chịu đựng nổi.

Xoa nhẹ cánh tay núc ních thịt của mình, quả nhiên rất mềm mại, hiện tại mới cảm thấy béo không phải cái gì cũng xấu.

Đừng nói là, nó muốn tới. Không biết ai nói một tiếng, sau đó là cả một khoảng dài trầm mặc, có điều, trên đời này luôn có một số người không sợ chết.

“Đến đây thì sao, lớn lên xấu như vậy coi như xong...”

Cô ta còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một hồi các khớp tay rắc rắc kêu lên.

“Ra ngoài dọa người là lỗi của ta, phải không?” Lời nói cùng nụ cười yếu ớt, lại thêm khuôn mặt cười thệt chen chúc đáng sợ, hai con mắt híp lại thành khe, mặc dù cười, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác nói không nên lời, dường như, bọn họ chọc phải người không nên chọc thì phải.

Mà nữ sinh vừa nói câu kia hiển nhiên bị chặn không dám nói nốt câu, cô ta nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, là bộ dáng vừa kinh vừa sợ.

“Sao, lại không nói tiếp?” Dư Châu từng bước tới gần, vốn cô còn muốn tiếp tục xem đùa giỡn, có điều, cô cực cảm ghét người khác ở ngay trước mặt cô chỉ trở, cho nên, thực bất hạnh, cô chính là loại người có thù tất báo.

“À, ta rất béo.” Cô vòng hai tay trước ngực, nhìn từ trên cao xuống nhìn bộ dáng chột dạ lại không ngừng trừng mắt nhìn lại cô của đám nữ sinh.

“Trùng cái gì, còn trùng nữa mắt của các người lại to như cú mèo đấy.” Cô lạnh lạnh châm chọc, nhìn sang gương mặt đám nữ sinh đã tái xanh, rất tốt, cứ như vậy, tư vị giận mà không dám nói gì rất tốt.

Người bên cạnh ngốc trệ nhìn Dư Châu, dường như từ trước đến nay đều chưa từng gặp qua cô như vậy, trước kia cô quá ngu xuẩn, cho dù bị người khác châm chọc, cũng là về sau mới phát hiện ra, cho nên trước kia bọn họ đều thích kín đáo nói trước mặt cô, ai bảo cô ta là em gái Dư Dịch, lại cùng Tả Tư Viêm, Kính Nguyệt Dạ quan hệ nhiều như vậy, tuy là, mối quan hệ xấu, nhưng vẫn khiến cho bọn họ ghen ghét như vậy.

Bây giờ, cô ta đã trở lại, cho nên, sự châm chọc của bọn cô cũng bắt đầu thôi. Chỉ có điều, bọn họ đang nhìn nhăm Dư Châu trước mặt bọn họ sao, dường như không giống với Dư Châu trước kia nữa.

“Ta béo thì sao, ta béo ảnh hưởng đến chuyện gì của các cô, ta ăn của cô, uống của cô hay chơi tiền của cô. À, đúng rồi,” cô vươn tay sờ soạng ngực của nữ nhân kia.dien/danle';quydon.

Thật không ngờ cô có động tác như vậy, nữ sinh kia giật mình thoáng cái nhảy ra rất xa, chăm chú bảo vệ ngực của mình.

“A, chân thực, không phải giả chứ, hay là độn to như vậy hả?” Cô vỗ vỗ tay mình, cảm giác có chút chán ghét, mà lời nói của cô cũng làm cho nữ sinh kia nhanh chóng lòe nước mắt ra.

“Sao cơ, như vậy đã khóc rồi?” Cô tiếp cận cô ta, duỗi tay chọc vào gương mặt đó, cảm thấy được thân thể của cô ta run rẩy kịch liệt.

27. Q.1 - Chương 26: 21: Bạn Bè

Cô thỏa mãn nở nụ cười, ý cười vui vẻ lại mang theo một loại dịch ý khó nói: “Tôi là người có thù tất báo, cũng đừng coi tôi như Dư Châu trước kia, nếu tôi thích, dùng móng cũng dễ chết được mấy người.” Cô nói vào bên tai nữ sinh kia, giống như một trận gió lạnh thổi qua, một điệu bộ tà ác, chiếc cằm lắc lư, làm cho đám nữ sinh như thấy ma quỷ, hơn nữa còn có kích thước khổng lồ.

Cô nàng oa một tiếng khóc rống lên, vội vàng chạy mất.

Đám người bên cạnh cũng chạy theo, dường như thực sự xem cô thành quái vật.

Quái vật, cô nhéo nhéo thệt trên mặt mình, quả nhiên, giống quái vật thật.

Thế giới, trở nên thanh tĩnh rất nhiều, bởi vì thiếu vắng một đồng ruồi bọ, cho tới bây giờ cô vẫn không phải một người dễ nói chuyện, nếu ai dám đắc tội, vậy tuyệt đối đừng nghĩ bình yên ra đi, cô quả thực là người xấu mà.

Dư Châu, tôi đã chiếm thân thể của cô, như vậy, những khoản thiếu nợ của cô trước đây, tôi sẽ đòi lại toàn bộ giúp, bất kể là ai cũng vậy.

Ánh mặt trời xuyên qua là cây chiếu vào mặt cô, khuôn mặt vốn mập mạp lại thêm một phần băng lãnh, ngay ánh mặt trời ấm áp cũng không làm ấm được lên chút nào.

Kỳ thật, không cần đoán cũng biết Dư Châu là hạng người gì, chính là điển hình của một bao cỏ đầu to óc nhỏ háo sắc, có điều, người như vậy, nội tâm cũng thực đơn thuần, cho nên, cô ấy có thể luôn vui vẻ mà sống.

Bởi vì,

Không biết lòng người hiểm ác ra sao, là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Xoay người, cô tiếp tục bước đi, dù sao, ai cũng không biết, coi như tiêu hao mỡ thừa đi, chảy mồ hôi nhiều một chút, hy vọng giảm được nhiều mỡ thừa hơn.

Còn tiếp tục mập như vậy, cuộc sống không thể tiếp tục được, Dư Châu a Dư Châu, không biết trước kia cô trải qua thời gian thế nào, nếu như cô có thể tiếp tục sống thế này, thì tôi thực sự bội phục cô rồi.

Cô tự nghĩ như vậy cũng bật cười, đi trong trường học như vậy, lại là một khối hình vuông thể tích cực đại cực kỳ làm người khác chú ý.

“Dư Châu, Dư Châu.” Không biết ai đang gọi cái tên này, nghe cảm giác, dường như thường nghe thấy.

Quay người lại, thấy một cô gái tết tóc dài chạy tới chỗ cô, khuôn mặt thanh tú, hơn nữa quan trọng là, cô ấy đang gọi cô, trong trường học bàn về sức nặng mà nói, cô là đệ nhị không ai dám xưng đệ nhất.

“Dư Châu, cậu đến rồi.” Cô gái nhỏ nhìn thấy cô thì thật vui mừng, còn luôn kéo lấy tay của cô, mềm mại như kẹo đường, có điều, trong mắt cô ấy cũng không có cái gì như là ghét bỏ, cho nên, bọn họ, chắc là bạn bè.

Chắc là bạn bè đi.

“Làm sao vậy, bạn bị đập nên choáng váng à, sao cả tớ cũng không nhận ra rồi?” Cô duỗi tay muốn sờ đầu Dư Châu, có điều, Dư Châu không có thói quen tiếp xúc cùng người lạ, lại càng không có loại tiếp xúc thân mật như thế, trực tiếp nghiêng đầu tránh tay cô ấy.

“Dư Châu, hôm nay bạn trở nên thật kỳ quái.” Cô gái nhìn tay mình, rồi kỳ quái nhìn chằm chằm Dư Châu, ánh mắt muốn tìm tòi gì đó. Dư Châu kinh hoàng ngáp vài cái tựa như buồn ngủ, trên môi lại cong lên một chút đầy tính toán.

28. Q.1 - Chương 27: 22: Nói Thật Hay Đại Mạo Hiểm

“Chúng ta cùng chơi một trò chơi đi.” Dư Châu đứng tại chỗ, hai ngón cái trở xoa xoa, lông mày nhướn cao. Có chút kỳ quái khó hiểu lại thêm chút tà khí.

“Được, tớ thích nhất là chơi trò chơi, mà chơi trò gì?” Cô gái đặc biệt đơn thuần, trực tiếp quên đang hỏi cái gì.

“Nói thật hay đại mạo hiểm. Trò chơi tất cả mọi người đều yêu thích.”

“Tốt.” Cô gái nhỏ càng hưng phấn gật đầu một cái.

“Vậy tôi hỏi trước, cậu là ai?” Dư Châu nhìn chằm chằm vào cặp mắt của cô ấy, không bỏ qua chút cảm xúc nào, hai mắt trong suốt đơn thuần, có thể nhìn thấu được nội tâm, cô gái như vậy, không một chút vấy bẩn. Người quá mức sạch sẽ cũng càng dễ nắm bắt hơn.

Nữ sinh cũng cong môi lên buồn cười: “Cậu không phải biết rồi sao? Sao còn muốn hỏi?”

“Lời thật lòng.” Dư Châu khẽ lắc lắc tay, sâu dưới ánh mắt tràn đầy vui vẻ, cô thích cùng người như vậy tiếp xúc, bởi vì, thực sự rất nhẹ nhàng.

“Tương Tư.” Cô gái nghe lời, đành thành thật trả lời.

“À, Tương Tư, rất hợp với cậu.” Dư Châu nhú mi, quả nhiên rất hợp với tính cách của cô ấy.

Tương Tư à, Tương Tư.

“Chúng ta có quan hệ thế nào, lời thật lòng.” Dư Châu lại hỏi, mà cô cũng chỉ cần hỏi, không cần đổi lượt với Tương Tư.

“Chúng ta là bạn bè, bạn bè tốt nhất, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bạn thân nhất.” Tương Tư trợn mắt, cảm thấy mấy vấn đề cô ấy hỏi thật kỳ quái.

“A, bạn bè.” Dư Châu cười gật đầu, thì ra, vẫn có bạn bè, có điều, đúng là không tệ lắm.

“Tôi là loại người nào, nói thật lòng.” Dư Châu tiếp tục hỏi, có điều cô thực sự muốn tìm vật gì đó có thể ngồi xuống, luôn cảm giác đôi chân thịt này đã hết chống đỡ nổi thân thể khổng lồ này rồi, quả thật rất vất vả, thực ra, bây giờ cô có nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi tuyệt sẽ không đứng, coi như phải đứng cũng phải tìm cây cột dựa vào mới được.

Mà Tương Tư lại cúi đầu suy ngẫm một chút, dường như có chút khó xử.

“Lời thật lòng.” Dư Châu nhắc nhở. Cặp mắt cũng đảo qua một tia sáng, có lẽ, hôm nay cô sẽ biết được một chút vấn đề, để xem có thực sự phù hợp không. Nếu không, cô cũng không biết làm sao để giải thích quá khứ không nhớ được của Dư Châu đây.

“Bạn rất béo.” Tương Tư suy nghĩ nửa ngày, tựa hồ cực kỳ khó khăn mới nói được ba chữ kia.

Dư Châu cúi đầu nhìn xuống, là người đều biết, có mắt đều thấy rõ.

“Còn gì nữa không?” Con mắt nhỏ híp lại nhưng lại linh hoạt hơn bình thường rất nhiều, có điều, bởi vì rất nhiều thịt, lại chen chúc một chỗ nên cũng không nhìn rõ mắt cô.

“Háo sắc.” Tương Tư lại ngẫm nghĩ, phun ra hai chữ.

“A, có thể hiểu.” Khóe mắt Dư Châu co rút một phen, bởi vì quá nhiều thịt lại càng trông rõ ràng hơn. Quả nhiên, háo sắc.

“Còn có.” Âm thanh của cô lại càng bình tĩnh, tựa như đang hỏi người khác, kỳ thật, vốn là người khác, cô chỉ đang nói về thân thể lúc còn sống khi trước thôi, có điều, hiện nay cô đang điều khiển khối thân thể này, nói Dư Châu cũng là nói cô.

“Bao cỏ (ngu ngốc, bị thịt).” Tương Tư trả lời lần này vô cùng dứt khoát, đại khái là do vẻ mặt của Dư Châu vô cùng bình tĩnh. Cho nên, cũng chỉ là trò chơi thôi mà.

Bàn Tử, háo sắc, bao cỏ. Sáu chữ, chính là khái quát về Dư Châu.

Thật đúng là một cực phẩm mà.

29. Q.1 - Chương 28: 23: Hồ Ly

Dư Châu dương khóe môi, trách không được, trách không được mọi người ở đây đều có can đảm nói cô như vậy, thì ra, thực sự là một kẻ ngu xuẩn mà.

“A, đúng rồi, Dư Châu, anh trai tớ sắp đến, không phải trước đó vài ngày cậu luôn nhờ tớ giúp đỡ sao?” Không rõ Tương Tư nghĩ đến điều gì, nhanh chóng nắm bàn tay thịt của Dư Châu, có điều, bàn tay nhỏ bé của cô ấy chỉ có thể kéo được nửa cái tay Dư Châu.

Ngón tay mượt mà láng mịn như ngọc, đặt bên cạnh cái tay heo kia, thật đúng là cảnh giới, nhìn đủ rõ ràng khác biệt.

“Anh trai cậu là ai?” Lần đầu tiên Dư Châu nghe được người như vậy, cô cũng không rõ, trong cuộc sống thường ngày có Tả Tư Viêm, chính là tên bị cô giẫm cho sưng chân, còn có Kính Nguyệt Dạ, chính là tên khốn dùng cầu lam đập vỡ đầu cô, không đầu Dư Châu, còn có người khác sao. Chỉ là không biết, anh trai

Tương Tư tên gì, không phải kêu Tương Ái gì đó chứ, chỉ hy vọng cha mẹ bọn họ có chút trình độ đặt tên, không đặt ra mấy cái tên kỳ quái đó.

“Trí nhớ của cậu thật đúng là không tốt mà.” Tương Tư liếc cô một cái: “Anh trai tớ là Gia Dật, so với anh trai cậu cũng không kém chút nào nhé.” Về mặt Tương Tư đầy kiêu ngạo, hiển nhiên rất sung bái vị anh trai này.

Cùng Dư Dịch không chút thua kém sao, ai biết là cái dạng gì, nói thật, bây giờ một chút hứng thú cô cũng không có, nhìn ngắm phong cảnh đẹp để còn thoải mái hơn đi nhìn ngắm trai đẹp.

“Mau nhìn, kia chính là anh trai tớ.” Tương Tư chỉ một thiếu niên trẻ tuổi đứng trước bọn họ, Dư Châu nheo hai con mắt lại thành đường chỉ do thịt chen chúc, nhìn chằm chằm người phía trước.

“À..” Chính là một đàn chữ a, không có tiếp theo nữa.

Quả thật rất tuần tú, con mắt hé ra đồng tử ánh kim, thân thể thon dài lại chói mắt, con mắt thon dài, mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, làm cho người khác có xúc động muốn gặm cắn nó, muốn thử xem là loại cảm giác gì, lại thêm nụ cười ôn nhu, chỉ là, chỉ cần anh ta không dùng ánh mắt lão làng như hồ ly đó để nhìn người.

Hồ ly, một con hồ ly. Hơn nữa còn là một con hồ ly khoác da người.

Cô đứng im tại chỗ, không có ý muốn động đây.

“Gia Dật, anh trai tớ, tớ trình trọng giới thiệu với cậu một lần nữa.” Trong mắt Tương Tư đã sớm nổi bóng hạnh phúc, không ngừng bay đến bên tai Dư Châu, từng bóng một, rồi nổ tung.

Gia Dật, cái tên không tệ. Từ từ.

Đơn, đơn...Họ Đan.

“Cậu họ gì?” Cô nhìn Tương Tư hỏi, dường như mình lại hỏi một câu có vấn đề cực kỳ ngu ngốc.

Tương Tư làm như có chút ngượng ngừng cười cười, sau đó cúi đầu, chân giẫm giẫm chân chính mình.

“Họ Đan.”

Tốt, rất tốt, Dư Châu quả thực bội phục cha mẹ nhà cô ấy mà.

Tương Tư, Tương Tư đơn phương, từ này có bao ý vị a.

“Dư Châu.” Đại suất ca kia rất cuộc chú ý đến sự tồn tại của bọn cô, không rõ là vô tình hay cố ý, dù sao đáng người cô nổi bật như vậy cực kỳ gây chú ý, người khác nhìn thế nào cũng lắm là hình cầu, cô chính là thể lập phương của hình vuông.

“Anh!” Tương Tư vẫy tay với Gia Dật, không biết Gia Dật nói nhỏ cùng đám nữ sinh bên cạnh điều gì khiến họ cười duyên không ngừng, lại như vô ý nhìn sang Dư Châu.

Dư Châu thản nhiên nhìn cậu ta, cảm thấy quang mang hồ ly trong mắt cậu ta lóe lên, thật là quá mức chói mắt.

Gia Dật chậm rãi đi qua chỗ bọn cô, đứng trước mặt đối diện cô, lúc này Dư Châu mới ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt dài gian xảo như hồ ly của người con trai này, có lẽ đeo kính mắt là để che giấu đôi mắt quá mức khôn khéo này.

“Sao vậy, nhìn thấy Dật ca ca không phải em nên cao hứng sao? Buổi tối nhà anh có mở yến hội, để Tương Tư dẫn em đi nhé, nhớ mặc lễ phục. Anh nghĩ Tiểu Trư trong bộ lễ phục hồng nhất định rất đáng yêu.”

Dư Châu lẳng lặng nghe, bên môi khẽ nhếch, đầy châm biếm, mà cũng không ai nhìn ra đáy mắt cô lướt qua chút đùa cợt.

Thật không hổ là anh trai của Đơn Tương Tư, coi như không làm cho cô thất vọng, quả nhiên là một người ngu ngốc, mặc lễ phục, với dáng người Dư Châu, anh ta muốn cô đi chính là để phục vụ ngành giải trí cười nhạo, thật xin lỗi, cô cũng chưa ngốc đến làm vật trưng bày như vậy.

“Tiểu Trư, thế nào, buổi tối nhớ mang anh em tới cùng.” Gia Dật nói, trong mắt tựa hồ hiện lên một mảnh ác ý, Dư Châu đơn giản cũng hiểu được, thì ra là vì Dư Dịch.

Màn tính toán kia của anh ta cũng thật tốt, còn muốn gọi trợ thủ cùng hành động.

“Được, Gia Dật ca ca.” Cô làm cho mình nở nụ cười, cười đến không tìm không phôi.

“Được, tốt lắm, vậy anh chờ em đấy.” Gia Dật nheo hai mắt lại, không nhìn đến sự không kiên nhẫn hiện lên trong mắt cô.

30. Q.1 - Chương 29: Chương 24

31. Q.1 - Chương 29: 24: Cô Đã Đến Đây

Dư Châu đột nhiên tiến về phía trước một bước, thân thể khổng lồ cũng lựa theo thế đó đổ ập xuống Gia Dật, mà Gia Dật bên cạnh không có gì bám víu cũng ngã xuống đất, Dư Châu nắm bắt cơ hội, duỗi phần thịt thừa ở chân của mình, đặt chuẩn chính giữa hai chân Gia Dật.

Phịch một tiếng, tất cả mọi người trừng mắt há hốc miệng nhìn một màn này.

Gia Dật chống tay ngồi trên đất, kính mắt rơi xuống dưới chân, cặp mắt kia lộ ra quả nhiên vô cùng giống hai mắt của hồ ly.

“A, anh Đan Dật, anh muốn ngồi nói chuyện với Dư Châu sao, nói một tiếng là được không cần đụng tay chân đâu.” Dư Châu phía sau đột nhiên nói ra một câu như vậy thật làm cho người ta học máu mà.

Cô che kín mặt mình, thịt trên mặt thỉnh thoảng còn nhúc nhích rung động, quả thực giống như đang khóc.

Người xem nhìn trái ngó phải vẫn không rõ bọn họ đang làm cái gì.

“Anh.” Khóe miệng Đan Tương Tư co rút, mà thân thể Dư Châu cũng đang cúi xuống, mặt béo đặt bên cạnh tai Gia Dật, tư thế thân mật như vậy, khiến cho tất cả mọi người muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô thật sự quá mập, cho nên, động tác loại này cũng không được duy trì trong thời gian dài, cứ như vậy, cô bắt đầu cảm thấy hô hấp cũng khó khăn rồi.

Cô nhếch môi, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy nói: “Nếu tôi là anh, tôi tình nguyện quay đi tốt đẹp cũng không nguyện ý đi đụng vào một bức tường thịt, có điều hiển nhiên anh là loại thứ hai.”

Nói xong, cô bò dậy, không để ý đôi mắt phượng nghiêng nghiêng lóe lên tia sáng tỏ của Gia Dật, Dư Châu rũ rũ quần áo trên người, nặng nề bước về phía trước.

Gia Dật một mình ngồi đó nhìn bóng lưng Dư Châu, đôi mắt trầm xuống, thậm chí đã quên mình vẫn đang ngồi trên đất.

Dư Châu, dường như đã thay đổi, không còn là bộ dáng trước kia nữa, chẳng lẽ quả cầu lam đánh trúng khiến đầu con bé thông minh lên sao?

Cậu tùy ý đứng dậy, phủi bộ quần áo của mình, động tác tao nhã không có nửa phần chật vật.

“Anh, sao anh có thể như vậy với Dư Châu?” Đan Tương Tư trừng mắt nhìn Gia Dật, giống như cậu là tội nhân, Gia Dật chỉ có thể nhận lấy ánh nhìn tức giận của cô, kỳ thật, cậu mới bị oan được không. Bởi vì, cái gì cậu cũng chưa làm.

Nhưng mà, bây giờ cậu có nói ra, người khác cũng sẽ không tin tưởng, trong mắt tất cả mọi người, Dư Châu chính là một bao cỏ, dần dần lại đáng xấu hổ, nếu nói con bé ấy có tâm cơ, phỏng chừng mọi người sẵn sàng tin tưởng mặt trời mọc từ phía Tây còn hơn.

Có điều, đúng là thú vị mà, thật biết gây hứng thú.

Lấy di động từ trong túi xách ra, đi khỏi nơi đó, không chút nào để ý mọi người vẫn đang ngây ngốc nhìn. Đi tới cạnh một thân cây, cậu nâng mắt kính lên đeo vào như cũ, cảnh sắc trước mắt cũng không chút biến hóa. Vẫn như cũ nhìn tinh tường.

Đúng, mắt kính của cậu là kính không độ, thị lực của cậu vẫn tốt, chỉ là có thói quen che giấu mới đeo. Có lẽ, cũng là cậu cảm thấy như vậy đẹp trai hơn.

“Sâm, nói cho cậu một tin, con bé đã đến đây.”

Cậu nói chuyện rất lâu, một thời gian sau mới cúp điện thoại, dựa cả người mình lên cây.

Dư Châu a Dư Châu, lần sau gặp mặt, không biết em sẽ mang lại cho tôi chuyện gì nữa nhỉ, có điều, hy vọng đừng làm tôi quá thất vọng.

Đặt di động trong túi áo, khoe môi cậu nhếch lên, lại là bộ dáng một công tử ưu nhã.

Vô hại và ôn nhu.

32. Q.1 - Chương 30: Chương 25

33. Q.1 - Chương 30: 25: Cô Muốn Biết Rồi

“Dư Châu, Dư Châu.” Sau lưng truyền đến âm thanh riu rít như chim sẻ, Dư Châu ngừng bước, trên trán lấm tấm mồ hôi, cả mặt cũng đỏ hồng lên, đúng là thân thể tốt, quá béo để đủ khỏe mạnh rồi.

“Thật xin lỗi, Dư Châu, đều do anh trai tớ không đúng, tớ cũng không ngờ anh ấy lại như vậy, về sau sẽ không bao giờ dám vậy nữa, cho nên, Dư Châu, đừng tức giận...”

Đan Tương Tư nói liền thoáng, còn không ngừng khom người, Dư Châu kì quái nhìn cô, sau đó chậm rãi nâng ngón tay mình lên.

Cô chỉ vào mặt mình, ngạc nhiên hỏi: “Dáng vẻ của tôi, giống như đang tức giận sao?”

Rõ ràng cô rất ôn hòa, rõ ràng rất bình thường mà, nếu nói tức giận, nói thế nào cũng phải là vị bị cô thiết kế bẫy Đan Gia Dật kia mới đúng, cô thực sự một điểm cũng không tổn thất. Đan Tương Tư cũng nhìn lên mặt cô tìm điểm tức giận. Mặt của cô ấy không có, ánh mắt cũng không, lông mi càng không có, đồng thị thừa kia cũng tương đối nhu hòa.

“A, thật xin lỗi, là tớ hiểu nhầm.” Đan Tương Tư ngại ngần le lưỡi, từ trước đến nay đối với soái ca Dư Châu đều không có khả năng miễn dịch, đừng nói anh trai cô, cho dù có là Kính Nguyệt Sâm dùng cầu lam đập bể đầu cổ khiến không đến trường được vài ngày cũng khó mà tức giận được, có lẽ chỉ cần anh ta cười với cô ấy một cái, cô ấy liền quên hết mà chảy nước miếng.

Tuy Dư Châu háo sắc một chút, nhưng ở cùng lại đặc biệt dễ chịu, cho nên, cô mới làm bạn với cô ấy, cô ấy háo sắc, cô ngốc ngếch, hai người bọn cô đúng là tuyệt phối mà.

Dư Châu liếc thoáng qua Đan Tương Tư, cũng không đoán ra được cô ấy đang nghĩ cái gì, có điều, cũng không sao, cô ấy cũng không phải cô, cho nên, dù ngốc như vậy mà là chính bản thân mình cũng là tốt nhất.

Lúc này một hồi chuông reo lên, nếu cô đoán không sai, hẳn là đến thời gian vào lớp, có điều, cái trường học này, thời gian vào lớp cũng quá muộn rồi.

“Á, vào lớp, chúng ta mau đi thôi.” Đan Tương Tư vừa nghe tiếng chuông, da đầu cũng run lên theo, kéo tay thịt của Dư Châu chạy về phía trước, đây là động tác theo thói quen, cũng không mang theo chút ác ý nào, giống như các cô vốn luôn như vậy.

Dư Châu không nói lời nào để cho cô ấy kéo đi, nếu không để cô ấy kéo, cả đời cô cũng không biết phòng học chỗ nào, có điều, muốn cô đi học, không bằng để cô đi ăn uống còn tốt hơn, chỉ tại thân thể hiện nay, thôi, cô vẫn nên ngậm miệng lại thì tốt hơn. Nếu còn tiếp tục béo nữa, có lẽ cô phải nhờ người khác nâng lên mà đi mất, không phải, nâng người cô, không chừng đều bị cô đè chết trước khi kịp nâng mất.

Cô xoa bóp trán, ở giữa lông mày, chỗ mi tâm cũng lòi ra chút chút thịt thôi.

Cô rõ ràng đã giảm béo rồi, tại sao trên người vẫn còn nhiều thịt như vậy.

Hai chân không ngừng bước về phía trước, lưng la lưng lay, nếu nhìn từ đằng sau, quả thật chính là lật đật lật người đầy tức cười mà.

Trong phòng học, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, mà cô cũng chỉ híp lại hai mắt vốn không lớn lắm của mình, thì ra, Dư Châu còn có đặc quyền, người khác đều là ngồi hai người một bàn, một ghế, chỉ có cô, một mình một bàn, ngồi một mình một ghế, cuối cùng.

“Công chúa Cá Kinh, đầu của cô sao rồi?” Một nữ sinh nhìn chằm chằm cô hỏi, con mắt nháy lên, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên một vòng ác ý.

Người nhàm chán, Dư Châu lạnh nhạt hạ tầm mắt, không muốn để ý đứa con gái như vậy.

“Công chúa Cá Kinh, quả cầu lam kia rất lớn nha, nghĩ coi bị đập nhất định là đau muốn chết luôn.” Nữ sinh kia tiếp tục nói, còn làm ra vẻ mặt cực sợ hãi, có điều, môi cô ta lại cong lên vui sướng.

“Thật sao? Cô muốn biết rõ không?” Một âm thanh lạnh lùng vang lên, thân thể nữ sinh kia cũng không hiểu sao run lên, khắp người dường như bị gió lạnh thổi qua.

“Đúng vậy.” Nữ sinh có chút dờ dẫm gật đầu, “Nhưng mà, thật đáng tiếc.” chỉ chốc lát sau, cô ta lại khôi phục bộ dáng như cũ, cơn lạnh gáy kia, có lẽ chỉ là ảo giác của cô thôi.

34. Q.1 - Chương 31: Chương 26

35. Q.1 - Chương 31: 26: Mùi Vị Quả Cầu Lam

“Rất đáng tiếc, Sâm học trưởng nhất định sẽ không để tôi biết đâu.” Nữ sinh thở dài, vẻ mặt đầy tiếc hận, trong mắt Dư Châu, kỳ thật đây chính là khoe khoang, thực ra cô ta muốn khoe khoang chút gì.

“Tất cả mọi người đều nghe được phải không, cô ta muốn biết?” Dư Châu bình tĩnh quét mắt qua bốn phía, mà khắp bốn phía cũng lần lượt cảm nhận lại cái lạnh gáy giống nữ sinh vừa rồi, tựa như một cơn gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người đồng loạt gật đầu.

“Nhìn qua đúng là cô rất muốn biết rõ cảm giác đó.” Khóe miệng Dư Châu hơi nhếch lên, thịt trên mặt cũng bị chen thành một đồng, có xu hướng che lấp đi hai con mắt nhỏ.

Phịch, một tiếng, trong khi mọi người không kịp phản ứng chú ý thì người con gái vừa giẫm cọt Dư Châu, cả mặt đã đập mạnh vào bàn, nắm tay rất lớn của Dư Châu vẫn nắm chặt đặt lưng chừng giữa khoảng không, dường như vẫn đang bốc khói.

“Trong các người còn ai muốn thử?” Dư Châu thu hồi tay mình, thịt nhiều như vậy, cũng không quá đau, có điều, mặt nữ sinh kia chỉ dùng từ đau đã không đủ diễn tả nữa rồi, làm nữ lưu manh tỉnh Thiên Phù đã lâu, từ trước đến nay đều là cô chiếm tiện nghi người khác, muốn làm cô mất mặt, không có cửa đâu.

Cô ta muốn biết mùi vị quả cầu lam thế nào sao, cô sẵn sàng miễn phí cho ai muốn thử, đáng tiếc, trong tay cô lúc này không có cầu, chỉ có thịt, có lẽ, mùi vị cũng không khác biệt lắm đâu nhỉ.

Người bên cạnh sững sờ lắc đầu, nữ sinh kia đã đổ rạp trên mặt đất, khóe miệng nứt toác ra, nhưng cũng không có ai dám đứng lên nói giúp một câu, bởi vì, đúng là tự cô ấy khiêu khích muốn biết, hơn nữa không chỉ một lần, lần này được cảm nhận rồi, có lẽ, từ nay bọn họ cũng không dám nhắc đến hai chữ cầu lam này nữa.

“Mày...” Cô ta cố gắng mở miệng, có điều, lời nói ra nhưng lại đứt quãng.

“Sao, muốn cảm ơn, khỏi cần, tôi chỉ tốt bụng làm việc tốt thôi mà, dù sao Cá Kinh công chúa chính là trung phong Nam Lăng đội, cầu lam của anh ta cũng không khác mấy đâu, nếu như ai còn tò mò, tôi nhất định sẽ cố hết sức mình giúp đỡ.” Dư Châu mặt không đổi sắc nói, cố gắng nhìn xuống cảm mình, ngày hôm qua nhàm chán cô đã xem qua hết bộ Slam Dunk kia, đúng là bộ phim hài về hành động bậc nhất mà.

Công chúa Cá Kinh, xưng hô không tặc.

Nữ sinh mới bị cô đánh vào mặt trợn trừng mắt một phen, không biết là do vẫn bị hù dọa hay tức giận quá mức, trực tiếp ngã xuống bàn phun máu hôn mê bất tỉnh.

Dư Châu nhàm chán ngồi tại chỗ lật sách, người khác lặng lẽ đánh giá cô, cô thoải mái cho người khác ngắm, mặt chính là để mọi người nhìn mà, không lẽ để tự mình nhìn tự dả kích mình.

Một tiết học thập phần nhàm chán, nói thật, căn bản cô cũng không nghe hiểu được cái gì, không sao, cho là giết thời gian đi, cô đứng lên, cảm giác cả phòng học hình như ít đi, đó là vì thể tích cô chiếm hơi nhiều.

Đi đến cạnh cửa sổ, thân thể to lớn của cô chặn một mảng lớn ánh sáng, có điều, bây giờ cũng không ai dám nói gì cô rồi, hiện tại cái gì cô cũng không có, ngoài khí lực ra, nếu ai rảnh rỗi muốn thách thức giới hạn bản thân, cô rất vui vẻ phụng bồi.

Phòng học bọn họ ở tầng một, có lẽ cố ý sắp xếp vì Dư Châu, muốn cô dùng thân thể này chen lên cầu thang, không biết sẽ chết mấy lần vì mệt đây.

36. Q.1 - Chương 32: Chương 27

37. Q.1 - Chương 32: 27: Cô Không Phải Kẻ Ngốc

Nhìn xuyên qua cửa sổ, cô nhìn đến hai thiếu niên đang đứng bên ngoài, lúc này, bên cánh cửa sổ bên cạnh cũng chen chúc rất nhiều người.

Đương nhiên, đều là nữ sinh. Trong phòng học tràn ngập ánh sáng, lần này hoàn toàn bị che lấp hơn nửa.

“Viêm học trưởng thật đẹp trai còn co Gia Dật học trưởng, nếu bây giờ nhảy xuống, bọn họ liệu có đỡ tôi không, nếu thật, tôi sẵn sàng nhảy.”

“Vô nghĩa, nếu là tôi tôi cũng nhảy.”

Dư Châu liếc nhìn bên dưới, nhìn thâm mình vững chãi như núi của mình, nếu cô cũng nhảy xuống thì sẽ thế nào nhỉ?

Hai người con trai kia sẽ cùng bị đè chết nha, có lẽ còn có cô nữa, cho nên, loại chuyện này cô tuyệt đối không cần nghĩ mà làm.

Ngoài ý muốn, cô dường như nhìn thấy ánh mắt nhìn lên của Tả Tư Viêm cùng Gia Dật, đều đang tập trung trên người mình, mục tiêu cực kỳ rõ ràng, cô xoay người, quay lại bàn của chính mình.

Dù lớn như voi, cô cũng không muốn biến mình thành động vật trong sở thú.

Vũ hội, Đan Tương Tư hy vọng cô có thể tham gia, đáng tiếc, cô không có tâm tình nào, thời gian này, cô thà đọc nhiều hơn vài quyển sách còn hơn, cái danh từ ngu ngốc (bao cổ) thật khó nghe.

Hiện tại bổ sung, còn chưa muộn, bởi vì cô còn rất trẻ nhé.

Về phần mấy cái vũ hội nhàm chán gì đó, ai thích thì đi mà tham gia, Kính Nguyệt Sâm, Đan Gia Dật hay Tả Tư Viêm, đương nhiên còn có anh trai của cô, đây là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến cô.

Muốn gặp để chê cười cô chứ gì, như vậy, cứ để bọn họ đợi đi. Cười lạnh nhạt, kỳ thật, cô giỏi nhất là giả trư ăn cạp, cúi thấp đầu, vừa đúng lúc liếc nhìn nữ sinh vẫn luôn ngất trên mặt bàn kia, hóa ra cô ta đã tỉnh, Dư Châu vươn nắm đấm hươu hươu trong không trung trước mặt cô ta.

Nữ sinh kia thoáng chốc tái mét mặt, lại lăn ra bất tỉnh.

Cái này gọi là chim sợ cành cong, không, hẳn nên gọi là, nữ hoàng kinh sợ.

Đan Tương Tư kì quái nhìn vẻ cười quỷ dị trên mặt Dư Châu, trên trán không hiểu sao chảy xuống mồ hôi lạnh.

Dư Châu bây giờ, có vẻ tà ác nha.

Tan học, lịch trình không thay đổi về nhà, trước mắt mọi người Dư Châu đi trước, không chớp mắt, mà cầu công chúa Cá Kình kia, bây giờ lại không có ai dám gọi rồi, nữ sinh bị cô cho thử cảm giác cầu lam bây giờ mặt còn sưng đỏ, có một loại con gái, lúc cô ấy ngu ngốc, người có thể coi cô ấy như quả hồng mềm mà nắn, nhưng cũng có loại con gái, người ngàn vạn lần không thể đắc tội, bởi vì, kết thù với cô ta, hay đắc tội cô ta, sau này cho dù thời gian đã qua bao lâu, những khoản người từng thiếu nợ, toàn bộ đều phải trả lại cho cô ta đầy đủ.

Dư Châu bây giờ, chính là loại người phía sau.

38. Q.1 - Chương 33: Chương 28: Em Gái Cực Phẩm

Thân hình to lớn đặc biệt làm người khác áp lực, cô lại không xinh đẹp, hiện tại có thể nói là xấu, vì vậy, chỉ cần cô nghiêm mặt lại thôi, mọi người đều nghĩ đến vẻ mặt dữ tợn cực kì tức giận.

Dư Châu lạnh nhạt nhếch môi, không tệ, lần đầu tiên có tác dụng, từ nay về sau, khi gặp mặt cũng không ai dám vậy nữa.

Khi cô đứng trước cửa xe chỉ có thể nhận mệnh cúi xuống, thành quả cả ngày nay, lúc này đều muốn phun trào trôi hết, chui vào trong xe, cô quả thực muốn cảm tạ cái thân hình khổng lồ này mà. Ngày mai, đổi cửa xe đi, nếu không, sớm muộn cũng có một ngày, cô học máu vì nó.

Bốn phía không ngừng truyền đến từng tràng tiếng cười, Dư Châu quét mắt qua, tự nhiên nhìn thấy ba người con trai đang bước tới, tính cách khác nhau, khí chất riêng biệt nhưng, đều tuấn mỹ như nhau.

Trong xe, cô mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dường như có thể nghe thấy âm thanh nước miếng rơi trên mặt đất, cái trường học này đúng là đồng nữ sinh.

“Dịch, cậu có một em gái đúng là cực phẩm.” Tả Tư Viêm nhìn chân mình, có chút âm dương quái khí nói, cậu còn chưa quên cái chân mình được phước lành ai ban tặng đâu, chân sưng lên, phải mất vài ngày mới tan được, sức mạnh của Bàn Tử, chỉ ở chữ lớn.

“Đúng vậy, Dịch, nhà cậu nhất định luôn cực kỳ nóng nực!” Vẻ mặt Gia Dật cười cũng cực kì quái dị, cậu mà lại bị người ta sắp bầy, cho nên, sao có thể đứng ngoài được.

Khóe môi Dư Dịch mím chặt, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

“Viêm, Đan Dật, nó là em gái tôi.” Một câu cảnh cáo, thành công làm cứng đờ nụ cười trên môi hai người kia, cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng thấy qua Dư Dịch như vậy, Dư Dịch đối với Dư Châu, từ trước đến nay đều lựa chọn thái độ chán dè tự do, con bé tùy tiện ăn cỏ, cho dù thứ ăn phải đều là rơm rạ. Nhưng không giống thái độ cảnh cáo hôm nay, con bé là em gái cậu ta, họ Dư, cho nên, bọn họ có thể nói đùa nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện tổn thương đến con bé.

“Dịch, chúng tôi đùa chút thôi mà.” Gia Dật vỗ bờ vai Dư Dịch, điều tiết không khí đầy áp lực này, con người dài nheo lại, cậu có cảm giác, những ngày vui vẻ này sắp phải thay đổi rồi.

Tả Tư Viêm ngậm miệng, gật đầu một cái.

“Được.” Cậu nói xong, xoay người bước đi. Có người này bảo vệ, bọn họ cũng chỉ có thể thu liễm lại thôi.

Dư Châu tựa lên xe, nhìn rõ bên ngoài, cũng chỉ thần nhiên liếc nhìn, cửa xe mở ra, một người từ ngoài ngồi vào, một tay lơ đãng đặt lên trán cô.

“Châu Châu, hôm nay em rất lạ, có chuyện gì dấu anh sao? “ Âm thanh ôn nhu lại không dấu được chút ảm đạm trong lời nói. Có lẽ là do trước kia đã thiếu quan tâm cô em gái này, bây giờ, cô với cậu cũng bắt đầu có khoảng cách, là loại khoảng cách không cách nào vượt qua.

Dư Châu nhàn nhạt ngược mắt lên nhìn, toàn thân nặng nề đặt tựa lên xe, dù sao xe chỉ cần di chuyển được là sẽ đến nơi, cô cũng không muốn thể trọng của mình phá hư xe.

39. Q.1 - Chương 33: Chương 28: Em Gái Cực Phẩm

Thân hình to lớn đặc biệt làm người khác áp lực, cô lại không xinh đẹp, hiện tại có thể nói là xấu, vì vậy, chỉ cần cô nghiêm mặt lại thôi, mọi người đều nghĩ đến vẻ mặt dữ tợn cực kì tức giận.

Dư Châu lạnh nhạt nhếch môi, không tệ, lần đầu tiên có tác dụng, từ nay về sau, khi gặp mặt cũng không ai dám vậy nữa.

Khi cô đứng trước cửa xe chỉ có thể nhận mệnh cúi xuống, thành quả cả ngày nay, lúc này đều muốn phun trào trôi hết, chui vào trong xe, cô quả thực muốn cảm tạ cái thân hình khổng lồ này mà. Ngày mai, đổi cửa xe đi, nếu không, sớm muộn cũng có một ngày, cô học máu vì nó.

Bốn phía không ngừng truyền đến từng tràng tiếng cười, Dư Châu quét mắt qua, tự nhiên nhìn thấy ba người con trai đang bước tới, tính cách khác nhau, khí chất riêng biệt nhưng, đều tuấn mỹ như nhau.

Trong xe, cô mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dường như có thể nghe thấy âm thanh nước miếng rơi trên mặt đất, cái trường học này đúng là đồng nữ sinh.

“Dịch, cậu có một em gái đúng là cực phẩm.” Tả Tư Viêm nhìn chân mình, có chút âm dương quái khí nói, cậu còn chưa quên cái chân mình được phước lành ai ban tặng đâu, chân sưng lên, phải mất vài ngày mới tan được, sức mạnh của Bàn Tử, chỉ ở chữ lớn.

“Đúng vậy, Dịch, nhà cậu nhất định luôn cực kỳ nóng nực!” Vẻ mặt Gia Dật cười cũng cực kì quái dị, cậu mà lại bị người ta sắp bầy, cho nên, sao có thể đứng ngoài được.

Khóe môi Dư Dịch mím chặt, sau đó chậm rãi quay đầu lại.

“Viêm, Đan Dật, nó là em gái tôi.” Một câu cảnh cáo, thành công làm cứng đờ nụ cười trên môi hai người kia, cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng thấy qua Dư Dịch như vậy, Dư Dịch đối với Dư Châu, từ trước đến nay đều lựa chọn thái độ chần chừ tự do, con bé tùy tiện ăn cỏ, cho dù thứ ăn phải đều là rơm rạ. Nhưng không giống thái độ cảnh cáo hôm nay, con bé là em gái cậu ta, họ Dư, cho nên, bọn họ có thể nói đùa nhưng tuyệt đối không thể làm chuyện tổn thương đến con bé.

“Dịch, chúng tôi đùa chút thôi mà.” Gia Dật vỗ bờ vai Dư Dịch, điều tiết không khí đầy áp lực này, con người dài nheo lại, cậu có cảm giác, những ngày vui vẻ này sắp phải thay đổi rồi.

Tả Tư Viêm ngậm miệng, gật đầu một cái.

“Được.” Cậu nói xong, xoay người bước đi. Có người này bảo vệ, bọn họ cũng chỉ có thể thu liễm lại thôi.

Dư Châu tựa lên xe, nhìn rõ bên ngoài, cũng chỉ thần nhiên liếc nhìn, cửa xe mở ra, một người từ ngoài ngồi vào, một tay lơ đãng đặt lên trán cô.

“Châu Châu, hôm nay em rất lạ, có chuyện gì dấu anh sao? “ Âm thanh ôn nhu lại không dấu được chút ảm đạm trong lời nói. Có lẽ là do trước kia đã thiếu quan tâm cô em gái này, bây giờ, cô với cậu cũng bắt đầu có khoảng cách, là loại khoảng cách không cách nào vượt qua.

Dư Châu nhàn nhạt ngược mắt lên nhìn, toàn thân nặng nề đặt tựa lên xe, dù sao xe chỉ cần di chuyển được là sẽ đến nơi, cô cũng không muốn thể trọng của mình phá hư xe.

40. Q.1 - Chương 34: Chương 29

41. Q.1 - Chương 34: 29: Quên

Dấu anh, cô đương nhiên là, cô còn chưa có quên đâu, ngày đầu tiên nhìn thấy trong mắt anh ấy đều là châm chọc, cho dù bây giờ, anh đã thay đổi nhiều, dù là quá thất vọng hay người vô năng, đều không còn quan hệ với cô nữa, bởi vì trong mắt cô, không thể tin tưởng người khác, trên đời này, cô, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

“Châu Châu, từ trước đến nay em chưa bao giờ lên xe trước anh cả.” Dư Dịch thấp giọng, vẫn nhìn Dư Châu, cô thay đổi, ngay cả Viêm cùng Đan Dật đều nhìn ra, cậu là anh trai mà còn không nhận thấy được như vậy cũng quá thất bại rồi.

Cô trước kia không ngừng theo đuổi mấy người kia, mặc kệ người ta có mặt lạnh hay không để ý, có khi cũng làm cậu tức giận, cũng là đau lòng, cho đến khi cậu triệt để thất vọng.

Vì vậy, quan tâm tới cô cũng ngày càng ít đi, cho đến khi cậu nhận ra thì cũng đang từng bước mất đi cô em gái duy nhất này, khi còn bé, cậu cũng thường ôm cô nhóc mập này, trước kia, tất cả mọi người đều hâm mộ cậu có em gái đáng yêu dễ thương như vậy, khi lớn lên, trọng lượng của em gái theo số năm cũng tăng dần theo cấp số nhân, hơn nữa, tính cách cũng ngày càng làm người ta thất vọng.

Nhưng cậu lại quên đi nụ cười người em gái này mang lại, cho nên sau này cũng xem nhẹ cô rất nhiều.

“Thật xin lỗi, Châu Châu, anh sai rồi.” Cậu vươn tay vuốt tóc Dư Châu, sau đó, đổi xuống chỗ ngồi phía sau, Dư Châu khó hiểu mở to mắt, cửa sau xe mở ra, ngồi xuống bên cạnh cô. Chỗ phía sau Dư Châu đã chiếm hơn phân nửa, chỉ còn chừa lại một phần rất nhỏ, quá tồi thân cho Dư Dịch rồi.

“Anh không cần làm khó bản thân mình như vậy.” Dư Châu chớp chớp mắt, con mắt híp lại, nếu như nhìn kĩ, sẽ thấy được ánh mắt trong veo không chút gợn sóng, có chút trong trẻo, nhưng những điều này đều bị thịt che chắn.

“Anh là anh trai em.” Dư Dịch nói xong, cười thoải mái, nhéo nhéo khuôn mặt cô. Em gái, vẫn luôn là em gái, trước đây là cậu không đúng. Cho nên, chỉ có thể nói xin lỗi.

“Châu Châu, từ nay về sau anh sẽ không để bất cứ ai bắt nạt em.” Dư Dịch thở dài, nhìn hai người ngoài xe đầy thâm ý, bất kể là Viêm cũng được, Đan Dật cũng vậy, ngay cả Sâm, cậu sẽ không để bất cứ ai tổn thương em gái mình nữa.

Dư Châu quay mặt đi, lại nhìn xuống dưới, thịt trên mặt sưng lên rồi, bắt nạt cô, từ trước đến nay chỉ có cô bắt nạt người khác, người khác muốn bắt nạt cô, vậy phải xem người đó có bản lĩnh gì.

Cô không phải Dư Châu trước kia, cho nên chán ghét ngu xuẩn và háo sắc.

Những lời Dư Dịch vừa nói, nói thật, trong lòng cô đột nhiên có chút xúc động không thốt ra được, dường như thuộc về bản năng thân thể, đây là bản năng huyết thống chăng.

Anh trai của cô.

Nhắm hai mắt lại, vẫn cảm nhận được khí tức của người thiếu niên bên cạnh này, rất yên tĩnh, an tâm. Cô không phải người mù, chỉ là Bàn Tử, cho nên, có thể nhìn ra được ai đối tốt với cô, ai mang địch ý.

“Em quên rồi.” Dư Châu mở hai mắt ra, xoay người, nhìn thẳng về phía Dư Dịch.

Dư Dịch mở to hai mắt, ánh mắt ngạc nhiên sững sờ rơi xuống khuôn mặt cô.

Quên, quên cái gì.

Cái gì, quên?

42. Q.1 - Chương 35: Chương 30

43. Q.1 - Chương 35: 30: Không Đi

“Em quên rồi.” Dư Châu chỉ vào đầu mình, chậm rãi nói: “Em quên, trước kia từng yêu ai, ghét ai, thậm chí, cả bản thân mình là ai, cho nên, đối với em bọn họ đều là người xa lạ.”

Lời cô vừa nói xong, Dư Dịch nắm chặt tay lại buông lỏng.

“Lái xe.” So với tưởng tượng của Dư Châu, anh cô bình tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ cũng có chút khác biệt với người khác, đây là điểm đặc biệt của Dư gia, tuy nhiên, nó tuyệt nhiên không di truyền đến Dư Châu.

Dư Dịch đan hai tay đặt trước ngực vùi đầu xuống, trách không được cậu luôn cảm thấy Dư Châu rất lạ, cô không đuổi theo Tả Tư Viêm, càng không quần quít lấy Đan Gia Dật, thậm chí cũng không đi nghe ngóng sao Kính Nguyệt Sâm không đến trường. Đối với cô mà nói, đây là chuyện tốt, hay chuyện xấu.

Không yêu, cho nên lạnh nhạt hơn rất nhiều. Châu Châu như vậy lại càng thấy xa lạ.

Nhìn khuôn mặt vẫn mập mạp của cô, trong lòng cậu lại không tìm được có chút đau đớn.

Cậu đặt tay lên vai cô, mặc kệ em trở thành cái gì, em vẫn luôn là em gái anh, cậu bình tĩnh cam đoan, lại làm cho hai mắt Dư Châu có chút ẩm ướt.

“Anh cũng luôn là anh trai em.” Âm thanh trong veo, đáng tiếc lại thuộc sở hữu một người mập đến như vậy, nếu không, sẽ cực kì hoàn mỹ.

Đến Dư gia, người mẹ luôn có thể khóc của nhà bọn họ lại ôm chặt Dư Châu miệng không ngừng gọi bảo bối, Dư Châu trợn trắng mắt, buổi tối, là thời gian giảm béo tốt nhất. Cho nên, cô chỉ ăn một chút điểm tâm, tất nhiên, đổi lấy một phần nước mắt của Hứa Nhu, cô chưa bao giờ gặp ai phát triển tuyến lệ như vậy, nói khóc là khóc được ngay không ngừng. Tốc độ nước mắt rơi, quả thực có thể bức cho người ta phát điên.

“Mẹ, uống nước đi.” Dư Châu cầm chén đặt tới trước mặt Hứa Nhu: “Mẹ khóc nhiều như vậy, nhất định mắt nước rất nhiều, cho nên, cần bổ sung kịp thời, nếu không cơ thể sẽ thiếu nước, không tốt.”

Cô nói xong, chậm rãi bước ra ngoài, kỳ thật, cô rất muốn chạy, có điều. Tầm thân thể này quá đáng sợ rồi.

Cô đi còn sợ bị ngã sắp xuống ấy chứ.

Trong sân, lau đi mồ hôi trên trán, không ngừng chạy, mặc kệ cần phải mất bao lâu, cô sẽ kiên trì bấy lâu. Trước kia khổ cực thể nào cũng đều vượt qua, huống chi là hiện tại.

Chỉ là giảm béo mà thôi.

“Châu Châu, em có đi vũ hội không? Nhà Đan Dật.” Dư Dịch đã mặc một thân tây trang, so với đồng phục, có trầm ổn hơn vài phần. Điển hình của móc treo quần áo.

“Không đi.” Dư Châu không ngừng lại, vẫn chạy vòng quanh sân nhỏ.

“Em như thế...” Cậu vừa muốn nói, có điều Dư Châu lại dùng sức trừng mắt nhìn, tuy ánh mắt không phải quá mãnh liệt, nhưng quả thực cô đang trừng.

44. Q.1 - Chương 36: Chương 31

45. Q.1 - Chương 36: 31:vũ Hội Nhàm Chán

“A, anh quên.” Dư Dịch xấu hổ cười cười, kỳ thật, không đi cũng tốt, những chỗ kia, con bé đi, chỉ là...

“Châu Châu, anh đi đây, em từ từ chạy đi.” Dư Dịch trực tiếp đi đến bên cạnh cô, mà Dư Châu chỉ đơn giản vẫy tay chào một cái.

Đi nhanh đi, đứng đây chặn đường à.

Đan gia, đèn tường xanh lam thủy tinh trong suốt, một đôi nam nữ cực xứng đôi nam phi phạm nữ xinh đẹp, người con trai một thân âu phục nghiêm chỉnh, bên cạnh là cô gái nhỏ mặc lễ phục tinh xảo, có mỹ lệ, có hoạt bát, lại trầm ổn, hay lạnh lùng, mỗi người một điểm riêng biệt đều là những gương mặt trẻ tuổi nhưng lại có vẻ thành thục lối đời.

Dưới ánh đèn, một vài người con trai đặc biệt được người khác chú ý, tựa như mọi ánh đèn đều đang chiếu tập trung lên người họ.

Tả Tư Viêm nâng ly rượu, khoe môi vẫn luôn lộ ra nụ cười vui vẻ mê hoặc, con ngươi màu hổ phách sạch sẽ lại lóe lên hàn ý kinh người.

Đan Gia Dật nhàm chán nhìn quanh người nơi này, thật đúng là nhàm chán mà, vũ hội như vậy, dù do đích thân cậu mở, nhưng, nếu có thể, cậu tình nguyện ôm chăn gối đi ngủ còn hơn tiếp tục ngồi ngốc chỗ này.

Dư Dịch tùy ý ngồi cạnh trên ghế, tay xoay tròn ly rượu, bọn họ đều là trời sinh quý tộc, đối với những vũ hội như vậy đều là bài tập bắt buộc, hiện tại vẫn còn tốt, sau này mới gọi là đáng sợ. Đây là trách nhiệm của bọn cậu cũng là nghĩa vụ phải thực hiện.

Bên cạnh là Thẩm Vũ Âm một thân thuần trắng như công chúa, vẻ mặt ngưng ngững, hai chân trắng mịn lộ ngoài, dưới ánh đèn, dường như trở nên trong suốt, đặc biệt mỹ lệ. Trên đỉnh đầu cô còn mang một vương miện nhỏ khảm kim cương.

“Ồ, đây không phải là tác phẩm mới nhất của đại sư châu báu Phương Lâm Na sao, vừa mới tung ra bên Pháp mà, Sầm ra tay đúng là rộng rãi nha.” Tả Tư Viêm đầy thâm ý nhìn vương miện trên đầu Thẩm Vũ Âm, âm thanh không mặn không nhạt, đặc biệt có từ tính, cậu là con lai giữa Trung và Pháp, người Pháp trời sinh lãng mạn, có điều, cũng chỉ là biểu tượng trưng ra bên ngoài thôi.

“Nhà cậu ta nhiều tiền không tiêu hết.” Gia Dật nhàm chán ngoác miệng ngáp, tựa người lên chiếc bàn phía sau, cảm thấy cả eo đều đau nhức, vũ hội so với trong tưởng tượng nhàm chán hơn rất nhiều, luôn cảm thấy thiếu đi rất nhiều thứ, đặc biệt là niềm vui.

“Viêm, cậu có cảm thấy hôm nay rất chán không?” Gia Dật duỗi tay gõ nhẹ trên mặt bàn, bởi vì có âm nhạc nên loại nhịp điệu âm thanh này chỉ có mình cậu thưởng thức, không có tiết tấu âm thanh, có điều, vào trong tai người khác là loại âm thanh vỡ vụn khô khốc.

“Nhàm chán, bởi vì thiếu người nào đó.” Tả Tư Viêm vừa từ chối một cô gái đến làm quen, xoay người nhìn về mặt rảnh rỗi của Dư Dịch.

46. Q.1 - Chương 37: Chương 32

47. Q.1 - Chương 37: 32: Rất Xứng Đôi

Hôm nay, cậu ta thoải mái, chỉ có bọn cậu, lại nhàm chán.

Không có nha đầu Tiểu Trư kia, thật quá nhàm chán, vũ hội lại là những vũ hội bình thường, có điều, lại khiến cho bọn cậu có cảm giác chịu đựng mà không phải là cảm giác hưởng thụ.

Bởi vì mỗi lần tham gia Tiểu Trư luôn mặc những bộ trang phục kì quái, còn luôn nghĩ rằng mình rất đẹp, quái dị hết như một chú heo đang mặc quần áo vậy, mỗi lần cô tới, đều cho bọn họ có loại xúc động muốn cười thật to, chỉ là sao đột nhiên hôm nay cô lại không tới chứ, trong lúc nhất thời khiến bọn cậu thật khó chịu. Thật sự khó chịu với vũ hội không có cô.

“Đan Dật, cậu không mời Tiểu Trư sao? Sao chỉ có anh trai Tiểu Trư đến mà con bé lại vắng mặt, có phải cậu đã quên nhân vật trọng yếu nhất rồi không?” Cậu nhấn xuống hai chữ trọng yếu vô cùng mạnh, Dư Dịch cũng chỉ nhấc hai mắt lên, sau đó lại cúi đầu xuống, đương nhiên, cậu cũng cảm thấy rất nhàm chán.

Kính Nguyệt Sâm duỗi tay ôm lấy Thẩm Vũ Âm, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, khiến cho mặt cô đỏ ửng trông ngực đập phập phồng, khí tức đàn ông tinh khiết lan tỏa, là mùi bạc hà thơm tự nhiên đặc biệt cực kì dễ chịu.

Nhìn gương mặt người con gái trước mặt như hoa đào nở rộ tháng ba, Kính Nguyệt Sâm lại nhàn nhạt ngược mắt lên, quay đầu, nhìn về phía Dư Dịch, con người thu liễm lại trầm mặc không nói gì.

“Con bé đang giảm cân.” Khóe môi Dư Dịch cong lên, không nhanh không chậm nói.

Gia Dật trượt chân về phía sau, eo của cậu cũng theo đà đó đâm mạnh vào góc chiếc bàn đang dựa, đau muốn nhe răng, có điều, vẫn phải duy trì nụ cười cứng nhắc, chỉ là bây giờ cậu cười trông còn khó coi hơn khóc.

Eo của cậu, đau chết mất.

Tả Tư Viêm cũng trợn mắt kinh ngạc nhìn Dư Dịch, giảm cân, khóe môi cậu co rút mạnh, có điều cũng không quá rõ ràng, bọn cậu đều là cao thủ che giấu tâm tình của mình, cậu liếc nhìn Kính Nguyệt Sâm bên cạnh, dường như mọi chú ý của cậu ta đều đang đặt trên người Thẩm Vũ Âm, có điều, cậu nói kia, chắc chắn cậu ta cũng nghe được, chỉ là còn lạnh lùng hơn so với tưởng tượng của cậu, nhưng là, con heo con kia muốn giảm cân, đây đúng là chuyện cười nghe thấy buồn cười nhất năm nay.

“Dịch, em gái cậu đúng là thú vị mà, hơn nữa, chuyện đùa này đùa không vui chút nào.” Không có nha đầu Tiểu Trư kia, cuộc sống của bọn cậu sẽ biến thành nhàm chán cỡ nào chứ.

“Tôi sẽ đùa kiểu này sao? Có lẽ về sau nó sẽ không trở thành trò cười của các cậu nữa đâu!” Trong lời nói mang đầy ẩn ý, bên tai lại văng vẳng câu nói kia của Dư Châu, cô đã quên yêu quý bọn cậu thế nào, thật sự quên đi. Cậu nâng ly rượu lên, khẽ nhấp nháp, trên ly thủy tinh phản chiếu lại một đôi nam nữ xinh đẹp trẻ tuổi, Kính Nguyệt Sâm cùng Thẩm Vũ Âm.

Quả nhiên là rất xứng đôi.

48. Q.1 - Chương 38: Chương 33

49. Q.1 - Chương 38: 33: Giảm Cân Không Đau

Tả Tư Viêm trao đổi ánh mắt với Gia Dật chính là không thể tin nổi, nha đầu Tiểu Trư kia bỏ đi được thân thịt béo mới là lạ, mỗi năm cô đều kêu gào giảm béo nhưng mỗi năm lại càng mập thêm, tham ăn, ghét vận động, cho nên, năm sau lại càng béo hơn năm trước. Bây giờ, chính là béo đến độ đi cũng khó khăn rồi.

Lần giảm béo này, không biết sẽ kiên trì được bao lâu, con heo nhỏ này của bọn họ phải nhanh nhanh trở về mới được, nếu không thực sự chơi rất chán.

Song Tả Tư Viêm thầm siết chặt tay lại, mỗi lần bước lên phía trước là một lần âm ý đau đớn, nhớ lại dáng vẻ khi Dư Châu dẫm nát chân cậu, dường như, thật sự khác biệt với Dư Châu trước đây.

Âm nhạc lại một lần nữa thay đổi.

“Học trưởng, có thể mời anh cùng khiêu vũ được không?” Một nữ sinh tiến đến trước mặt cậu, tác phong can đảm, khiến cho các nữ sinh khác không ngừng hâm mộ lại xen chút ganh ghét.

“Được chứ.” Tả Tư Viêm tà khí cười, nữ sinh đối diện lập tức rơi vào lúng túng tay chân luống cuống, hai người đi đến sàn nhảy, điệu bộ nữ sinh lúc này cứng nhắc không khác gì máy móc.

“Hừ.” Buồn bực hừ nhẹ, Tả Tư Viêm nhìn chằm chằm chân của mình, hai mắt nheo lại che giấu đi phong ba vũ bão đang trào ngược trong mắt, Dư Châu chết tiệt, còn có cái chân đáng thương của cậu.

Lại thêm lần nữa, đôi cao gót dài nhỏ của nữ sinh tiếp tục hạ cánh vững chãi trên chân của cậu.

Mặt cậu xanh mét, nữ sinh kia thì chỉ biết cúi gầm đầu, cô cũng không muốn vậy, chỉ có điều, cô thật sự vô cùng hồi hộp, lúc trước cô cũng không khiêu vũ như thế này, bây giờ, cô còn không đếm nổi số lần giảm lên chân học trưởng nữa, có điều Viêm học trưởng thật sự vô cùng phong độ mà, thật quá ôn nhu, nhìn qua, anh ấy vẫn cười như cũ, chẳng lẽ chân của anh ấy không thấy đau sao?

Có điều, cô nữ sinh thực sự không biết, Tả Tư Viêm lúc này, mặt cười kia đã thành co rút rồi. Cười mà cứng đờ, có lẽ, mặc dù bây giờ đang cười nhưng thực ra, cậu cực kì muốn khóc.

Dư Dịch ngược nhìn đồng tình với Tả Tư Viêm, chân bị giẫm khá đau rồi, bây giờ lại thêm bị nữ sinh này giẫm nữa, có điều, cho cậu ta đáng đời.

“Cậu đang xem cái gì vậy, Dịch, không lẽ cậu cảm thấy Viêm bây giờ rất đẹp trai nên ghen tỵ hả?” Gia Dật tựa vào một bên, lưng vẫn truyền đến cảm giác đau, có điều, mặt cậu vẫn trưng ra nụ cười muôn thuở. Đúng là người nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Tôi cảm thấy cậu càng đẹp trai hơn.” Dư Dịch ngược mắt nhìn, cười cười với Gia Dật, nhìn Đan Gia Dật dựa vào bàn kia, khiến cái eo cậu ta lại càng thêm đau rồi.

“Phải không, cảm ơn lời khen của cậu, tôi cũng cảm thấy mình rất đẹp trai.” Gia Dật vuốt cằm mình, khoe miệng cười đến cứng nhắc rồi.

“A, cậu cũng biết đó là khen?” Dư Dịch quay mặt đi, có điều, trên mặt lại dần ra cười cực kì thoải mái, hôm nay, loại vũ hội này, thật quá mức đơn giản nhưng cũng cực kì nhàm chán.

Trách không được Dư Châu không muốn đến, nếu có thể, cậu cũng không muốn, nhìn những khuôn mặt này, quả thật, cậu đã nhìn đủ rồi.

50. Q.1 - Chương 39: Chương 34

51. Q.1 - Chương 39: 34: Cô Đang Làm Cái Gì Vậy?

Lúc này, Dư Châu đột nhiên hắt xì một cái, cô xoa nhẹ cái mũi, ai đang mắng vậy, cô tự nói thầm, sau đó, nhìn chằm chằm xuống cân điện tử dưới chân mình, nhảy xuống lại khễ khàng bước lên. Trên mặt cân không hiển thị quá 100 cân, thể trọng này của Dư Châu hiển nhiên đã vượt quá rồi, cô không phải sợ trái tim mình không chịu được mà sợ cái cân này không chịu đựng được.

Thôi, dù sao cũng không giảm ngay được, cô đi đến trước TV, mở lên, trong TV (ti vi) vừa vặn chính là Dunk cao thủ bóng rổ, Cá Kình, cô nhàm chán đặt cánh tay đầy thịt dưới đầu gối lên, thì ra béo cũng rất tiện lợi, trên dưới cao thấp đều mềm mại. Dựa vào đúng là thoải mái. Chỉ là nếu như, cô muốn ngồi thẳng dậy, có điều, thật đáng ghét, cô đã dùng hết khí lực rồi, đến khi thở hổn hển mới dựa được vào thành ghế salon.

Thể trọng đáng ghét. Thịt béo đáng hận.

Trên Ti Vi vẫn đang chiếu phim, dường như rất buồn cười, có điều cô cũng chỉ nhìn, khoe môi khễ cong lên một chút lại nhanh chóng hạ xuống.

Niềm vui của cô, dường như luôn rất ngắn ngủi.

Một ngày nữa qua đi, cô dậy được từ sáng sớm, đây là lịch trình cô đặt ra cho bản thân, khá tốt, thân thể của Dư Châu vốn thừa rất nhiều thịt, có điều, dường như lúc trước cô ấy cũng từng muốn giảm nhưng chưa có biện pháp tác động mạnh nào, bản thân cô chắc chắn sẽ không như vậy, cô muốn cho những người khác thấy, cô chắc chắn sẽ giảm được một thân thịt béo này, trở lại mức bình thường.

Trừ bỏ thói quen ăn uống, những lúc yên tĩnh lại cô cũng có chút hoang mang, cô không rõ, đây là cuộc sống của cô hay cuộc sống của Dư Châu.

Chạy bộ xong, cô tiếp tục nhảy vài cái, đúng là có phong thái một con heo đang nhảy, Dư Châu, cô đúng là trư mà, mặc dù, bây giờ cô tuyệt đối không thừa nhận điều đó.

Trở lại phòng mình, cô tắm lại sạch sẽ, toàn thân cảm thấy thật thoải mái, dường như tiêu đi được rất nhiều mỡ, có điều, bây giờ còn phải cố gắng không để tăng thêm cân nữa, tất nhiên là phải cân đối về mặt thời gian, không cần quá nhanh đến mức đuổi sức không đứng dậy nổi nữa.

Cô muốn thật nhanh nhưng cũng chưa muốn chết.

Đi tới phòng khách, phòng khách Dư gia rất lớn, cô ngẩng đầu, còn chưa đến 7 giờ, cuộc sống của người nhà này đúng là hạnh phúc mà, bây giờ vẫn còn được ngủ, cô trước kia ngay cả đêm cũng không được ngủ trọn vẹn đâu.

Tìm thấy một khay cầm, cô cũng không biết nó để đây làm gì, dễ dàng nâng lên hạ xuống, động tác đơn giản như vậy nhưng cũng là vận động, lúc nào cũng chú ý đến xem khi nào thịt của cô có thể ào ào rời bỏ cô mà đi. Đương nhiên cô cũng không kì vọng mình sẽ gầy như thân trúc, từng chút từng chút thay đổi mới là điều cô muốn.

Hy vọng quá nhiều, cô sẽ không như vậy, bởi vì một khi đã hy vọng, sau này sẽ phải chịu nỗi đau khi thất vọng, chỉ có khi ở trên cao, trở nên mạnh mẽ mới không dễ dàng bị quật ngã, cô vẫn thường nghiền ngẫm ra, không quên câu nói thay đổi đời mình.

Bởi vậy muốn mạnh mẽ cũng cần trả một cái giá rất lớn.

Vất vả đến mức người khác không thể tưởng tượng nổi, có điều, tất cả đều là quá khứ đã qua. Bây giờ cô không còn là cô gái nhỏ đáng thương trước kia, vì một cái bánh bao mà đánh nhau, bây giờ cô vẫn có thể bắt nạt người khác, nhưng, người khác lại không thể đánh lại cô.

Cô là người ác, tất nhiên, cũng không có mơ ước trở thành người tốt.

Hứa Nhu mặc đồ ngủ, hai mắt nhắm nhắm đứng ở bậc cầu thang, tựa như một đứa bé, vẻ mặt ngái ngủ dụi dụi mắt, dường như không tin lắm vào hai mắt mình.

Bà lại tiếp tục nhu nhu đôi mắt, chớp chớp, vẫn nhìn thấy cái núi nhỏ béo tròn có hình dạng người, lúc này đang dùng sức nâng lên hạ xuống cái khay cầm giống như một vụ nữ lên đồng, có chút kì dị.

“Châu Châu?” Bà không xác định gọi một tiếng, bởi vì, nhà bà còn chưa có nữ hầu nào mập như vậy.

52. Q.1 - Chương 40: Chương 35

53. Q.1 - Chương 40: 35: Vết Thương

Cái nhà này, người có thể so trọng lượng với Dư Châu, còn chưa có xuất hiện đâu.

“Là con.” Dư Châu ngẩng đầu lên, trên làn da khỏe mạnh do vận động mà đỏ bừng lên, xem thật thích mắt, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trán, người mập rất dễ chảy mồ hôi, những điều này, coi như bây giờ cô mới cảm nhận được, bởi vì trước đây chưa từng béo đến như vậy nên hoàn toàn không biết những cảm giác đó.

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên, Dư Châu cầm chặt khay cầm, lại dùng sức nâng cầm mình lên, không hiểu nổi, mẹ cô la hét cái gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao vậy?”

Hai âm thanh cực kì ăn ý cùng vang lên, một trầm thấp, một sáng trong, sau đó, hai bóng dáng hai người đàn ông lần lượt đi tới chỗ cửa, lại tiếp tục ăn ý chạy đến bên người Hứa Nhu.

“Ôn Nhu làm sao vậy?”

“Mẹ, sao vậy?”

Dư Châu ôm chéo hai bả vai, đúng là người một nhà. Cô ngẩng đầu, nhìn một nhà ba người đang đứng trên cầu thang kia, xoay người, tiếp tục nâng người, rất nhanh yên tĩnh rồi. Chỉ cần bọn họ không làm ầm ĩ lên là được.

“Chồng, Châu Châu đang làm cái gì vậy?” Hứa Nhu chỉ chỉ Dư Châu, bộ dạng như gặp quỷ.

“Nâng người.” Dư Dịch trả lời thay, ngốc tử nhìn cũng biết cô đang làm gì mà, nhưng cũng thật kì quái. Từ trước đến nay Dư Châu nhà bọn họ đều ngủ một mạch cho đến khi tới trường, nếu không phải học như chủ nhật vậy chắc chắn sẽ ngủ đến 12h, không thì ngủ được thêm phút nào hay phút đó, phải dậy sớm không khác gì muốn mạng của con bé vậy.

Nhưng mà bây giờ mới có 7h mà, nhìn dáng vẻ của cô dường như đã dậy từ sớm hơn, mặt trời hôm nay mọc đằng tây sao, hay bọn họ thật ra đang nằm mơ?

Trên dưới một nhà ba người, lặng đi như ngốc vậy, nhìn Dư Châu tập xong không ngừng quét dọn vệ sinh, động tác rất thuần thục, thỉnh thoảng cô còn vận động tay chân nữa. Hơn nữa còn rất tự nhiên tự tại.

Từ nay về sau, cô chính là Dư Châu, không còn giống như Dư Châu trong quá khứ nữa.

Đương nhiên, điều đầu tiên chính là không còn trư như vậy.

Thẳng đường dọn dẹp ra đến ngoài cửa, những công việc của giúp việc cô cũng làm luôn, mà giúp việc lại giống như Hứa Nhu, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn cô, có điều, cô cũng lười để ý, dù sao từ trước đến giờ, những ánh mắt cô phải tiếp nhận còn nhiều loại kinh khủng hơn nhiều, da cô bây giờ đâm không thủng, lại vừa được kiên cố thêm, bất kì đã kích gì đều chịu được.

Bất kể là đến từ đâu.

Cô ngược mắt lên, lúc này, từng tia nắng chiếu xuống, rơi vào trong ánh mắt cô, một màu vàng nhạt lung linh, gương mặt cô lại ửng đỏ, mang theo một tư thái đầy khỏe khoắn, tuy vẫn béo, nhưng, lại có một loại đáng yêu nói không nên lời. Một loại đáng yêu đến đơn giản.

Cúi đầu xuống, cô nhìn tay mình, vẫn là làn da trắng nõn như sữa, so với trước kia, tốt hơn không biết bao nhiêu lần, con cái nhà có tiền, chính là lớn lên như vậy.

Mà cô, lúc đó là côn đồ nổi tiếng, dù mới mười mấy tuổi nhưng khắp người đã đầy vết thương, bởi vì, tất cả đều do cô phải tự mình tranh giành lấy, có khi cần trả bằng một cái giá thật lớn, đổ máu, khổ cực như vậy cũng cần vượt qua được, huống chi là hiện nay, chỉ bị người khác coi là ngốc tử, vậy cố gắng làm thôi.

Người có thể không biết thế nào là đủ, nhưng tuyệt đối không được để não ngập nước.

Người có thể không thông minh, nhưng tuyệt đối không được khờ khạo ngu ngơ.

Trên cánh tay trắng như tuyết vẫn còn vết sẹo mờ mờ hình trăng lưỡi liềm đứt quãng, đó là ẩn kĩ khi cô mới xuyên qua thành con heo mập nhỏ này, béo thì béo, làn da vẫn rất tốt, trên người cũng không còn vết thương nào.

Ngón tay nhẹ nhàng sờ vết thương, nếu nói có thể coi tay mình thành móng heo, có lẽ cô sẽ là người đầu tiên, ai bảo cái tay mập mạp của Dư Châu này, cực kì giống móng heo như vậy chứ!

54. Q.1 - Chương 41: Chương 36

55. Q.1 - Chương 41: 36: Gầy

Cô thả tay mình xuống, chuẩn bị thay quần áo đi học, ngôi trường kia, kì thật vẫn có chút lúng túng, bởi đa số môn học cô đều nghe không hiểu, nhưng, được ngồi học vẫn có một cảm giác rất hưởng thụ, cô đang cố gắng thích ứng, thích ứng để có thể là Dư Châu.

Thay đồng phục, trong gương vẫn là một gương mặt mập mạp, không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, cảm giác khuôn mặt này so với quá khứ đã gầy đi một chút, hai mắt khi nheo lại cũng có thể mở to

hơn một chút, có điều, nhìn kĩ lại gương mặt này, cũng không đến nỗi quá xấu, thậm chí, còn có chút đáng yêu, tuy nhiên, đây là do những bạn bè tốt tính nhận xét.

Cô cũng không chọn mặc váy, đôi chân như vậy lộ ra tuyệt đối không phải chuyện đẹp mắt gì.

Ngồi trên xe, quả nhiên, đã gây đi một chút mà, xem đi, không bị kẹp cửa xe nữa. Môi khẽ nhếch mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn dường như được ánh mặt trời âu yếm, có chút mượt mà sáng bóng.

“Đúng là gây đi một chút rồi.” Dư Dịch néo néo khuôn mặt cô, đôi mắt cũng loàn loàn ý cười, trên mặt một mảnh ôn nhu không chút tạp chất, anh ấy thực ra cũng là một người anh trai rất tốt.

“Đúng vậy, em sẽ cố gắng, từ nay về sau sẽ ngày một gây đi.” Cô quay đầu nhìn ra ngoài, tuy âm thanh rất nhẹ, nhưng lại cực kì kiên định, đúng vậy cô sẽ cố gắng, nhất định sẽ.

Dư Dịch nhìn ánh mặt trời rơi trên khuôn mặt cô, tuy béo, nhưng đọng trên làn da cô như ngôi sao vụt qua, cậu ngậy ra như tượng gỗ, dường như lại được thấy lại Dư Châu khi còn bé, cũng là thanh âm nhỏ bé mềm mại gọi cậu anh.

Chỉ là, không biết từ lúc nào, dường như đã rất lâu rồi không được nghe con bé gọi nữa.

“Châu Châu, gọi một tiếng anh trai xem nào.” Dư Dịch xoa nhẹ mái tóc cô, Dư Châu theo bản năng thoáng nghiêng đầu, khiến tay cậu trượt xuống tóc, mặc dù có quan hệ máu mủ người thân, nhưng, đối với cô vẫn còn rất lạ lẫm, cô không thích cùng người khác quá gần gũi, cho dù là Dư Dịch cũng vậy.

Dư Dịch thu hồi cánh tay, thở dài một hơi, quả nhiên vẫn có cảm giác xa cách.

Dư Châu hơi mím môi, hướng ánh mắt ra ngoài cửa, cảnh sắc bên ngoài không ngừng biến hóa, nhà cao tầng dày đặc, dường như đây là thế giới bên kia, cảnh sắc quá khác biệt với thế giới trước kia của cô, bây giờ cô xuyên qua, cũng chỉ có thể thích ứng, không phải cuộc sống thích ứng với cô mà chính cô phải thích ứng với nó.

Gọi anh trai, cô thực sự không kêu ra, cô không có người thân, cho nên không biết cảm giác có người nhà ở bên là như thế nào, bây giờ lại có cha mẹ, còn thêm một người anh trai, nhưng ngoại trừ mẹ, dường như, cô đối với hai người kia vẫn có chút bài xích, từ đầu đến cuối Hứa Nhu đối với cô là kiểu cưng chiều hết mực, Dư Phẩm Thành thì kín đáo hơn, có lẽ ông cũng rất thương con gái, nhưng lại không biểu lộ rõ ràng hết ra ngoài như Hứa Nhu.

Về phần Dư Dịch, có lẽ, cô cần thêm một chút thời gian. Người thân mới, thân phận mới, cho dù năng lực tiếp thu của cô rất cường đại, cũng không thể nhanh chóng tiếp nhận dễ dàng được.

Cô là người, không phải là máy móc hoạt động theo lập trình.

Dư Dịch chỉ thấy một sườn bên mặt của cô, nhận ra cô cự tuyệt, thật ra, trước kia Dư Châu cũng như vậy, nhưng không phải do cô không muốn mà vì cô sợ, cô sợ người anh trai này, lá gan của Dư Châu rất nhỏ, cho nên, trong nhà, ngoại trừ mẹ Hứa Nhu, ai cô cũng sợ, nhất là bố Dư Phẩm Thành, vì vậy, đối với hai người Dư Châu luôn giữ khoảng cách, cũng từ lâu rồi, mà bây giờ Dư Châu đối với bọn họ đã ôn hòa hơn, vì vậy cũng không có ai hoài nghi cái gì.

56. Q.1 - Chương 42: Chương 37

57. Q.1 - Chương 42: 37: Tỉnh Thiên Phù

Có lẽ, cô thật sự đã quên đi rất nhiều chuyện, mơ màng bắt đầu lại vạch xuất phát của cuộc đời.

Cửa xe mở ra, bởi vì Dư Dịch có việc nên xuống xe trước, cửa xe đóng lại, lái xe vừa muốn lái đi, âm thanh Dư Châu từ phía sau đã truyền đến.

“Đi tỉnh Thiên Phù.”

Lái xe hoài nghi mình nghe nhầm, ngạc nhiên quay đầu lại xác nhận với Dư Châu, Dư Châu vẫn lạnh nhạt nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh sáng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn mặt đã có chút tái nhợt.

“Đi tỉnh Thiên Phù.” Cô lập lại lần nữa, lần này lái xe đã nghe rõ, Thiên Phù tỉnh, đó là một nơi không ai quản lí, là địa phương cá lớn nuốt cá bé, chỉ cần người nào đủ cường đại người đó sẽ là vương, nếu không đủ mạnh mẽ vậy chắc chắn sẽ bị người khác giẫm đạp trên mặt đất, chịu đủ ức hiếp thấp kém ti tiện.

Xe chuyển động, cô đã xuyên vào thân xác người khác để sống, như vậy, thân thể của cô có còn sống không? Không phải cô đã quên nhớ tới, càng không phải cô không để ý, mà bởi vì, cô không biết phải đối mặt thế nào với những việc đã phát sinh, càng không có chút kiến thức khoa học nào để lý giải.

Trước kia Tiểu Mộc, bây giờ Dư Châu, đều là cô.

Trên đường Thiên Phù tỉnh, một cỗ xe cao cấp có rèm che kín đáo đỗ lại, Dư Châu nhìn qua lớp thủy tinh xuyên thấu, nhìn nơi mình đã ở mấy chục năm, cô vẫn còn nhớ, khi còn ở trong này, mình phải ăn xin, cướp giết hay tranh đoạt đồ với người khác, hay lừa lọc họ ra sao, bây giờ Thiên Phù tỉnh vẫn như trước kia, chỉ có thiếu vắng một người tên Tiểu Mộc, người nơi này sẽ yên vui chứ?

Một đoàn người đi đến, con người cô co rút lại, bàn tay đặt trên cửa thủy tinh, ngón tay béo tròn không ngừng nhắc nhở thân phận hiện nay của cô, cô bây giờ đã không còn là nữ lưu manh trước kia, bây giờ cô là Dư Châu. Một thân phận mới, cũng không thể quay trở về nơi này nữa.

Thì ra là hẩn, đám người vẫn bị cô áp chế kia, thoát nhìn, thủ lĩnh đã thay đổi rồi.

“Người nơi này đều như vậy đó, tiểu thư, chúng ta không cần nhìn, trong này chỉ có cây mạnh cướp đoạt, trước giờ đều không phân phải trái.” Lái xe nói xong, Dư Châu vẫn nhìn chăm chú, trong mắt cô dần hiện lên là một mặt âm đạm. Thật lâu, cũng không tan đi.

Người trên phố nháy mắt đều chạy trốn hơn nửa, so với trước kia còn nhanh hơn nhiều, xem ra người xấu xa hơn cô vẫn còn rất nhiều trên đời này.

“Lái xe.” Cô từ từ thu tay lại, không muốn tiếp tục nhìn nữa, chẳng qua mới vài ngày mà thôi, vậy mà, dường như đã qua cả kiếp luân hồi, chết đi, sau đó trọng sinh, lại lớn lên.

Xe tiếp tục dừng lại, Dư Châu buông màn che chắn gió xuống, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ những sợi tóc đen dưới ánh mặt trời, cực kì lấp lánh, tựa như ngôi sao vụt sáng trên bầu trời kia.

58. Q.1 - Chương 43: Chương 38

59. Q.1 - Chương 43: 38: Tiểu Mộc Chết

“Thạch Đầu, cậu vẫn còn muốn ngồi đây sao, Tiểu Mộc đã chết rồi, không bao giờ trở lại nữa, cậu xem, Thiên Phù tỉnh đều đang thay đổi hết rồi.”

Âm thanh một người con gái truyền đến tai cô thật rõ ràng.

Chết, thật sự đã chết, ở góc khuất không ai nhìn thấy, bàn tay Dư Châu dùng sức siết chặt lại, thậm chí móng tay đã đâm sâu vào thịt, nhưng cô không thấy đau, có phải do thịt dày hơn không nhỉ, cứng rắn, vậy, tâm khảm cô thì sao, có phải cũng cứng rắn lên rồi không.

“Thạch Đầu, Tiểu Mộc là do tự tay chúng ta chôn cất, cậu quên rồi sao?” Lại là âm thanh kia, cô khẽ nâng tầm mắt lên, nhìn theo vạt áo hồng kia, trước kia lúc nào cũng sốc nổi hoạt bát, chỉ qua một khoảng thời gian thôi đã trở nên âm đạm trầm lắng hơn rất nhiều.

“Tôi biết, chỉ là tôi vẫn không tin nổi, cô ấy cứ vậy mà rời đi, cô ấy còn chưa đến 16 tuổi mà, chịu qua nhiều đắng cay như vậy cũng chưa từng biết đến hạnh phúc là gì, nhưng ít nhất cô ấy vẫn còn sống, vậy mà, ông trời ngay cả mạng của cô ấy cũng cướp đi, người từng dám tranh giành bánh bao với tôi, cắn tay tôi cũng là người cứu tôi dưới làn đao, vậy mà đã không còn nữa, không bao giờ được nhìn thấy nữa. Sau này, cũng không còn ai nhớ tới cô ấy trên cõi đời này, lại càng không có ai nhớ đến tên cô ấy nữa.”

“Tiểu Mộc, cô ấy tự mình đặt tên, cũng chỉ có chúng ta biết, tất cả mọi người đều gọi cô ấy là nữ lưu manh. Từ nay về sau, cũng không còn ai biết nữa.”

Đó là một người con trai đầu trọc lóc, tuổi chưa lớn lắm, nhưng, làn da ngăm ngăm sạm đen, hiển nhiên đã trải qua nhiều mưa gió, trên gương mặt lộ rõ nét trưởng thành.

Trong khi cậu ta nói chuyện, có thể nhìn thấy được chiếc răng cửa bị mẻ, nếu không có chiếc răng này, có lẽ cậu ta cũng khá anh tuấn, dù sao cũng là tuổi trẻ, đúng vậy, tuổi trẻ.

Chỉ là, tuổi trẻ của bọn họ đã sớm trải qua nhiều mưa gió, bị ép buộc phải lớn lên, phải thành thực, áp lực kia vô hình chung đã khóa chặt tuổi trẻ lại.

Xoay mặt, cô nhìn cô gái áo hồng nhẹ nhàng vỗ lên lưng người con trai, sau đó, cô thấy bờ vai chàng trai kia bắt đầu run run.

“Lái xe đi.” Cô nhẹ nhàng nói, âm thanh như đâm toạc vào cổ họng mình, khó chịu quá, cô dùng hết sức bịt chặt miệng lại, không cho âm thanh kia lần nữa phát ra, chớp hai mắt, nhưng dường như, trên mi mắt treo vật gì đó, trong suốt...

Từ rất lâu rồi, cô đã không còn khóc nữa, cũng đã rất lâu rồi không còn loại đau đớn như vậy.

“Thực xin lỗi, Thạch Đầu, còn có Hồng Như...Tiểu Mộc chết, thật sự đã chết rồi.”

Cúi đầu xuống, một giọt nước mắt chảy xuống tay cô, bàn tay mập mập hứng lấy đón ánh mặt trời, sau đó theo gió hong khô, cho đến khi tan đi.

Một giọt, chỉ một giọt mà thôi, cô đến nói lời từ biệt với quá khứ, cũng chỉ có một giọt lệ.

Xe mở ra, nhìn nơi cô đã sống vài chục năm, có lẽ, từ nay về sau không thể trở về nữa rồi, nâng thân thể nặng nề lên, cô đã không còn là Tiểu Mộc nữa, một đường im lặng, một đường tinh thần sa sút, cô không còn nói thêm bất cứ câu nào, thậm chí, cũng không có lời nào để nói.

60. Q.1 - Chương 44: Chương 39

61. Q.1 - Chương 44: 39: Đè Chết

Xe đến trường học, cô thuận lợi bước xuống xe, quả nhiên đã gầy đi, không lo hại hỏng xe nữa, người xung quanh cũng đột nhiên yên lặng đi, công chúa Cá Kinh, khi còn là Cá Kinh công chúa, lúc trước đó, cô vẫn bị lấy làm trò tiêu khiển, mà bây giờ, cô khiến cho người khác có cảm giác không phải bất cứ ai cũng có thể trêu chọc được.

Khóe miệng cong nhẹ, cô xách cặp của mình đi đến hướng phòng học, một ngày của cuộc sống, cứ như vậy bắt đầu rồi. Trước kia cô chưa từng nghĩ mình có thể trở thành một học sinh, bây giờ giấc mơ thành hiện thực lại cảm thấy công việc này cũng thật vất vả.

“Chẳng phải chỉ là một Bàn tử thôi sao? Có cái gì ghê ghớm lắm chứ?” Bên cạnh không rõ ai nói ra nhưng tại nơi yên tĩnh như vậy lại khiến mọi người đều nghe được.

“Đúng vậy, còn béo đến như vậy, nếu tôi là cô ta, chắc tôi đã sớm tự sát rồi.”

Tiếng xì xào lại nổi lên, lần này càng thêm châm chọc, Dư Châu xoay người, cô nhìn thấy một cô gái đặc biệt nhìn liếc cô, cằm nhếch cao, tựa như đang dùng lỗ mũi mà khinh thường cô.

Phải không? Nếu như cô ta là cô, vậy, sẽ phải tự sát sao, tiếc là, cô ta không phải cô, có điều cô hoàn toàn có thể giúp cô ta cảm nhận được điều này, không cần cảm ơn vội, bởi vì, cô thích nhất là giúp đỡ người khác.

Từng bước chậm rãi đi qua, chỉ riêng thân hình khổng lồ đã tạo áp lực đè nén cho người khác, nữ sinh dùng lỗ mũi nhìn người khác kia chột tránh đi tầm nhìn, dường như cô đã quên, con bé đó không phải chỉ là Dư Châu, hay em gái Dư Dịch. Cô ta là công chúa Dư gia, cho dù là Cá Kinh hay Dư Châu, bọn họ là quý tộc, công chúa quý tộc, cho nên, coi như cô ta ngu ngốc, háo sắc hay là một bao cỏ bị thối, Dư Châu vẫn là một công chúa. Không thông minh cũng không phải công chúa, cho nên cô ta có thể mặc đồng phục bạch sắc còn cô thì không thể.

“Cô cảm thấy tôi nên tự sát, bởi vì béo?” Khuôn mặt to béo của cô đối thẳng khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn.

Mà nữ sinh cũng bị thay đổi đột ngột trong mắt Dư Châu làm cho kinh sợ, chỉ đứng ngây ra đó, nếu là lúc trước, cô có thể nghe thấy lời này nhiều nhất chỉ dám trừng mắt nhìn bọn họ vài lần, sau đó chạy đi tìm anh trai khóc nhe, hay nhanh chóng che mặt chạy trốn, có khi, vì chạy vội đi mà ngã sấp xuống, càng khiến cho mọi người giễu cợt đùa nhào nhời, cô ta chính là thú vui tiêu khiển giải trí cho mọi người, vì vậy trong trường học này, danh tiếng công chúa Cá Kinh cũng không thua kém lắm so tiếng tăm bốn vị vương tử.

Chỉ là, lúc này không giống, ánh mắt này của Dư Châu, là sao. Cô không khóc, cũng không chạy trốn, mà ...

“Cô cảm thấy tự sát rất vui vẻ phải không? Có, muốn thử một lần không?” Cô vươn tay ra, dùng sức đẩy, nữ sinh kia đã bị cô đẩy ngã trên mặt đất, sau đó ồn chưa kịp phản ứng trên lưng đã nhiều hơn một loại sức nặng kinh hoàng mà cô không thể chịu nổi. Tựa như bị một ngọn núi đè lên.

Dư Châu ngồi xuống trên lưng nữ sinh, mặt không chút biểu tình nhìn xung quanh.

“Ai muốn trải nghiệm làm ghế sofa, đều có thể sang đây, các người không phải đều thích tự sát sao, cảm giác bị Bàn Tử đè chết so với tự sát chơi vui hơn nhiều, mọi người đều có thể thử xem, tôi rất yêu làm việc tốt. Cả một đám các người, tôi đều chờ ở đây.”

Nửa ngày cũng không có ai nói thêm nữa câu, Dư Châu mới chậm rì rì đứng dậy từ trên lưng nữ sinh kia, có chút thương cảm nhìn nữ sinh trên mặt đất, chắc chưa đè đến mức gãy eo đâu nhỉ.

Trên mặt đất nữ sinh kêu lên một tiếng, ngay cả khí lực trừng mắt cũng không có, đúng là lợn mà, sao có thể nặng như vậy chứ, sức mạnh như bê tông cốt thép vậy.

Dư Châu phỉ phỉ tay của mình, tựa như đang phỉ phỉ bụi, cô nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt quét qua chỗ nào, mọi người chỗ đó lập tức cúi đầu xuống, phải biết rằng trọng lượng như vậy không phải một người bình thường có thể chịu được đâu.

62. Q.1 - Chương 45: Chương 40

63. Q.1 - Chương 45: 40: Ngăn Cản Đường Đi Của Cô

Cô nhắc cặp sách của mình lên, cười quỷ dị, trông thật khủng bố.

Xoay người, cô cũng không để ý nhưng ánh mắt xung quanh đang theo dõi mình, xem đi, xem đi, nhìn nhiều cũng không mất đi khối thịt nào, không xem, trên đầu cô cũng không nở ra được bông hoa nào.

Cô nhìn không chớp mắt đi về phía trước, người đi đường dường như đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cô, thật là đáng sợ, một cái bao cổ bị thịt bông biến thành ác nữ, thời gian mới qua mấy ngày thôi, không biết cô ta vốn là như vậy hay do cô ta che giấu quá sâu.

Mà một đứa con gái vừa mập vừa điên cuồng vô cùng đáng sợ, cô ta có thể trọng lý tưởng để hành hung người khác đến chết, nếu muốn. Hay nếu cô ta hứng thú, có thể một tay đập bay người đối diện, huống chi trong trường học này Dư Châu vẫn luôn được ngầm công nhận là đại lực sĩ.

Một Bàn Tử, khí lực lớn, chỉ có thể hình dung bằng một chữ, chính là Man.

Chẳng qua, bây giờ phải bổ sung thêm một chữ nữa, chính là, dã man.

Đưa tay xoay xoay bả vai của mình, cô nghiêng đầu, vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi trước mặt cô, vươn tay, dễ dàng nắm được vài chiếc lá đang chao lượn.

Bên trong đôi bàn tay nhúc nhích thật là lá cây vàng khô, nho nhỏ, lại tạo nên khoảnh khắc thật đẹp, cũng rất có giá trị.

Đây là điều lá cây muốn.

Đương nhiên cô cũng có, có điều cũng sẽ phải trả một cái giá thật lớn.

Đồng phục bạch sắc quý tộc, tóc như dòng nước nhẹ nhàng bay bay, hai chân thon dài có tỉ lệ thật hoàn mỹ, khuôn mặt tuyệt đối là xinh đẹp, trong trường học này cô đã gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng, cô gái này xem như cực phẩm trong số đó.

Chắc chắn có không ít con trai tình nguyện quỳ gối dưới chân cô ta.

Cô ta đến gần, còn cô đứng lại, gió thổi lên, tóc hai người theo gió bay bay, có điều một người được tự nhiên ưu ái, tóc như nhảy múa trong gió, từng sợi đen nhánh bay nhẹ mang theo nét dịu dàng, bởi vì không theo chiều gió, cho nên, tóc Dư Châu cứ vậy mà thổi bay che lấp kín cả mặt cô. Tựa như một đồng đen dài, không nhìn ra được nửa phần hảo cảm.

Lại gần thêm chút nữa, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, rồi mở ra, nữ sinh kia dường như không nháy mắt vẫn nhìn thẳng cô.

Không phải nhẹ nhàng tiêu sái, bước đi của cô cực nặng, có điều, cô nhìn phía trước, chuẩn bị đi qua nữ sinh, mặc kệ trước kia có quen biết hay không, bây giờ đều là xa lạ.

“Đợi một chút.” Cô dừng bước, nhìn nam sinh không biết khi nào đã ngăn trước mắt mình, cô đánh giá từ đầu đến chân, mang theo một mắt kính cận dày, xem bộ dáng là một con mọt sách chính hiệu, còn về dáng vẻ, nếu cô tự nhận mình là hình vuông, vậy cậu ta chính là một đường thẳng. Thẳng tắp tắp.

Chắc chắn, cô và cậu ta mà so sánh với nhau đúng là rừng mình.

Cô dừng lại, nhìn lại nam sinh đang cản đường mình kia, cho tới bây giờ bọn họ cũng không quen biết qua, nam sinh trong trường này cũng không phải rất yêu mến cô, cho nên, cô cũng chưa tự kỉ đến mức cho rằng nam sinh này thầm yêu cô, chuẩn bị thổ lộ với cô, trừ khi sở thích của cậu ta thật đặc biệt, có điều, chắc chắn con mọt sách này bình thường chỉ có yêu thích nhét toàn bộ kiến thức vào trong đầu, cô cũng không nghĩ trong đầu cậu ta chứa được chút lãng mạn nào.

64. Q.1 - Chương 46: Chương 41

65. Q.1 - Chương 46: 41: Bước Qua

Nam sinh kia khấn trương hít một hơi, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống cho thấy cậu ta thực sự cảm thấy căng thẳng. Trên mặt hiện rõ lo lắng và căng thẳng, trên trán đã ướt một tầng mồ hôi.

“Anh muốn gì?” Dư Châu đứng lại, nhìn theo dưới góc áo của nam sinh, một loạt cánh tung bay, ẩn trong đó là một con bướm duy nhất màu trắng, rất nhanh làm cô thấy choáng váng.

“Cô, cô, không cho cô tới gần Tiểu Âm, tôi sẽ...Tôi sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, tuyệt đối...sẽ không để cô...động...động vào một sợi tóc của cô ấy, nếu cô dám đến gần cô ấy, như vậy...như vậy...trước tiên phải bước qua xác tôi đã.” Nam sinh dường như đã dùng hết khí lực để nói nhưng vẫn bị đứt quãng, không gây ra được chút uy hiếp nào.

Dư Châu trợn mắt lên nhìn, như vậy cũng gọi là anh hùng cứu mỹ nhân sao, chỉ là, tại sao cô phải làm gì con bé nào đó, hơn nữa cậu ta dựa vào đâu mà cho rằng cô sẽ làm gì được cô ta, ăn hay chặt được con bé đó, mà tại sao lại là cô chứ.

Hơn nữa, cô cũng không có nhiều thời gian đi tiêu tốn trên một người con gái khác đâu, cô muốn tiêu tốn cũng chỉ muốn tiêu tốn đồng thệ trên người thôi.

“Không cho cô...lại đi, nếu còn đến gần, tôi liền...Tôi liền...” Lại là nửa ngày cà lăm...” Câu nói vẫn đảo quanh miệng cậu ta vài lần cũng chưa thốt được ra.

“Anh sẽ bị tôi bước qua hả?”

Dư Châu thay cậu ta nói nốt câu sau, nếu còn đợi cậu ta không biết bao giờ mới nói xong.

“Đúng vậy.” Nam sinh dùng sức gật đầu, hai tay giang ra chắn trước mặt Dư Châu, có điều, trên trán cậu ta đã chảy đầm mồ hôi lạnh, từ từ rơi xuống.

Dư Châu hạ tầm mắt, trên đời này người tự cho là đúng sao lại nhiều như vậy.

“Nếu đây là điều anh muốn, vậy, tôi sẽ giúp anh thực hiện.” Cho tới bây giờ cô cũng không phải loại người tốt lành gì, một nữ lưu manh, còn cần làm người tốt làm gì, nếu như, cô là người tốt thì đã sớm nghèo rồi, không chỉ chết đói mà còn bị người khác đuổi giết, bởi vì, sinh mạng của cô trước kia, không phải cô đâm đạp người khác thì chính là người khác giẫm chết cô. Mà cô chưa bao giờ muốn làm loại người bị kẻ khác giẫm qua kia.

Lời của cô vừa dứt, cánh tay béo đã đưa ra, nam sinh gầy như gậy dường như gió thổi qua cũng đổ kia cứ vậy bị cô đẩy ngã ngào trên mặt đất.

Dư Châu nhếch môi cười, đôi chân như trụ thịt mạnh mẽ dẫm thẳng xuống người nam sinh kia, có điều, cô vẫn giữ lại chút lực, còn chưa muốn dẫm chết nam sinh kia. Cô không muốn ngồi tù, càng không muốn là vì tên ngu xuẩn này quá không đáng.

Nữ sinh bên cạnh dường như bị tình huống bất ngờ này làm giật mình, cả người đơ ra không chút phản ứng, cô ta cúi đầu nhìn, thấy trên áo nam sinh kia hiện lên một dấu chân to đùng thực rõ ràng, miệng há hốc, bộ dáng sợ hãi đó làm Dư Châu cảm thấy vui vẻ đôi chút, bất kể quá khứ là Tiểu Mộc hay Dư Châu hiện tại, đều không dựa vào đàn ông, cô, chỉ biết dựa vào chính bản thân mình.

Cô xoay người nhìn, từ trên cao nhìn xuống cây gậy trúc nằm dưới đất kia, quả nhiên là một thân cây gậy, từ trên xuống dưới cũng không có mấy lượng thịt.

“Cô...” Nam sinh kia nửa ngày mới nói ra được một chữ, lại bắt đầu cà lăm, đương nhiên, có lẽ nhờ dấu chân cô vừa ban tặng mà nói càng khó khăn hơn.

66. Q.1 - Chương 47: Chương 42

67. Q.1 - Chương 47: 42: Người Đẹp Và Quái Vật.

Dư Châu duỗi thẳng bàn chân thịt vừa hạ cánh trên người gầy như gậy trúc trên mặt đất.

“Tôi? Anh cho rằng tôi sẽ làm gì chị ta?” Cô thần nhiên nhìn thoáng qua nữ sinh bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, nếu như cô ta không phải ngu ngốc chính là tâm cơ thâm sâu, mà cô tuyệt đối tin tưởng, cái phương pháp ngu ngốc này không thể bắt đầu từ đơn phương một người.

“Tôi...” Nam sinh kia nhìn theo nữ sinh, trong miệng chỉ ậm ừ một từ tôi, cô, không có chút mới mẻ nào cả.

“Thật có lỗi, khuynh hướng giới tính của tôi rất bình thường, tôi sẽ không làm gì chị ta cả, tôi chỉ thích con trai thôi.” Cô cong khóe môi lên, thịt trên mặt lại xô nhau dồn vào một chỗ, dường như rất giống hình tượng mẫu dạ xoa trong sách.

Cô tiếp tục đá vào người nam sinh kia, còn nữa, bằng vào cậu ta, cô khinh thường nhìn dáng người đó, trong mắt cô chỉ là cái cọc trúc mà thôi, muốn anh hùng cứu mỹ nhân, trước tiên tự đo trọng lượng của mình đã, dáng người mảnh mai như sắp bị gió cuốn bay vậy, đúng là đi ra ngoài để dọa người mà.

Cô nhìn sắc mặt nam sinh kia đã tái nhợt, thật giống như bị quỷ hù, Dư Châu đồng tình liếc cậu ta, đúng là ngu tử không biết trời cao đất rộng.

Cô xoay người, lạnh nhạt nhìn nữ sinh đến tên cũng không biết được kia, cặp mắt hí thành một đường thẳng lại hơi hé nhìn dường như đã sáng tỏ.

“Dư Châu, em làm như vậy là không đúng, dù nói thế nào, giẫm lên người khác là chuyện không tốt.” Nữ sinh kia sừng sốt một chút, sau đó nhủ mày, trong giọng nói mang theo một chút trách cứ.

“Phải không?” Dư Châu lạnh lùng nhìn đôi lông mày hình lá liễu hoàn mỹ kia chau lại, so sánh với đôi mắt trong lông mày thanh mảnh kia, cô dường như bị khiếm khuyết vậy, đây chính là tổ hợp người đẹp và quái vật trong truyền thuyết nha, đương nhiên, cô là quái vật, nhân gia người ta mới là mỹ nữ.

“Đúng vậy.” Nữ sinh kia gật đầu một cái, sau đó cúi người, nâng nam sinh bị Dư Châu giẫm qua vẫn chưa đứng dậy nổi, mặt nam sinh đã chuyển sang màu đỏ, dường như máu toàn thân đều đã đổ dồn lại lên mặt, trong mắt cậu ta cũng có chất lỏng trong suốt trào lên.

Dư Châu chăm biếm nhìn, cô cũng không bỏ qua cảnh lúc nữ sinh kia đỡ nam sinh dậy, ngón tay cứng nhắc, trong mắt đờ xuống tia không nhẫn nại.

Hừ, chị ta là người tốt, Dư Châu cô làm gì cũng đều là chuyện xấu.

Tiết mục chính là như vậy, chị ta muốn diễn, cô cũng còn lười nhìn.

Xoay người, cô rộng lượng rời đi trước, có điều, đi được vài bước sau đó quay đầu lại nhìn, thấy được nữ sinh kia giật mình mở to hai mắt.

“Sao, chị thất vọng à, tôi không cho anh ta thêm một cước, càng không cho chị một giẫm.” Dư Châu híp mắt thành đường thẳng nhỏ, trên mặt nồng đậm vui vẻ thoải mái, cô không có nhìn sai ánh mắt thất vọng của cô ta, mặc dù chỉ là chợt lóe qua vẫn bị cô nhìn thấy được.

Tiểu Âm phải không? Thật đúng là một đối thủ tốt, người quá yếu, cô không thích, mạnh, mới thú vị.

“Bạn học Dư Châu, em đã giẫm qua cậu ấy, còn muốn tiếp tục sao?” Cô ta dường như có chút tức giận, khuôn mặt xinh đẹp cũng không giấu được nét giận dữ kia, về phần tức giận cái gì, chỉ có chính cô ta biết.

68. Q.1 - Chương 48: Chương 43

69. Q.1 - Chương 48: 43: Kính Nguyệt Sâm

“Rất xin lỗi.” Biểu lộ của Dư Châu vẫn bình thường, thịch trên mặt cũng không nhúc nhích, âm thanh nói ra lại truyền đến cực kỳ rõ ràng: “Vị bạn học này, nếu lỗi tai của bạn không có vấn đề hẳn phải nghe rõ là chính cậu ta yêu cầu tôi giẫm cậu ta đấy chứ, chân tôi cũng bị đau theo đấy, hơn nữa nếu nhìn nhận lại từ đầu, nguyên nhân hẳn phải là từ bạn mới phải, không phải bạn đã quên, cậu ta vì ai mà đứng ra để bị giẫm chứ. Vả lại, tôi cũng chưa từng nói tôi là người tốt bao giờ.”

Dư Châu nói xong, có chút đồng tình nhìn nam sinh háo sắc trên mặt đất kia, thật đúng là một cây gậy trúc đáng thương mà. Xoay người, lần này cô thực sự đi không quay đầu lại nữa.

Đối với những người xa lạ, cô không muốn nói quá nhiều lời, trường học nhiều đường đi như vậy lại muốn chọn đường chặn cô, đúng là ăn no rồi việc mà.

“Tiểu Âm.” Nam sinh khẽ gọi tên Thẩm Vũ Âm, chậm rãi cầm lấy tay cô ta, Thẩm Vũ Âm vẫn đang chìm trong câu nói của Dư Châu, thật sự không giống với trước kia nữa, mồm mép còn lợi hại như vậy, suy nghĩ cũng rất nhanh nhạy, so với trước đây tựa như hai người khác nhau.

Cô nghe nói con bé đó đã thay đổi, không còn là bao cở trước đây nữa, cô còn chưa tin, vốn muốn thử nó không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

Cho đến khi bàn tay truyền đến một cảm giác xa lạ, cô mới cúi đầu nhìn, những ngón tay gầy nhẳng như chân gà đang cầm lấy tay cô, còn dùng ánh mắt lấp lánh vẻ mặt kích động nhìn cô, cô nhanh chóng buông lỏng tay ra, nam sinh kia mất điểm tựa lại ngã trên mặt đất lần nữa.

“Xin lỗi.” Cô còn chưa nói xong, đã nghe thấy một hồi âm thanh như tiếng giết heo truyền đến, Dư Châu đi đã xa cũng quay đầu nhìn lại, kinh ngạc xem xét, âm thanh kia dường như từ chỗ kia truyền đến, có điều, cô khẽ bặm môi, tiếp tục đi, giẫm béo, đi lại nhiều, nói chuyện ít.

Đứng trước mặt Thẩm Vũ Âm là một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ, trên tai đeo khuyên hình giọt nước màu lam, trên người là bộ đồng phục bạch sắc quý tộc, sợi tóc bay bay chạm đến vai, nổi bật là đôi mắt mang

theo tôn quý và nhã nhặn, làn môi đầy đặn hơi nhếch lên, dường như trời sinh ra đã vậy, nhìn cực kì hoàn hảo, khuôn mặt như sắc hoa anh đào nở rộ. Thân thể cao lớn thon dài, hai chân tỷ lệ hoàn mỹ, nhìn đến nam sinh vẫn nằm trên đất, sau lưng nhiều thêm một dấu chân nữa.

Lúc này, khuôn mặt cậu ta đã đầm nước mắt, một chút cử động cũng không có.

“Sâm học trưởng.” Thẩm Vũ Âm yếu ớt khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, có chút khản trương nhìn theo, hai tay cũng bất an xoa vào nhau không ngừng.

Kính Nguyệt Sâm nhìn chăm chăm vào tay cô ta, sau đó đi đến gần, duỗi tay kéo cô qua, cầm lấy một chiếc khăn trắng lau tay cho cô, Thẩm Vũ Âm si ngốc nhìn theo cậu, lạc mình trong ôn nhu dị thường đó, mà không để ý ánh mắt cậu ta lạnh như băng.

Dơ, làn môi nhẹ nhàng mở ra nói, tiếp tục lau tay, sau đó vứt đi, khăn tay cứ như vậy rơi xuống trên lưng nam sinh kia.

“Sâm học trưởng, em vừa nhìn thấy Dư Châu.” Cô ta đã giẫm người này, hàng lông mày nhỏ của Thẩm Vũ Âm chau lại, gió nhẹ vờn qua, càng làm tôn lên nét xinh đẹp thanh mảnh.

“A, vậy sao?” Khóe môi Kính Nguyệt Sâm cong lên nhiều hơn, thật ra, giẫm rất hay, cậu ta đáng bị giẫm.

“Đi.” Kính Nguyệt Sâm ngẩng đầu, ngón tay mơn trớn khuôn mặt Thẩm Vũ Âm, di chuyển khắp mặt rồi thả xuống duỗi thẳng theo bắp chân, có điều, có thể nhìn thấy khóe môi của cậu đã cong lên nhiều hơn nhưng không mang theo chút độ ấm nào, không biết có phải ảo giác không, Thẩm Vũ Âm luôn cảm thấy trong mắt cậu ấy có một loại lãnh ý không nói lên lời. Một loại lãnh ý lạnh đến kinh người.

Cô gật đầu một cái, đi theo phía sau cậu, giống như dáng vẻ từ trước đến nay, cũng chỉ có thể hy vọng như vậy, có lẽ do anh ấy quá phức tạp hay do cô quá đơn giản, tóm lại, dù một khoảng thời gian dài đã qua đi, nhưng nữ sinh duy nhất có thể đứng bên cạnh anh ấy vẫn là cô, cho dù, cô không hề hiểu được anh chút nào.

70. Q.1 - Chương 49: Chương 44

71. Q.1 - Chương 49: 44: Nỗi Khổ Riêng

Cô không biết gì về gia đình của anh, cũng không biết anh có thân phận thể nào, chỉ là nghe kể lại, anh xuất thân từ gia đình quý tộc bí ẩn, là quý tộc của quý tộc, cũng khiến cho người khác không biết phải phân rõ quý tộc cùng thân bí thể nào.

Không đúng, nếu trên đời này có một người có thể đến gần anh ấy, thì đó chính là Dư Châu, một Bàn Tử hoàn toàn không biết việc đời là gì, cô ta đã quay trở lại, liệu có tiếp tục quần quít lấy anh ấy nữa không, Thẩm Vũ Âm xoắn chặt y phục của mình, môi cũng mím chặt lại.

“Em lại phiền não chuyện gì, cô ta có thể ảnh hưởng rất lớn đến em thì phải?” Kính Nguyệt Sâm đột ngột quay đầu, nhìn biểu tình đầy bất định trên mặt thiếu nữ, khuôn mặt lộ ra nụ cười mà tựa như không cười, phần môi nhếch lên, thẩm thấu phong tình, có chút cười, có chút cứng nựng lại thân bí khó lường, làm cho người khác không đoán ra thâm sâu bên trong.

“A không có.” Thẩm Vũ Âm vội vàng lắc đầu, em không phiền não gì cả, em biết Sâm học trưởng luôn ở bên cạnh em mà, cô mỉm cười, đi tiến lên, có chút sợ sệt vươn tay ra, kéo lấy tay Kính Nguyệt Sâm. Chạm vào thân thể của anh, thân thể cô theo bản năng run lên, người anh rất ấm, hương vị tỏa ra cũng rất dễ chịu, rất sạch sẽ, khiến cho người khác không tự giác được trầm mê trong đó, không bao giờ muốn rời khỏi anh nửa phần.

Kính Nguyệt Sâm vươn tay mơn trớn tóc cô, đôi mắt vốn ôn hòa lại lóe lên chút tối tăm, tao nhã, bình thản, còn có âm trầm.

“Tốt lắm, lần này.” Nói ra lời khích lệ, lại làm cho Thẩm Vũ Âm đỏ mặt thêm, cùng tiếp xúc với Sâm học trưởng như vậy, cho dù là mơ cô cũng muốn, có điều, có lẽ tại tính cô hay ngượng ngùng nên dù hai người đang kết giao, nhưng những cử chỉ thân mật của anh đối với cô vẫn rất ít, hôm nay cũng không biết làm sao, cô lại có dũng khí như vậy, thì ra, chủ động trước một bước, cũng không khó như vậy.

Đôi lông mi xinh đẹp nhẹ nhàng chuyển động như bướm vỗ cánh, đôi mắt sáng ngời không chút che giấu tình yêu say đắm với cậu.

Cũng là trong nháy mắt này, cô cảm thấy mình đã trở thành công chúa chân chính, bên cạnh là người con trai vô cùng tôn quý cũng là vương tử của riêng cô.

Dư Châu ngồi trong phòng học, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, thịt của cô đủ dày, thừa hơi nhiều, nhìn đi, thoải mái mà xem đi, cô chẳng bận tâm. Chỉ cần bọn họ muốn, cô sẵn sàng dâng hiến chút thịt của mình lên ngay, bọn họ muốn là được, có điều, dường như không ai nguyện ý tiếp nhận một thân thịt béo này thì phải.

Cô lấy tay đỡ cằm, muốn đặt hai chân lên bàn vắt chéo nhưng hiển nhiên động tác này hiện tại không có duyên với cô.

Con người hơi cúi xuống, cô không nói chuyện cùng người khác, đương nhiên người khác cũng vậy, có lẽ, trước kia Dư Châu cũng giống như vậy, sống trong cô đơn.

Xoa nhẹ đầu mình, bây giờ trên đầu vẫn còn đau nhức, quả cầu lam kia đập đúng là mạnh tay quá rồi, bây giờ vẫn để lại di chứng. Đau đớn âm ỉ, cô cũng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, cô đã quên phải nhịn đau. Không phải không cảm thấy đau nhức, mà bởi vì, đau nhiều hơn cả vết thương trên thân thể, là tinh thần.

Cô da dày thịt cứng, cũng không phải đoá hoa trong lồng kính, mọi mưa gió cô đều đã phải chịu qua, bất kể là khó khăn gì, cô đều phải cắn răng mở to hai mắt ra nhìn cho rõ, đây chính là những bài học kinh nghiệm tạo thành cô bây giờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-luu-manh-song-lai-ngoai-y-muon>